007 JAMES BOND

Ian Fleming

Kraliçenin Hizmetinde

JAMES BOND: 9

Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi
Dr. Şevki Bey Sokak 10/3 Türbe - İstanbul
Telefon: 528 43 84

James

BOND

Ian Fleming

Kralicenin Hizmetinde

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: ON HER MAJESTY'S SECRET SERVİCE

Türkçesi:
Yaprak BURCU

Dizgi:Pano Grafik/Film:Gümüş Reprodüksiyon
Baskı:Alner Ofset/Kapak Baskısı:Seçil Ofset

I. BÖLÜM

ZORAKİ GEZİ

Yaz aylarından farksız nefis bir eylül ayıydı.

Kuzey Fransa'da daha çok milyonerlerin göründüğü Royal-Les Eaux'nun çiçeklerle bezenmiş yeşil sahaları altında uzanan sekiz kilometrelik sahil bulvarı bayram günlerini andırır bir biçimde bayraklarla süslenmişti. Kuzey Fransa'nın en uzun kumsallarından biri olan bu bölge denize kadar inen değişik renkli plaj güneşlikleriyle doluydu.

Britanya ve Picardy kumsallarında sık rastlanır bir manzaraydı bu.

Güneşin gitgide ufka alçalmasıyla birlikte günün sıcaklığını bastıran sonbahar serinliğinin varlığı hissedilmeye başlamıştı. Kumsalda bulunan halk kurmuş oldukları kampları topluyor, merdivenlerden sahil boyunca uzanan bulvara çıkıyor, karşı tarafa geçip yavaş yavaş ışıkları yanmaya başlayan kentin binalarında kayboluyorlardı. Karanlık çökünce, sarmaş dolaş gezinen sevgililer tekrar kumsala dönecek, kumlara uzanarak sevişeceklerdi.

*
**

James Bond'un oturduğu kısmın hemen altında, kumsala yerleşmiş bronz tenli iki kız önlerindeki oyun takımını toplayıp birbirlerini kovalayarak merdivenleri tırmandılar, Bond'un bulunduğu tarafa doğru geldiler. Yanına yaklaştıklarında bir konuşma fırsatının çıkmasını beklediler, beklediklerini bulamayınca da kolkola girip kent yönüne ilerlediler. Bond arkalarından bakarak Fransız kızlarının diğerlerine nazaran niçin daha göbekli olduklarını düşündü.

Kumsalda bir aşağı bir yukarı dolanan cankurtaran sorumluları görevlerinin sona erdiğini bildiren düdükler çalıyorlardı. Göz alabildiğine uzanan kumsalda artık kimsecikler kalmamıştı. Daha doğrusu bir kişi dışında. Yüz metre kadar ilerde, siyah beyaz bir bornoza uzanmış bir genç kız vardı. Yüzükoyun uzanmış, hiç kıpırdamadan yatıyordu. Bond, batan güneşin kızıllığı ve etrafa çöken sessizliğin altında yatan kızı gözlemeye devam etti. Genç kızın bir hareket yapmasını daha doğrusu bir olayın patlak vermesini bekler gibiydi. Gözlerini kızdan ayıramaz olmuştu. Altıncı hissi kızın tehlikede olduğunu söylüyordu. Yoksa, çevrede mi bir tehlike ihtimali vardı? Her neyse, şu an kızı gözden kaçırmaması gerekiyordu. Zira, etrafta ondan başka kimse kalmamıştı.

Bond yanılıyordu. Bölgedekilerin hepsi çekmiş gitmiş değildi. Arka tarafta, bulvarın hemen öte yanındaki kahvede trençkotlu ve fötr şapkalı iki adam oturuyordu. Önlerinde, kahveleri duruyor ve hiç konuşmuyorlardı. James Bond'un bulunduğu kısmın arkasındaki buzlu camdan onun ancak başını ve omuzları-

nı görebiliyorlar, kumsaldaki kızla hiç mi hiç ilgilenmiyorlardı. Kendilerine de bir dikkat eden olsa, kuşkusuz mevsime ters düşen giysilerinden huzursuz olurdu. Ama, böyle biri yoktu.

Batan güneşin alt kısmı deniz yüzeyine değdiği anda, genç kız bunu bekliyormuş gibi harekete geçti. Acele etmeksizin ayağa kalktı, saçlarını düzeltti ve deniz kenarındaki tembel dalgaların oluşturduğu köpüklere doğru ilerledi. Genç kızın tuhaf bir hali vardı. Sanki sona eren tatilinin son banyosunu almaya gider gibiydi.

Bond yerinden fırlayarak kumluğa indi ve genç kızın peşinden gitmeye başladı. Sahil yolunun öteki tarafında oturan iki adam da ayağa kalktı. Biri cebinden para çıkararak masanın üzerine bıraktı ve kumsala inip Bond'un ayak izlerinden yürümeye başladılar.

Güneşin kızıla çevirdiği uçsuz bucaksız kumsalda görünüm gerçekten çok tuhaftı. Birtakım pis işler dönüyor gibiydi. Genç bir kız, bir adam ve onların da peşinde iki trençkotlu tip. Bu görünümün tuhaf bir yanı vardı. Kahvenin garsonu masanın üzerine bırakılmış olan parayı aldı, batmak üzere olan güneşin son demleriyle aydınlanan sahildeki ufacık karaltılara baktı. Bu polislik bir işe benziyordu, ya da o biçim bir işti! Bu olaydan kimseye söz etmeyecek, ama unutmayacaktı da. Belki zaman gelir bu sayede gazetelere bile geçerdi.

Bond genç kıza yetişiyordu. Yanına ulaştığında ona ne diyeceğini, bu davranışına ne gibi bir mazeret bulacağını düşünüyordu. Kalkıp, "altıncı hissim bana sizin intihar

edeceğinizi söyledi, ben de sizi engellemeye geldim'' diyemezdi. ''Kumsalda yürüyordum, birden sizi bir yerlerden tanır gibi oldum'' da denemezdi. Ya da ''yukarı çıkıp birer kadeh atalım mı?'' diye çocukça bir soru yöneltmek de hayli yersiz kaçardı. Yine en iyisi, ''Hey Tracy!'' demekti. Genç kız döndüğünde de ''Oh, çok affedersiniz!'' der, işin içinden çıkardı. Kafasından geçirdikleri arasında en uygunu buydu.

Genç kız deniz kenarına ulaştığında yürüyüşünü yavaşlattı. Omuzlarına dağılan uzun sarı saçlarıyla çanı andıran başı hafif öne eğikti. Bu haliyle düşünüyor olmalıydı...Belki de yorgundu.

Bond biraz daha hızlandı. Kızla arasında on adımlık bir mesafe kalmıştı.

— Hey Tracy!..

Kız hemen geri dönmedi. İrkilmedi bile. Sendeler gibi durdu. Dalgalar ayaklarını yaladığında yavaşça döndü, Bond'a baktı. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Bond ile gözgöze geldi. Cansız bir sesle:

— Ne var? Ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Oh, affedersiniz! dedi Bond. Sizi böyle görünce üzüldüm de... Ne oluyor?

Genç kız Bond'un omzundan gerilere baktı ve aynı anda yumruğunu ağzına götürerek bir şeyler mırıldandı. Bond ne dediğini anlayamamıştı. O sırada arkasında yumuşak bir ses duydu.

— Kımıldayayım deme, yoksa bacağına kurşunu yersin!

Bond, silahına uzanmış elini çekip yana saldı ve ağır ağır döndü. Tuttuğu soluğunu yavaşça bıraktı. Tabancaların nam-

luları iki kaşının ortasına doğrultmuştu, fakat adamların katı ifadeli suratları namluların deliklerinden çok daha fazla şey anlatıyordu. Adamların profesyonel oldukları belliydi. Gözlerinde ne bir heyecan ne de gerginlik vardı. Çok önemli bir iş yapıyor gibi bir tavır takınmışlardı. Bond bu tip adamlara çok rastlamıştı. Bunlar katildi, hem de profesyonel katil...

Sabırlı, yumuşak bir sesle:

— Ellerini ensene kenetle, emri verildi.

Adamın sesi de tipi de Akdenizli olduğunu vurguluyordu. Teni gergin ve sütlü kahve rengindeydi. Marsilyalı olabilirdi. Ya da İtalyan. Bu tip yüzler daha çok gizli polislerde ve azılı katillerde bulunurdu. Bond, kendisine emreden adama gülümsedi, sonra gözlerinde kıvılcımlar saçan bakışları izleyerek ellerini ensesine götürdü.

Diğer adam gerektiğinde rahat ateş edebilmek için biraz açıldı. Bond'un yakınındaki iyice sokularak Walther PPK tabancasını kılıfından çekip aldı, sonra ustaca hareketlerle ellerini vücudunda gezdirerek bir başka silahı bulunup bulunmadığını kontrol etti. Sonuçtan emin olduktan sonra da Walther'ı cebine atıp kendi silahını çıkardı.

Bond omzunun üstünden geriye baktı. Genç kız tek kelime etmemişti. Ne şaşırmış ne de heyecanlanmıştı. Şu an o küçük gruba arkasını dönmüş, umursamaz ve rahat bir tavırla uzaklara, ufka bakıyordu. Ne oluyordu böyle? Yoksa kızı kendisini yakalamak için yem olarak mı kullanmışlardı? Ama neden? Şimdi ne olacaktı? Onu oracıkta temizleyip cesedini kumsalda mı bırakacaklardı? Sonra

sular yükselecek ve cesedi iç tarafa doğru sürüklenecekti. Niyetleri her neyse, burası bitiş noktasıydı. Acaba? Birden, kuzey yönünde koyu mavi alacakaranlığın içinden bir motor sesi duyuldu. Bond açıklara doğru baktı. İlerde beyaz köpükler gördü, ardından tekneyi farketti. Altı düz, büyükçe bir şişirilme bottu bu. Kıçta dıştan takma bir motor vardı: Bir Johnson. Demek, onları görmüşlerdi. Belki de sahil korumadan birileriydi? Yardım geliyordu. Tanrım! Eski Liman'daki sahil polis karakoluna hele bir gitsinler, bu iki hergelenin canına okuyacaktı. Yalnız, kız hikâyesini nasıl açıklayacaktı polise?

Bond adamların ne halde olduklarına bakmak için geri döndü. İşte, ne gibi bir belaya düştüğünü de o zaman anladı. Pantolon paçalarını dizlerine kadar kıvırmış olan adamlar, bir ellerinde ayakkabıları, diğerinde silahları, gayet sakin bekliyorlardı. Tekne onu kurtarmaya gelmiyordu. O da bu tuzağa dahildi. Bu durumda yapacak bir şey yoktu. Bond da eğildi, diğerleri gibi paçalarını dizlerine kadar kıvırdı. Çoraplarını çıkardı. Ayakkabılarını çıkarırken, her zaman topuğunda bulundurduğu ince bıçağı avucunun içine aldı, kumsala oturmuş olan bota doğru ilerlerken de onu pantolonunun cebine koydu.

Kimse ağzını açmıyordu. Bota önce kız, ardından da Bond bindi. İki adam, botu açmak için biraz ittirdikten sonra içine atladılar. Motorun başında duran adam Fransız balıkçılarına benziyordu. Motoru ileri vitese taktıktan sonra, botun burnunu iri dalgalara çevirdi ve kuzeye doğru ilerlediler.

Botun hareketiyle birlikte genç kızın sarı saçları rüzgârda uçuşmaya başladı. Uçları hafif hafif Bond'un yüzünü yalıyordu. Bond ceketini çıkararak:

— Tracy, al şunu giy! dedi. Yoksa üşüyeceksin.

Kızın ceketi giymesine yardım ederken bir an eli elini bulmuştu. Ne olacaktı şimdi? Bond, genç kıza biraz daha sokuldu. O da vücuduyla karşılık verdi buna. Bond göz ucuyla iki adama baktı. Elleri ceplerinde, tetikte bekler bir halleri vardı. Başlarını omuzlarının arasına çekmişler, rüzgâra karşı duruyorlardı. Olup bitenlerle sanki hiç ilgileri yoktu.

Bond arada bir, parmağını cebindeki bıçağın keskin ağzında gezdiriyor biraz olsun rahatladığını hissediyordu.

Cebindeki silahı ne zaman ve nasıl kullanabileceğini düşünürken aklından son yirmi dört saatin olaylarını geçirdi. Böylece, gerçeğin ne olabileceğini bulmayı umuyordu.

II. BÖLÜM

YOLDA BİR DELİ

James Bond tam olarak yirmi dört saat önce, eski Bentley marka arabasındaydı.

Arabanın Rolls Royce tipi karoseri, altı silindirli düz motoru ve 13/40'lık diferansiyeli vardı. Üç yıldır altında olan arabayı şu anda Abbeville ile Montreuil arasındaki 1 No'lu Karayolu'nda sürüyordu. Bu yol, ülkelerine dönen İngilizlerin kullandıkları bir yoldu. Boulogne'a giden de Pas de Calais'ye giden de bu yolu tercih ederdi. Bond son derece hızlı sürdüğü arabayı yarışçılardan farksız bir dikkatle kullanıyordu. Daha da hızlı gidebilirdi, ama kafası Gizli Servis'ten istifa ettiğini bildirir mektupla meşguldü.

"M.ye özel" diye başlayacak olan mektubun son biçimi şöyleydi:

"Sayın Beyefendi,

Bu mektup elinize geçtiği andan itibaren Gizli Servis'teki görevimden istifa etmiş sayılmamı saygılarımla rica ederim.

İstifamın nedenlerini üzülerek şöyle sıralayabilirim:

1) Bir yıl öncesine kadar Gizli Servis'te "00 Şubesi"nde ve sizin emrinizde görevliydim. Verilen görevleri başarıyla sonuçlandırmam-

dan duyduğunuz memnuniyeti birçok kez belirtmek inceliğinde bulunmuştunuz. Bundan son derece hoşnut olduğumu söylemek isterim. Ancak (bu sözcük Bond'un hoşuna gitmişti,) kod adıyla bilinen görevimin sona ermesi üzerine, tüm gücümü Ernest Stavro Blofeld'in izlenmesi ve SPECTRE adıyla tanınan "Karşı İstihbarat, İntikam ve Haraç Örgütü"nün eylem yöneticilerinin yakalanmasıyla ilgili çalışma özel emrinizle tarafıma verilmişti. Söz konusu daha önceki görevi başarıyla sonuçlandırmama rağmen örgütün yeniden kurulup kurulmadığı bilinmiyordu.

2) Hatırlayacağınız gibi bu görevi istemeyerek üstlenmiştim. Çünkü görevin kapsamı bana basit bir araştırma gibi görünmüş ve bunu da tarafınıza iletmiştim. Araştırma normal polis yöntemleriyle ve Servis'in diğer şubelerince pekâlâ yürütülebilirdi. Karşı çıkmam umursanmadığı gibi bir yıldan beri de basit bir dedektif gibi dünyanın gezmediğim yeri kalmadı. Sonuçta, tüm araştırmalarım boşa çıktı. Blofeld'in hayatta olduğunu ya da SPECTRE'nin yeniden örgütlendiğini gösterir en ufak bir ize bile rastlamadım.

3) Bu sıkıcı ve sonuçsuz görevden alınmam için size yaptığım birçok başvuru dikkate alınmadığı gibi çoğu kez de kabaca geri çevrildi. Blofeld'in ölmüş olduğuna dair yaptığım açıklamalar umursanmaz bir tavırla geçiştirildi.

4) Yukarda saydığım nedenlerle ve çok daha güç, ama benim için şerefli görevler verilmesi yerine yeteneklerimin basit işlerde harcanması sonucu Servis'teki görevimden affımı ve istifamın kabulünü rica ederim.

Sadık hizmetkârınız
007"

Olay, uzun burunlu arabasıyla dağ yolunda bir virajı alırken gerçekleşmişti. Ormanın içinden geçen on beş kilometrelik bir yolda gidiyordu. Birden üçlü bir havalı korna sesi duydu. sonra yanından dokunurcasına iki kişilik üstü açık beyaz bir Lancia geçti, çift egzozunu homurdatarak uzaklaştı. Direksiyonda bir genç kız vardı.

Silah dışında James Bond'un kanını kaynatan tek şey, yolda güzel bir kız tarafından geçilmekti. Direksiyonuna geçtikleri spor arabaları tam gaz süren genç kızların her zaman son derece güzel ve çekici olduklarını tecrübelerinden bilirdi. Havalı kornanın yarattığı şok onu birdenbire kendine getirmiş, düşüncelerinden uzaklaşmasına neden olmuştu. Şimdi tüm dikkati yoldaydı. Dudakları bir gülümsemeyle gerildi, sonuna kadar gaza bastı ve Lancia'nın peşine takıldı.

160...170...180... Aradaki mesafe hâlâ kapanmıyordu. Bond kontrol tablosuna uzanarak oradaki düğmelerden birini çevirdi. Devreye giren takviyeyle güçlenen motorun uğultusu Bond'un kulaklarını doldurdu. Bentley ileri fırlamış, 210... 220 yapmaya başlamıştı. Artık, ara kapanıyordu. Fark 50 metreye inmişti. 40...30... Şimdi, dikiz aynasından kızın gözlerini bile görebiliyordu. Fakat yolun düzgün kısmı sona ermek üzereydi. Sağ kenardaki bir trafik işaretini yıldırım hızıyla geçti. Tepede bir kilise kulesi göründü. Ondan sonra da yokuşun altında bir köy. Yol kenarında bir viraj işaretini geçti. Her iki

araba da yavaşlamaya başlamıştı. 130...120... 110... Bond öndeki arabanın stop lambalarının yandığını gördü. Kızın eli vitese gitti. Bond da vites küçülttü. Peşpeşe parke döşeli S virajına girdiler. Öndeki araba rahatlıkla dönerken, Bond'un arabası hafif savruldu. Bond frene bastı. Virajdan çıkarken Lancia aradaki mesafeyi açıyordu. Fark yine 50 metre olmuştu.

Düz yolda Bond arayı kapatıyor, fakat köylerden geçişlerde Lancia, Bentley'in önüne geçmeyi başarıyordu. Bond içinden genç kızın çok rahat bir şekilde araba kullandığını düşündü. Yaklaştıkları kocaman bir MICHELIN tabelasında: "Montreuil 5, Royal - Les Eaux 10, Le Touquet-Paris Plage 15" yazısını okudu. Genç kız hangi yöne gidiyordu acaba? Royal'in meşhur kumarhanelerinde heyecanlı bir gece geçirme kararından vazgeçip bu kızı izlese ve onun kim olduğunu öğrense daha iyi olmaz mıydı?

Bu konuda karar kıza aitti artık. Montreuil parke döşeli virajlı yolları, kamyon ve traktörlerle dolu trafiğiyle tehlikeli bir kasaba diye bilinir. Kentin kenar mahallelerine yaklaşırken Bond genç kızın elli metre kadar arkasındaydı. Fakat kasabanın kalabalık sokaklarında genç kız gibi ralli yaparcasına hızla gitmek Bond'un altındaki büyük arabaya göre değildi. Bu nedenle kasabadan çıktığında genç kız gözden kaybolmuştu bile. Sonra, Royal dönen sapağa geldiğinde, virajda biraz toz görür gibi oldu. Bond içindeki sese uyarak sola saptı.

Royal banliyösüne yaklaşırken arabayı çok yavaş sürüyordu. Gözlerinin önünde

daha önce Royal'e geldiği günler canlandı. Özellikle de kumarhaneleri. O günlerin üzerinden hayli zaman geçmişti. Üzerine çevrili tabancalardan kurtulmuş, nice nefis kızlar tanımıştı.

Bu güzel eylül gecesi şimdi ona ne gibi sürprizler hazırlıyordu acaba? Kumar masalarında büyük bir para mı vuracaktı, yoksa son meteliğine kadar yutulacak mıydı? Belki de kaderinde güzel bir kız vardı... Bu, o kız olamaz mıydı?..

Kıyı boyunca uzanan Promenade des Anglais'ye yaklaşıyordu. Az sonra Hotel Splendide'in Empire tarzı cephesi göründü. Hayret!.. Beyaz spor Lancia otel girişinin önündeki çakıllı alanda duruyordu. Çizgili yelekli, yeşil ceketli otel hizmetkârlarından biri elinde iki valiz, arabadan otele doğru gidiyordu.

Bond arabasını otoparka sokup, son derece lüks arabaların arasına park etti. Otel müdürü altın dişlerini gösteren bir gülüşle resepsiyon memurunun yerine geçerek Bond'u karşıladı. İçinden Bond'un gelişini vakit geçirmeden polis müdürüne bildirmekle iyi bir iş yapacağını düşünüyordu. O da haberi hemen teleksle Paris'e bildirir ve Deuxième Bureau' dan bir bravo alırdı.

— Evet, Bay Maurice, dedi Bond. Size az önce Lancia ile gelen genç hanımı soracaktım. Kimdir o? Burada mı kalıyor?

— Evet, otelimizde kalıyor, komutan! (Adamın iki altın dişi daha göründü.) Otelimizin en iyi müşterilerinden biridir. Babası güneyli ünlü bir sanayicidir. Küçükhanım, Kontes Teresa di Vicenzo'dur. Herhalde

gazetelerde söz edilenlerden haberdarsınızdır... Kontes... şey... nasıl diyeyim? (Gözlerinde çapkınca bir ifade belirdi.) Kendileri hayatı gönüllerince yaşayan biridir...

— Tamam, anladım Bay Maurice. Teşekkürler. Peki, mevsim nasıl geçiyor burada?..

Müdür Bond'a eşlik ederek asansörle yukarı çıktı, onu gayet iyi döşenmiş bir odaya aldı. Karyolanın üstünde pembe yorgan bulunan bu odayı Bond çok iyi hatırlıyordu. Karşılıklı teşekkür ederek ayrıldılar. Bond odada yalnız kaldı.

III. BÖLÜM

TANIŞMA

Şişme büyük kauçuk bot Royal Nehri'nden yukarı doğru çıkıyordu. Manş'ı aşan teknelerin cennet diye bildikleri küçük yat limanının canlı ışıkları ilerde farkedilmeye başladı. Bond bir an o ışıklara kadar beklemeyi düşündü. Bıçağını bota daldırıp kestiği gibi suya atlamaktan ve paçayı kurtarmak için delicesine yüzmekten başka çaresi yoktu. Fakat daha bu düşünce aklından silinmeden, suya atladığı anda başının çevresinden geçecek kurşunların sesini duyar gibi oldu. Sonra, beyninde şimşek gibi bir ışık çakacak ve o lanet kurşunu yediğini anlayarak kendinden geçecekti. Ayrıca, bu berbat akıntıda kız ne kadar yüzebilirdi? Önce bunu düşünmeliydi. Bond üşüdüğünü hissetti. Tracy'ye biraz daha sokularak bir gece öncesinin olaylarını hatırlamaya ve onlara bağlı olarak şimdiki durumuna bir açıklık getirmeye çalıştı.

*

**

Bond gazinonun giriş salonunu geçtikten sonra birkaç dakikalığına veznenin önünde durdu, içerdeki heyecanlı, kibar kalabalığı görünce neşesi yerine geldi ve salonu geçerek

barın hemen yanında bulunan Chemin de Fer* masasına yürüdü. Oyun şefi Bay Paul'ün bakışlarıyla karşılaştı. Bay Paul, yanındaki kurupiyeye bir şeyler söyledi. Bond'a oturması için yedi numara gösterildi. Bond yerine oturdu. Çanak masanın karşı tarafında, üç numaradaydı. Kasiyer bin frankı, her biri yüzer franklık kan kırmızısı fişlere çevirdiğinde Bond keyifle diğer oyuncuların yüzlerini inceledi. Sonra, önündeki fişleri muntazam bir biçimde sıraladı. Masanın üstünde asılı duran yeşil abajurlu lambaların arasında farkedilen bir tabelada oyunun en az yüz frankla oynandığı okunuyordu. Oyun her defasında iki yüz frankla açılıyordu.

Tatsız bir oyundu. Çanak ağır ağır masanın çevresini dolanıyor, sırası gelen her oyuncu partiyi kazanmasi için gerekli olan üçüncü kesmede her nedense vazgeçiyordu. Bond durumu kafasında tarttı. Diğerleri gibi ikinci elden sonra durmak yerine kasayı geçmek için üçüncü kesmeye evet mi demeliydi? Bir saat kadar oyuna devam etti. Bu gidiş nasıl olsa bozulacaktı. "Bunu bozan neden ben olmayayım?" diye düşündü. İskambil kâğıtlarının hafızası yoktu ve belli sıraya göre çıkarlardı. Bond o eli kazandı. Ondan sonrakini de. Şimdi üçüncü kesme engeline gelmişti. Oyuna devam etti ve bir dokuzlu ile o eli de aldı. Kasada kendi hesabına sekiz bin frank vardı. Güçlükle de olsa, bir kez daha kazandı. Eline geçen paranın on bin frankını bir kenara ayırdı. Bir kez daha on binlik bir banko yaptı. Artık kaybetse de elinde en az on altı bin frank

(*) Bakaraya benzer bir kâğıt oyunu.

kalacaktı. Zaman geçtikçe karşısında cesaretle oynayacak oyuncu kalmıyordu. Masadaki diğer oyuncular bu soğukkanlı İngilizin, kendinden emin halinden sıkılmaya başlamışlardı. Kimdi bu adam? Nereden çıkmıştı? Ne iş yapıyordu? Masayı çevreleyenler kendi aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı. Şu ana kadar üstüste altı el kazanmıştı. Acaba İngiliz bankoyu pas geçip ufak servetini cebe mi indirecekti? Yoksa, yine aynı şekilde oyuna devam mı edecekti? Kâğıtların aynı şekilde gelmeyeceği belliydi. Oysa, James Bond kararını vermişti. Kâğıtlar yenilgiyi hatırlamazdı. Bond üç kez daha bankoyu kazandı ve her seferinde, bir kenara ayırmış olduğu parasına bir on bin frank daha ekledi. O ana dek oyunu diğer oyunculara bırakmış olan ufak tefek yaşlı İngiliz hanım öne çıktı ve onuncu elde Bond'a banko dedi. Kadının kazanacağını hisseden Bond gülümsedi ona. Gerçekten de kadın o eli aldı.

Kadının kazanmasıyla masayı çevreleyenlerde gözle görülür bir rahatlama sezildi. Sürekli kazanan adamın büyüsü bozulmuştu. İzleyicilerin kıskanç bakışları altında, Bond kazandığı fişleri önüne çekip kurupiyeye de bahşişini verdi. Kurupiye "personel adına teşekkür ederim, efendim" diye karşılık verdiği anda, yanında bir kız bitivermişti. Bond bir anda ortaya çıkan yanık tenli, mavi gözlü, uzun sarı saçlı, beyaz giysili kızı seyrederken "Banko!" diye bir ses duyuldu.

Masanın çevresindekiler hep birlikte "Banko" diyen kıza baktılar. Kurupiye "oyun başlamıştır" duyurusunu yaptı. Bond, masadaki oyunculardan canavara benzettiği o

suratsız adama baktı. Kurupiyenin uzattığı kürekteki kâğıtları parçalarcasına çekip aldı. Sonra, kâğıt küreği genç kıza doğru uzatıldı.

Uzun sarı saçlı genç kız eğildi:

— Tek kart, dedi.

Bond içinin ezildiğini hissetti. Kızın elindeki en iyi kâğıt beşliden fazla olamazdı. Canavar suratlı adam elini açtı: Yedili. Sonra, kaba bir tavırla kız için bir kart çekti, masanın karşı tarafına fırlatır gibi uzattı. Çektiği kart, basit bir damdı.

Kurupiye elindeki kürekle genç kızın diğer kartını açtı: bir dörtlü. Genç kız kaybetmişti.

Bond'un canı sıkıldı. Bu yenilgiyi genç kızın nasıl karşılayacağını görmek için öne doğru eğildi, ona baktı.

Karşılaştığı manzara hiç de hoş değildi. Genç kız, masadaki oyun şefine telaşlı telaşlı bir şey söylüyordu. Şefin kıpkırmızı kesilmiş suratı ter içindeydi. Bu tatsız durum masadakileri hareketsiz kılmış, çıt çıkarmadan olayı izlemelerine neden olmuştu. Tam bir skandal! O sırada oyun şefinin kesin ses tonu duyuldu:

— Bu imkânsız, bayan... Üzgünüm, bayan... Vezneye gidip hesabınızı kapamanız gerekiyor.

Bir kumarhanede rastlanabilecek konuşmaların en korkuncuydu bu. Salondakiler arasında fısıldaşmalar başladı:

— Ödeyecek parası yok...

— Şerefsizlik bu...

— Ne utanılacak durum...

Bu durumda en çıkarlı olan, oyun masasındaki canavar suratlıydı. Oyunculardan birinin borcunu ödeyememesi halinde bunu gazinonun ödediğini biliyordu. Başını

önüne eğmiş, üzgün bir tavır takınarak purosuyla oynuyordu.

Bond biraz daha öne eğilerek önündeki değerli fişlerden ikisini masanın ortasına fırlattı. Sonra, canının sıkıldığını belirtir bir tavırla:

— Çok özür dilerim, dedi. Hanımefendi bu gece masada ortak oynadığımızı herhalde unuttular.

Sonra, masa şefine dönerek:

— Bağışlayın, bir an dalmışım, diye devam etti. Oyun devam edebilir.

Bu söz üzerine, masadaki gerginlik bir anda dağılıverdi. Dikkatler, genç kızdan bu tuhaf İngilizin üzerine çevrildi. İngilizin sözleri doğru muydu? Öyle diyorsa, öyle olmalıydı. Hiç kimse kalkıp da tanımadığı birinin borcunu ödemeye kalkmazdı. Ama, ikisinde de birbirlerini tanıdıklarına dair bir belirti yoktu. Ne işaretleşmişler, ne selamlaşmışlardı. Sonra kız, ona gelince, onda da bu teklife karşı hiçbir heyecan belirtisi görülmemişti. İngilize şöyle bir bakmış ve masadan ayrılarak bara doğru yürümüştü.

Uzun sarı saçlı genç kız barın önünde yalnızdı. Bond yanındaki tabureye tüneyince ona dik dik baktı, sonra:

— Borcumu ödeyemeyecek durumdayken, neden bana yardım ettiniz? dedi.

Bond aldırmaz bir tavırla omuz silkerek:

— Çünkü karşımdaki güç durumda kalmış güzel bir kızdı, dedi. Hem biz dost sayılırız. Yolda arkadaş olmuştuk. Çok süratli araba kullanıyordunuz... Ama, istesem beni öyle kolaylıkla geçemezdiniz. Saatte yüz kırkla gidiyordum ve bu nedenle dikiz aynasından

geriye hiç bakmamıştım. Eğer yaklaştığınızı farketseydim...

Genç kızın yüzü birden canlandı.

— Dikiz aynasına baksanız da sizi geçecektim. En azından köyün içinde geçerdim. Aslına bakarsanız, sizi her yerde geçebilirim. Çünkü siz hayata bağlısınız, yaşamak istiyorsunuz.

Bond içinden "vay canına!" dedi. Bu da o kaçık gençlerdendi. Kızın son sözlerini duymamış gibi yaparak önündeki içki bardağını aldı ve:

— Adım, Bond, dedi. James Bond. Sizden bir ricam var, lütfen hayatta kalın. Ya da en azından bu gecelik.

Sonra bardağını kafasına diktiği gibi hepsini boşalttı. İçkisini yudumlayan genç kız:

— Benim adım da Tracy, dedi. Bu geceki davranışınızın ödülünü de alacaksınız.

Sonra, yerinden kalktı. Bond da kalktı. Genç adamın hareketini gören genç kız:

— Hayır, dedi. Ben yalnız gideceğim. Siz sonradan gelirsiniz. Oda numaram 45. Eğer isterseniz, ödül olarak bu gece sevişebiliriz. Bu sizin en pahalı sevişmeniz olacak. Hatta, oldu bile. Borcumu ödediniz ya! Umarım harcadığınız paraya değer bir gece olur...

IV. BÖLÜM

GEL, KIZIMLA EVLEN

Genç kız, geniş yatakta çarşafı çenesine kadar çekmiş, bekliyordu. Sarı saçları, odadaki gece lambasının ışığı altında altın kanatlar gibi açılmıştı. Kızın mavi gözleri, ihtirastan alev alevdi. Fakat bu kız Bond'un tahmin edemeyeceği birtakım sinir krizleri içinde kıvranıyordu. Bond, kapıyı içerden kilitledi. Sonra genç kızın yatağının kenarına oturdu. Elini sol memesinin çarşafta yapmış olduğu küçük tepeceğin üzerine koydu.

— Şimdi beni dinle, Tracy... diye başladı.

Ona bir, iki sual sorarak parası olmadan büyük kumar oynayan, intihar etmek istercesine araba sürmek gibi isterik şeyler yapan bu harikulade kız hakkında bazı şeyler öğrenmek istiyordu.

Fakat kız elini seri bir hareketle uzattı, Bond'un dudaklarının üzerine koydu.

— Konuşma yok, demiştim. Çıkar elbiselerini. Gel, sev beni. Yakışıklı bir erkeksin. Böyle bir erkeğin bir kadını nasıl sevebileceğini hep hatırlamak istiyorum. Ne istersen yap. Neden hoşlandığını ve benden neler isteyeceğini söyle. Nazik davranma bana. Hırpala beni! Benden başka her şeyi unut. Soru sorma

Seninim. Gel, artık...

*

**

Bir saat sonra James Bond, Tracy'yi uyandırmadan sessizce yataktan çıktı, jaluziler arasından süzülen sahil yolu ışıklarının yardımıyla giyindi, odasına döndü. Duş yaptı, sonra kendi yatağının serin çarşafları arasına girip uzandı, genç kız hakkındaki düşüncelerini zihninden attı. Uyku tüm benliğini sarmadan önce hatırlayabildiği son şey genç kızın aşk bittiği zaman söylediği sözler oldu: "Bu aşk değil, cennetin en üst katı, James. Sabah uyandığında tekrar gelir misin? Bir kere daha tatmalıyım bu aşkı."

Sonra öbür tarafa dönmüş ve uykuya dalmıştı.

Bu düşüncelerden sonra Bond da uykuya daldı.

Saat sekizde genç kızın odasına dönüp onu uyandırdı.

Bir kez daha akşamki gibi seviştiler. Fakat Tracy bu kez Bond'a daha yumuşak davranmış, onu hem ihtirasla hem de muhabbetle öpmüştü. Sonra, öğle yemeklerini nerede yiyeceklerine, ne zaman denize gireceklerine dair planlar yapmaya kalktıklarında Tracy önce kaçamak cevaplar vermiş, Bond ısrar edince de çocuksu bir edayla onu terslemişti.

— Çek git artık başımdan! İşitiyor musun? İstediğini elde ettin!.. Git artık! Rahat bırak beni?

— Sen de istemedin mi aynı şeyi?

— Hayır! Çok kötü sevişen bir erkeksin. Defol odamdan!

Bond genç kızın yeni bir sinir krizinin

eşiğinde olduğunu anlamıştı. Ağır ağır giyindi. Onun ağlamaya başlamasını, vücudunu örten yatak çarşafının hıçkırıklarla sarsılmasını beklemişti. Fakat Tracy beklediği gözyaşlarını akıtmadı. Bond genç kız için kalbinde onu korumak, onun bütün dertlerini halletmek, onu mutlu kılmak için dayanılmaz bir arzu duydu. Elini kapının tokmağına koyduğu sırada döndü, tatlı bir sesle:

— Tracy! Bırak da sana yardım edeyim, dedi. Birtakım dertlerin olduğu nıuhakkak. Ama derdi olmak, dünyanın sonu demek değildir. Benim de dertlerim var. Herkesin var...

Bu laflar o sessiz odada yankılarla dağıldı.

— Cehennemin dibine kadar yolun var!

Bond kapıyı hafifçe kapadı. Sertlik bu kızın üzerinde bir etki yapmayacaktı. Hayatının bir devresi çok katı geçmiş olmalıydı. Hem de gereğinden fazla. Koridorda hayatında ilk kez olarak kendisini tamamen çaresiz hissederek yürüdü.

*

**

Aslında kahvaltı, Bond için günün en önemli kısmını teşkil ederdi. Oysa bugün ne yediğinin pek farkında değildi. Tracy'nin odasından çıktıktan sonra kahvaltıyı alelacele yapmış, sonra odasında penceresinin önüne oturup sigaranın birini söndürmeden ötekini yakarak ve kızı düşünerek sahil yolunu seyretmişti. Genç kız hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hatta milliyetini bile...

Bond pencereden baktı. Otoparkta beyaz araba kendi arabasının hayli yakınında duruyordu. Ne olursa olsun, bu kızdan fazla

uzaklaşmamalı, onu gözetmeliydi. Hiç olmazsa kafasındaki tahminlerinde yanıldığını anlayana kadar onun peşinde gezmeliydi. Hemen aşağıya, otel kâtibine telefon ederek kendisine kiralık bir Simca tutulmasını istedi.

Tıraş olup giyindi, sonra saat 4.30'a kadar otel girişini ve küçük beyaz arabayı gözetleyerek odasında kaldı. Nihayet genç kız göründü. Sırtında siyah beyaz çizgili bir plaj bornozu vardı. Bond koridora çıkıp asansöre koştu. Arabasını sahil yolunda sürerken genç kızı izlemek güç olmadı.Nihayet, Tracy arabayı yol kenarındaki bir park yerine bıraktı. Bu arada Bond'u takip eden ZCV ufak Citroen için de, etrafta binlerce benzeri olduğundan, park etmek zor olmamıştı.

Ondan sonra da izleyenler ile izlenenler plajdaki yerlerini almış ve arkasından da beklenmedik olaylar sonucu hep birlikte yıldızların altında bir nehir gezisine çıkmışlar, çırpıntılı sularda seken tekneyle yukarıya doğru yol almaya başlamışlardı.

*

**

Rıhtımda iki adam bekliyordu. Onlar da yapıca ilk iki adama benziyorlardı. Gelenlerle bekleyenler arasında tek kelime konuşulmadı. Sonra kızla Bond, etrafları kuşatılmış olarak iskeleden sahildeki kum tepelerinin arasına yürüdüler. Nehirden yüz metre kadar uzakta yüksek kum tepelerinin arasına gizlenmiş bir ışık görülüyordu. Bond biraz daha yaklaştıklarında ışığın dev bir TIR kamyonundan geldiğini gördü. Arka kısımları oluklu alüminyumla kaplı bu dev kamyonlar Fransa karayollarında çok hızlı gidiyor, kasaba

ve köylerden geçerken de hidrolik frenlerini tıslatarak yol alıyorlardı. Arka kısmı şoför mahallinden ayrı olan kamyon, pırıl pırıl, yeni gibiydi. Ama yeni olmayıp, çok bakımlı olduğu için öyle görünmesi de mümkündü. Yaklaştıkları sırada, cep fenerini tutan adam ileriye doğru ışıkla bir sinyal verdi. Buna karşı taraftan da ışıkla sinyal verildi. Sonra kamyonun arka tarfındaki kapı hızla açıldı. Bond cebindeki çakının sapını daha sıkı kavradı.Bu şartlar altında hamle yapsa acaba durum lehine olur muydu? Hayır, olmazdı. Kamyonun arka tarafındaki merdivenden çıkıp içine girmeden vasıtanın plakasına baktı. Plakanın yanında şunlar yazılıydı: "Marseille - Rhone. M. Draco. Elektrik Cihazları. 397694." İşte, yeni bir bulmaca daha...

Neyseki, kamyonun içi sıcaktı. Aracın baş tarafında mukavva kutular yığılıydı. Sıra sıra kutuların üzerinde de televizyon imalatçısı firmaların isimleri okunuyordu. Göz boyamak için miydi acaba? Ayrıca hemen o daracık geçitin gerisinde, portatif sandalyelerle yarıda kalmış bir kâğıt oyununa ait izler görülüyordu. Öyleyse kamyonun arka kısmı bir nöbetçi odası gibi kullanılıyordu. Sonra iki tarafta ufak bölmelerin kapıları vardı. Tracy kapılardan birinin önünde bekliyordu. Bond'a ceketini uzattı, donuk bir sesle:

— Teşekkür ederim, dedi.

Sonra içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Bond kapının açılışıyla kapanışı arasındaki bir saniyelik zaman zarfında bölmenin gayet lüks döşenmiş olduğunu görmüştü. Ceketini ağır ağır giydi. Arkasında, kendisini takip eden

adam sabırsızlanmıştı.

— Allez! dedi.

Bond düşündü. Acaba adamın üzerine çullansa mıydı? Fakat hemen onun gerisinde duran üç kişi kendisini gözetliyordu. Bond, hafifçe "Tanrı cezanızı versin" diyerek üçüncü kapıya doğru yürüdü.

Bu kapı acayip kamyonun son bölmesinin kapısıydı. Kafasındaki soruların cevapları o kapının ardındaydı. Ve bu da muhtemelen içerde bulunan bir adamdı. Bir teşkilat lideri. Yegâne kurtuluş şansı bu olabilirdi. Bond'un eli pantolonunun sağ cebindeki çakının sapını kavramıştı bile. Sol elini kapının üzerine koydu, sonra aniden kapıyı itip içeriye daldı, bir tekmeyle kapıyı ardından kapattı ve çömelip bıçağı fırlatmaya hazırlandı.

Arkasındaki muhafız kapıya çullanmış, fakat Bond bütün gücüyle kapıya yaslandığı için açılmasına mâni olmuştu.

Adam, üç metre ilerdeki masanın gerisinde, sustalısına hedef teşkil edilecek bir yerdeydi. Fakat istifini hiç bozmamıştı. Muhafızına bir emir verdi. Kullandığı dil Bond'un o güne kadar hiç duymamış olduğu bir dildi. Kapıya dışardan yapılan baskı hafifledi. Adam bir ceviz kabuğu kadar kırışık yüzünü kaplayan candan bir tebessümle gülümsedi. Sonra ağır ağır oturduğu yerden kalktı, ellerini ağır ağır havaya kaldırdı.

— Teslim oluyorum! Hem şimdi, deminkinden çok daha büyük bir hedefim! Fakat çok rica ederim, beni öldürmeyiniz. Hiç olmazsa şöyle ikimiz karşılıklı birer viski içip biraz konuşana kadar. Ondan sonra yine dilediğiniz şekilde hareket etmekte serbestsiniz. Kabul

mü?

Adamın tatlı bir yüzü, neşe, şeytanlık ve cazibeyle aydınlanmış bakışları vardı. Bond, adamın o andaki haliyle Tracy'i öldürmesi nasıl mümkün değilse, onun da adamı öldürmesinin öylesine mümkün olmadığını kendi kendine düşündü...

Adam masasının arkasından çıkıp Bond'a yaklaştı. Ufak tefek, orta yaşlıydı. Güneşte yanmış yüzü kırış kırıştı. Sırtında Bond'un giydiği cinsten rahat koyu bir elbise vardı. Göğsü, kolları adaleliydi. Bond adamın ceketinin koltuk altlarının biçimine ve dikimine dikkat etti. Ceket koltuk altında tabanca taşıyacak tarzda mı dikilmişti acaba? Adam elini uzattı. El sıkışı samimi ve sertti.

— İsmim Marc-Ange Draco. Benden söz edildiğini hiç duydunuz mu?

— Hayır.

— Ya! Halbuki ben sizin adınızı duydum. Komutan James Bond. Sonra bir kahramanlık madalyası da taşıyorsunuz. Kraliçenin Gizli Servisi'nin ileri gelen ajanısınız. Şu sıralar, görevinizden geri alınmış, geçici olarak yurtdışında soruşturmayla vazifelendirilmişsiniz. Tamam mı?

Adam:

— Haydi, haydi, dedi. İnkâra kalkışmayın. Gelin, şöyle oturun. Sizinle konuşacak çok şeyim var. Fakat önce birer viski içelim. Kabul mü? Şimdi size güvenerek bir sır vereceğim. Başka çarem yok. Bir kez daha hayatımı ellerinize teslim ediyorum, dedi.

İçkisini içti. Bond da içti. Bond'un bunun çok önemli bir an olacağını sezdiği sırada, birdenbire buz dolaplı büfenin içindeki

soğutucu jeneratör çalışmaya başladı. Gerçek neydi, bilmiyordu. Fakat kötü bir şey olacağını da sanmıyordu. İçgüdüsü, sempati duyduğu bu adamın, hayatına derinlemesine karışacağını söylüyordu...

Jeneratör durdu.

Bronz tenli adam Bond'un gözlerinin içine baktı.

— Kendimi tanıtayım. Ben Union Corse'un başkanıyım.

*

**

Demek UNİON CORSE ha! Korsika Birliği. Şimdi esrar hiç olmazsa kısmen aydınlanmıştı. Bond bunu zihninden geçirdiği sırada, adam tepkisinin ne olacağını anlamak için masanın öbür tarafından gözlerinin derinliklerine baktı. "Union Corse", Mafya olarak bilinen "Unione Sicilione"den daha öldürücü ve daha da eski bir çeteydi. Fransa'nın tüm şehir ve sömürgelerinde gizlice yürütülen bütün kanundışı faaliyetlerin kaynağı... Kaçakçılık, fuhuş ve rakip çetelerin imhası gibi işlerin bu çetenin kontrolü altında bulunduğunu Bond biliyordu. Daha birkaç ay önce, Rossi adında biri Nice barlarından birinde vurularak öldürülmüştü. Ondan bir yıl önce de Jean Giudicelli adında biri kendisini yok etmek için yapılan birçok teşebbüsten sonra nihayet temizlenmişti. Her ikisinin de Capo'nun tahtına, yani şimdi Bond'un önündeki masanın gerisinde oturan bu neşeli adamın tahtına el koymaya çalıştıkları biliniyordu. Sonra, Bastia açıklarında bir yerde, deniz dibine gizlendiği söylenen Rommel'in esrarengiz hazine hikâyesi vardı. Harp yılların-

da Alman Ordu Haberalma Teşkilatı Abwehr' de çalışmış Fleigh adında bir Çek dalgıç o definenin izini bulmuş. 1948'de Union tarafından bu işten uzak durması için uyarılmış, sonra da ortadan kaybolmuştu. Andre Mattei adında hayli genç bir Fransız dalgıcının cesedi de daha birkaç hafta önce Bastia yakınlarında ıssız bir yolun üzerinde bulunmuştu. Mattei' nin meyhanelerde budalaca definenin yerini bildiğini ve onu bulmak üzere dalmaya geldiğini söyleyerek böbürlendiği biliniyordu. Acaba Marc-Ange bu definenin sırrını biliyor muydu? O iki dalgıcın öldürülmesinden o mu sorumluydu? Küçük Calenzana Köyü, Korsika'nın en fazla gangster yetiştirmiş ve bu yüzden de ülkenin en varlıklı köyü olmakla övünürdü. Kasabanın belediye reisi tam elli altı yıldır görev başındaydı ve Fransa'da o makamda onun kadar kalmış ikinci bir belediye reisi yoktu. Marc-Ange muhakkak o ufak köydendi; o meşhur belediye reisinin sırlarını biliyor, az zaman önce sessiz sedasız o köyde emekli hayatına dönmüş olan meşhur Amerikalı gangsteri de tanıyor olmalıydı.

Küçük odadaki sohbet sırasında o meşhur isimlerden birkaçını laf arasında söylemek herhalde hoş olacaktı. Galeria Köyü yakınlarındaki Croyani Limanı'nın ardındaki tepelerde, Angentella denilen eski gümüş madenini ve madenin içindeki köstebek yuvasından farksız karmakarışık tünellerin eroin kaçakçılığında bir harekât merkezi olduğunu bildiğini söylemek kimbilir ne zevkli olurdu.

Bond:

— Mesleğimle ilgili sırlar söyleyecek olursanız, onları şeflerime bildirmek mecburi-

yetinde kalacağımı bilmelisiniz, dedi.

— Bunda sizi tamamen haklı görürüm. Sizinle görüşmek istediğim konu tamamen kişisel bir sorundur. Kızım Teresa ile ilgili bir sorun...

Vay canına! Esrar gittikçe derinleşiyordu. Yine de Bond şaşkınlığını gizleyerek:

— Öyleyse kabul, dedi.

— Teşekkür ederim. Güvenilir bir insansınız. Sizin mesleğinizden birinin de öyle olması gerekir. Fakat bunu yüzünüzün ifadesinden de seziyorum. Peki, öyleyse...

Bir sigara yaktı, koltuğuna yaslandı, Bond'un başının üzerindeki alüminyum duvarda bir noktaya dalgın dalgın bakmaya başladı. Bond'un gözlerine ise sadece bir noktayı belirtmek istediği zaman bakıyordu.

— Ben bir defa evlendim. Eşim bir İngiliz kızıydı. Daha doğrusu, bir İngiliz mürebbiye. Romantik bir kadındı. Korsika'ya haydut aramaya gitmişti... (Güldü.) Tıpkı bir şeyh bulmak için başını alıp çöllere giden bazı İngiliz kadınları gibi... Neyse, beni dağlarda buldu ve kızlığını da ben aldım. Bir süre polis bu yüzden peşime düştü. Zaten hayatımın büyük kısmı polis tarafından takip edilmekle geçmiştir. Kız da başımda ciddi bir dertti. Fakat nedense beni terketmeyi reddetti. Onda bir vahşilik, alışılmamış şeylere karşı derin bir aşk vardı. Jandarmalar tarafından kovalanırken aylarca mağaradan mağaraya takip edilmekten, yiyeceği üç lokmayı çalarak elde etmekten çok hoşlanıyordu. Yabani dağ keçilerini yakalayıp yüzmeyi ve nefis yemekler pişirmeyi bile öğrendi. Halbuki dağ keçilerinin kösele kadar sert, o derece de yenilmesi güç

bir eti vardır. Çılgınca yaşadığımız o aylar zarfında kıza derin bir aşkla bağlandım, sonra onu gizlice adadan Marsilya'ya kaçırıp kendisiyle evlendim...

Marc-Ange bir an durup Bond'a baktı.

— O evliliğin neticesinde de yegâne kızım Teresa doğdu. Ondan başka çocuğum yoktur.

Demek böyle!

Bond, kızın acayip hallerine, kendisini hayli şaşırtmış olan o yabani "hanımefendi" hallerine ancak şimdi anlam verebiliyordu. Ne acayip bir kan ve huy karışımıydı bu. Korsikalı İngiliz. Kızın hangi milletten olduğunu bir türlü keşfedememesinin nedeni buydu işte...

— Karım on yıl önce öldü, diye devam etti Marc-Ange. Kızım tahsilini İsviçre'de tamamladı. Zengin olmuştum. O tahsilini tamamladığı sıralarda Capo, yani Union Corse'un başkanı oldum. Ondan sonra da çok daha zenginleştim. Ne şekilde olduğunu kolayca tahmin edebilirsiniz, fakat üzerinde durmaya gerek görmüyorum, aziz dostum. Kız... nasıl derler?.. Çok güzel bir söz vardır... Evet, benim "gözbebeğim"di. Onun bütün arzularını gerçekleştirmeyi vazife bildim. Ne varki, çok vahşiydi. Yuvasız yabani bir kuştu adeta. Daha doğrusu ben devamlı hareket halinde olduğum için kızımla ilgilenemedim. Bu yüzden de, asi gibi yetişti. İsviçre'de okulu bitirdikten sonra sosyeteye girdi. Şu Güney Amerikalı milyonerlerin, Hint prenslerinin, Amerikalıların, Cannes hovardalarının mensup oldukları sosyeteye. İkide bir başı belaya giriyor, bir sürü skandala adı karışıyordu. Bu davranışlarına karşı çıkıp harçlığını kestiğim zaman, çok daha büyük çılgınlıklar yapıyordu. Sırf beni

güç durumda bırakmak için gidip evlendi. Belki de sakin bir hayat yaşamaya kararlıydı. Fakat evlendiği Vicenzo adında ciğeri peş para etmez bir erkekti. Kont Giulio di Vicenzo benliğine hakim olduğu gibi, bir gün ne kadar parası varsa hepsini çalıp Teresa'yı ufak kız çocuğuyla yalnız başına bıraktı. Bir hayli para harcayarak adamı Teresa'dan boşanmaya razı ettim. Dordgone'de ufak bir şato satın alıp kızımı oraya yerleştirdim. İlk defa olarak, bebeğiyle birlikte şatonun bahçesiyle oyalanmaya başladı, huzura kavuştu. Sonra dostum, altı ay önce kızımın bebeği menenjitten öldü.

Marc-Ange ağır ağır koltuğundan kalktı, masayı dolanıp elini Bond'un omzuna koydu.

— Halimi anlıyorsunuz, değil mi?

Adamın sesinde son derece telaşlı bir ifade vardı... Heyecanlı, otoriter ve yalvaran bir ses...

— Dostum, bütün hikâyeyi dinlediniz ve delilini de gördünüz. Bana yardım edecek misiniz? Bu kızı kurtarmam için bana yardımcı olacak mısınız? Ona ümit vermeniz benim tek şansım. Başka bir fırsat yok elimde. Ona yaşaması için bir ümit vereceksiniz, değil mi?

Bond gözlerini masanın üzerinde dikmiş olduğu noktadan ayırmıyor, adamın yüzündeki ifadeyi görmekten korkuyordu.

— Siz ne gibi bir şey düşünüyordunuz?

Bardağını alıp bakışlarını onun içindeki viskiye dikti. Sonra masanın üzerinden Marc-Ange'a bakabilmek için gerekli cesareti toplamak amacıyla bardağındaki içkiyi bir dikişte içti.

Adamın ela gözleri heyecandan kıpkırmı-

zıydı. Ağzının etrafında çok daha derin çizgiler belirmişti. Bakışlarını Bond'un gözlerinden ayırmadan:

— Kızıma daha büyük bir yakınlık gösterip onunla flört etmenizi, onunla evlenmenizi arzu ediyorum, dedi. Onunla evlendiğiniz gün size drahoma olarak otuz milyon liralık altın vereceğim.

Bond ani bir öfkeyle parladı.

— Benden istediğiniz şey imkânsız. Kızınız hasta sizin. Bir psikiyatra ihtiyacı var, bana değil. Ayrıca, benim de evlenmeye niyetim yok. Hem de hiç kimseyle. Otuz milyon lirada da gözüm yok. İhtiyaçlarımı karşılamaya yetecek kadar param ve bir mesleğim var. (Ama doğru muydu bu? Ya hazırladığın o istifa mektupları? Bond içinden gelen bu sese aldırış etmedi.) Bunları anlamanız gerekir...

Birden, adamın yüzündeki incinmiş bakışa tahammül edemedi.

— Tracy harika bir kız. Onun için elimden geleni yapacağım. Ama ancak iyileştiği zaman. Kendisini o zaman yeniden göreceğim... Bunu çok isterim. Fakat, beni gerçekten o da siz de beğeniyorsanız, Tracy önce kendi istek ve gayretleriyle tedavi olmalı, iyileşmelidir. Başka yolu yok bunun...

Marc-Ange:

— Sizi anlıyorum, dostum, dedi. Ve bu konuda daha fazla sizi sıkmayacağım. Tavsiyenize göre hareket edip elimden geleni yapmaya çalışacağım. Fakat bana bir iyilikte bulunur musunuz? Saat şimdi dokuz. Tracy'yi bu gece yemeğe götürür müsünüz? Onunla dilediğiniz şekilde konuşmakta serbestsiniz,

fakat ona arandığını, beğenildiğini, kendisine karşı yakınlık duyduğunuzu hissettirin. Arabasıyla elbiseleri burada. Onları getirttim. Onu tekrar görmeyi arzuladığınıza kendisini inandırabilirsiniz. Ben de diğerlerini ona kabul ettirebilirim. Bu iyiliği yapar mısınız? Benim için...

— Tabii yaparım. Zevkle yaparım bunu. Fakat yarın sabah Le Touquet'den kalkan ilk uçakla yola çıkıyorum. O andan itibaren onun sorumluluğunu üzerinize alır mısınız?

— Elbette, dostum, alacağım. (Marc-Ange elini alnında gezdirdi.) Kusura bakmayın, ama bana ümit verdiniz. (Omuzları dikleşti.) Söyleyin dostum, şimdi şu anda sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Her türlü imkânlarımız var, çok şey bilirim, nüfuzum da bir hayli geniştir. Kudretliyim. Bütün olanaklarım emrinizdedir. Sizin için yapabileceğim bir şey yok mu?

Bond'un aklına birden bir şey geldi.

— Elde etmeyi istediğim bir şey var. Bir mesele hakkında bilgi edinmek istiyorum. Blofeld adında biri var. Ernest Stavro Blofeld. Herhalde işitmiş olmalısınız. Onun hayatta olup olmadığını ve hayattaysa nerede bulunabileceğini öğrenmek istiyorum.

Marc-Ange'ın yüzünde ani bir ifade değişikliği oldu. Birdenbire buz bakışlı, yüreği intikam dolu bir haydut halini aldı. Ela gözlerle Bond'a baktı. Düşünceli düşünceli:

— Blofeld ha? dedi. Evet, hayatta. Bir zaman önce adamlarımdan üçünü ayarttı. Para yedirerek Union'dan uzaklaştırdı. Bu işi bana daha önce de yaptı. Eski teşkilatı SPECTRE'nin mensuplarından üçünü de

Union'dan almıştı. Gelin, bakalım onun hakkında neler öğrenebileceğiz.

Masanın üzerinde siyah bir telefon vardı. Marc-Ange ahizeyi aldı, Bond onun santralla tatlı bir sesle konuştuğunu duydu.

Marc-Ange ahizeyi yerine koydu.

— Ajaccio'daki karargâhımı istedim. Beş dakikaya kadar bağlarlar. Fakat çok seri konuşmam gerekiyor. Her hafta değiştirdiğim halde polis frekansımı öğrenmiş olabilir. Neyseki, Korsika lehçesiyle konuşmamız vaziyeti kurtarıyor.

Telefondan bir vızıltı geldi. Marc-Ange ahizeyi aldığı zaman, Bond o çok iyi tanıdığı telefon parazitlerini duydu. Marc-Ange her kelimesinden otorite fışkıran bir sesle konuştu. Sonra kulaklığı yerine koydu. Ellerini çaresizce iki yana açtı.

— Bütün bildiğimiz kendisinin şu anda İsviçre'de olduğu. Adresini bilmiyoruz. Bu bilgi yeter mi size? Adamlarınız hiç şüphe yok onu orada bulabilirler. Tabii, bunun için İsviçre polisinin de yardımı şart. Fakat polis İsviçre'de oturan birinin, özellikle zenginse, adresini verme konusunda son derece kabalık eder, güçlük çıkarır...

Bond'un nabzı bir zafer hissiyle heyecandan hızlanmıştı.

— Seni nihayet enseledim, namussuz! diye mırıldandı. Bu yeterli, Marc-Ange. Gerisinin güç olmayacağına eminim. İsviçre'de güvenilir dostlarımız var...

Bu tarihten iki ay sonra, James Bond Londra'daki dairesinden çıkmış, arabasını Gizli Servis Merkezi'ne doğru ağır ağır sürüyordu.

V. BÖLÜM

ÖZEL MEKTUP

Bond cebindeki senkrafonun alarm sinyaliyle düşüncelerinden uzaklaştı. Hemen gaza basarak arabayı bir telefon kulübesinin önünde durdurdu. Senkrafon, Gizli Servis'te yeni kullanılmaya başlamıştı ve Merkez'e bağlı bütün ajanlar tarafından taşınıyordu. Cihaz, cep saati büyüklüğünde hafif plastik bir alıcıydı. Gizli Servis'ten biri Londra'da, Merkez'in on beş kilometre dahilinde bir yerdeyse, cihaz vasıtasıyla kendısine sinyal verilebiliyordu. Sinyal alınca da, derhal en yakın telefona giderek büroyla temasa geçmek gerekiyordu.

Bond santralı aradı, "007 konuşuyor" diye bildirdi. Kendisini derhal sekreterine bağladılar.

— Günaydın, Goodnight! Sana nasıl bir yardımım olabilir? Haber savaşa mı, yoksa barışa mı dair?

Mary mesleğine yakışmayan bir edayla fingirdedi.

— Barışa dair herhalde. Üst kattan gelen telaşlı bir mesaj barışla ne kadar ilgiliyse, o kadar. Derhal, Arma Koleji'ne gidip oradan Griffon Or'u isteyeceksiniz.

— Kim dedin?

— Sadece Or. Ha, ayrıca "Takipçi" diye bir sıfatı varmış. Orada, soylulara ait nişan ve armaların kayıtlarıyla meşgul memurlardan biriymiş. "Bedlam" hakkında bir ipucu elde etmişler galiba...

"Bedlam," Blofeld'in takibiyle ilgili harekâtın kod adıydı. Bond:

— Sahi mi söylüyorsun? diye sordu. Hemen yola koyulsam iyi olur. Hoşça kal, Goodnight!

*

**

Arma Koleji kent dışında, Kraliçe Victoria Caddesi'ndeydi. Üniformalı, yumuşak sesli kapıcı Bond'a ne gibi bir yardımda bulunabileceğini sordu. Bond, Griffon Or'u sordu, onunla bir randevusu olduğunu belirtti.

Kapıcı, esrarengiz bir tavırla:

— Evet, efendim, dedi. Griffon Or bu hafta buradalar. Zaten gördüğünüz gibi kapıda onun arması asılı. Şu taraftan buyrun lütfen!

Bond, aydınlık, temiz, zevkli döşenmiş, duvarlarında ipek baskı tablolar olan ve raflarında düzgün sıralanmış kitaplar bulunan bir odaya girdi. Havada hafif bir Türk tütünü kokusu vardı. Genç bir adam yerinden kalktı ve Bond'u karşılamaya geldi. İnce yapılı, zarif hatlı bir yüzü vardı. Ağzının iki kenarındaki çizgilerle sakin bakışlı gözlerindeki pırıltılar, yüzünün ciddi ifadesini bozuyordu.

Bond:

— Blofeld denilen adama gelelim, dedi oturduktan sonra. Bence Blofeld dünya

yüzündeki canilerin en azılısıdır. Bir yıl önce cereyan eden atom bombası hırsızlığı işini hatırlıyor musunuz? Olayın sadece ufak bir kısmı gazetelere sızmıştı, fakat o işin Blofeld' in başının altından çıktığını size söyleyebilirim. Şimdi, öğrenmek istediğim şu: Blofeld'in adını nereden, nasıl duydunuz? En ufak ayrıntıya kadar bütün bildiklerinizi anlatın. Çünkü onun hakkındaki en ufak bilgi kırıntısı bile bizim için önemlidir...

— Dün Dışişleri ve Savunma Bakanlıklarından arandığımda, bu adamın sözünü ettiğiniz kişi olabileceği benim de aklıma geldi. Ne yazık ki, bunu daha önce düşünememiştim. Bu gibi işlerde mesleki sırlar ikinci planda gelir. Bilsem, çok daha önce harekete geçerdim. Mesele şu: Geçen haziranın onunda, Zürih'teki tanınmış bir hukuk müşavirliği firmasından bu özel mektubu aldık. Mektup bir gün önceki tarihi taşıyordu. Metni size okuyayım:

"Beyler,

Ernest Stavro Blofeld adında bir müşterimiz bir soyluluk payesinin hakiki varisi olduğuna inanarak kendisini Kont Balthazar de Bleuville olarak takdim ediyor. Anladığımıza göre, bu ünvanı taşıyan son kişi, hayli zaman önce ölmüştür. Müşterimizin çocukluğunda ailesinden işittiği hikâyelere göre, ailesi Fransız İhtilali zamanında Fransa'dan kaçmış ve ihtilalcilerden gizlenebilmek, servetlerini korumak için "Blofeld" takma adıyla Almanya'ya yerleşmiş. 1859 yıllarında da Polonya'ya göç etmiş.

Müşterimiz, "Bleuville" adını yasal olarak taşıyabilmek için, iddia ettiği hususların doğruluğunun araştırılmasını istiyor. İddia tarafı-

nızdan onaylandığı takdirde, bu ünvanı kullanmak için Fransız Adalet Bakanlığı'nın da onayını alacağına inanıyor.

Bu arada müşterimiz, ailenin soy armasıyla birlikte Kont de Bleuville ünvanını geçici olarak kullanma teklifinde bulunuyor.

Beyler, yeryüzünde bu konuları araştırmaya yetkili tek firma olduğunuzu biliyoruz. Sizinle bu konuda son derece gizli bir biçimde ilişki kurmak için emir aldık. Konunun önemi nedeniyle sizin de buna titizlik göstermenizi rica edeceğiz.

Müşterimizin mali durumu çok iyidir. Her türlü masraf için açık çek almış bulunuyoruz. Başlangıç avansı olarak, arzu ettiğiniz bankaya hesabınıza bin sterlin yatırmaya hazırız.

En kısa bir zamanda olumlu cevabınızı bekler, en samimi dileklerimizin kabulünü rica ederiz. Gebrüder Moosbrugger, Avukat, 16 bis, Bahnhofstrasse, Zürih.''

Bond, hemen telaşla:

— Peki, ne oldu? Müracaat sahipleriyle temasa geçtiniz mi? diye sordu.

— Tabii, fakat gayet gizli bir şekilde. Yaptıkları teklifi kabul ettiğimizi bildirdim ve bize verilmiş bu sırra da çok büyük bir titizlikle uyulacağına teminat verdim... (Gülümsedi.) Siz beni sözümü bozmaya mecbur edip, bu sırrı açıklattırdınız. Öyle, değil mi? Beni mecbur ettiğiniz için bu şekilde hareket ediyorum...

Bond:

— Elbette, dedi.

Adam devam etti.

— Tabii, karşı taraftan ilk iş olarak ilgili şahsın nüfus kâğıdının bir suretini istedim. Bir hayli gecikmeden sonra, nüfus cüzdanının

kayıp olduğu bildirildi. Kont, Polonyalı bir baba ile Rum bir anneden isimleri bizde var-28 Mayıs 1908'de doğmuş. Gelen mektupta incelemelerime, "Bleuville" adından başla-yıp geriye doğru araştırma yapmam öneriliyordu. Mektuba oyalayıcı bir cevap verdim. Bu arada, kayıtlarda yaptığım incelemeler sonucu, XVII. yüzyılda Fransa'nın Calvados bölgesindeki bir kasabada yaşamış bir Bleuville ailesi bulmuştum. Bu ailenin arması Blofeld'in iddia ettiği armaydı. Bundan herhalde Blofeld haberdardı. Yoksa bir Bleuville ailesi uydurarak o numarayı bize yutturmaya çalışması çok anlamsız olurdu. Blofeld'in avukatlarına bu keşfimi bildirdim. O zaman zarfında da, Varşova'daki İngiliz büyükelçisine bir mektup yollayıp şehrin nüfus kayıtlarını incelemek ve Blofeld'in vaftiz edilmiş olması mümkün bütün kiliseleri dolaşmak üzere bir avukat tutması için gerekli talimatı vermesini bildirmiştim. Eylül başlarında gelen cevap, beni şaşırtmadı. Nüfus müdüriyetindeki defterde, Ernest Stavro Blofeld'e ait kısım koparılarak çıkarılmıştı. Bundan kimseye bahsetmedim ve haberi İsviçre'deki avukatlara iletmedim. Çünkü hiçbir şekilde Polonya'da araştırma yapmamam tembih edilmişti. Bu arada Augusbourg'da da aynı şekilde incelemelere giriştim. Orada, gerçekten Blofeld'lere ait bir kayıt buldum. Blofeld hayli beylik bir Alman ismi olduğu için, şehirde bu adı taşıyan birçok aile vardı. Fakat hiçbirinin Calvadoslu Bleuville'ler ile bir ilişkisi yoktu. Böylece, bir çıkmaza girdim. O güne kadar yaptığım bütün çalışmalar da aşağı yukarı aynı sonucu vermişti. Bunun

üzerine, bir rapor hazırlayıp İsviçre'deki avukatlara yolladım ve araştırmalarıma devam ettiğimi bildirdim. Sonra dün, Dışişleri Bakanlığı'ndan biri telefon etti. Varşova'daki elçilikten gelen kopyaları incelerken Blofeld adı zihnini kurcalamış. Sonra siz geldiniz. Durum bu merkezde...

Bond düşünceli bir şekilde başını kaşıdı.

— Fakat karşı tarafla bağınız hâlâ devam ediyor, değil mi?

— Evet, bir sonuç alana kadar da devam edecek.

— Demek devam ettirebilirsiniz. Blofeld'in şimdiki adresi sizde var sanırım?

— Hayır.

— Peki, bu araştırma gayesiyle büronuzdan herhangi birini oraya yollamak için bir mazeret bulabilir misiniz? (Bond gülümsedi.) Mesela, yazışmayla halledilemeyecek bir husus için firma beni Blofeld'e gönderemez mi?

— Evet, bir yol var. Bazı ailelerde bir kuşaktan ötekine geçen bazı bedensel özellikler bulunur. Bildiğim kadarıyla, en az yüz elli senedir Bleuville'lerin hiçbirinde kulak memesi yoktur.

VI. BÖLÜM

KARAR

— Peki, hangi sıfatla gideceksin onun karşısına?

M.nin yüzü yeşil abajurdan süzülen ışık demetinin dışında, gölgeler içindeydi. Bond görmediği halde, o kurt denizci yüzünün düşünce, endişe ve sabırsızlık ifadeleriyle kırışmış olduğunu biliyordu. Son soruyu soran ses tonundan da anlamıştı bunu. Bond'un Blofeld ile temasa geçmek için tasarladığı plana budalaca bir şey gözüyle baktığı muhakkaktı.

— Arma Koleji'nin memuru hüviyetine bürüneceğim, efendim. Asalet payesi edinmeye çalışan bir adama tesir edecek, göz boyayacak bir sıfata sahip olmam yerinde olur. Blofeld'in şu anda o tarafının zayıf olduğu muhakkak. Öyle olmasaydı, Arma Koleji gibi dünyadan uzak bir müesseseye hüviyetini açıklamazdı...

M. sinirli sinirli:

— Bana kalırsa, bu asalet ünvanları manasız şeyler, dedi.

M.ye hizmetlerinden ötürü birkaç yıl önce bir nişan verilmişti. M.nin sekreteri Moneypenny de Bond ile bir sohbet anında, o nişanı

aldıktan sonra gelen tebrik mektuplarına M.nin bir tek satır cevap bile vermemiş olduğunu açıklamıştı. Hatta sekreterine bir daha o cinsten mektuplar gelirse onları doğrudan doğruya çöp sepetine atmasını emretmişti.

— Peki öyleyse, takınacağın saçma asalet payesi ne olacak? Ondan sonra nasıl hareket edeceksin? diye sordu M.

Bond biraz sıkılır gibi oldu.

— Şey, Sir Hilary Bray adında biri var. Benim yaşlarımda ve bana da biraz benziyor. Ailesi Normandy taraflarında bir yerden gelmiş. Muazzam bir geçmişi var...

— Sir Hilary Bray ha?

M. alaycı ifadesini gizlemeye çalıştı.

— Peki, sonra ne yapacaksın? Onun o meşhur asalet sancağını sallayarak Alp Dağları'nda mı dolaşacaksın.

Bond, şefinin karşı çıkıp kendisine boyun eğdirmesine müsaade etmemeye kararlıydı. Sabırla, inatla açıklamaya devam etti:

— İlk iş olarak, Pasaport Dairesi'nden kendime bir pasaport hazırlatacağım. Sonra sıfatını alacağım Bray soyuna ait bilinmesi gereken ne varsa hepsini en ufak ayrıntısına kadar ezberleyeceğim ve asalet konusunda öğrenilmesi gereken bilgileri öğreneceğim. Nihayet Blofeld, onunla görüşmek için kendisine hazırladığımız tuzağa düşerse, elimin altındaki bütün gerekli evrak, kitap ve kayıtlarla birlikte İsviçre'ye gideceğim, Bleuville soyuna ait kayıtları ve bilgiyi bizzat ondan elde etmeye çalışıyormuş gibi yapacağım.

— Sonra ne olacak?

— Sonra onu, ne yapıp yapıp İsviçre'den

çıkarmaya ve İsrail ajanlarının Eichmann'a yaptıkları gibi karga tulumba ederek kaçırabileceğim bir yere çekmeye çalışacağım...

M. şüpheci bir tavırla başını salladı.

— Sir Hilary Bray ha?.. Pekâlâ, planını onayladığımı Kurmay Başkanı'na söyle, ama istemeye istemeye kabul ettiğimi de bilesin. Başkan sana yardım için ne mümkünse yapılmasını sağlasın. Beni sık sık ara ve haber ver.

M. telefona uzandı. Sesi son derece huzursuzdu.

— Blofeld'in izini bulduğumuzu başbakana söylemem lazım. Ama bu iş çok karışık olduğu için bunu şimdilik kendime saklayacağım. Hepsi bu kadar, 007.

— Teşekkür ederim, efendim. İyi geceler.

Bond kapıdan çıktığı sırada M.nin telefonla konuştuğunu duydu.

— Ben M. dedi. Başbakanla görüşmek istiyorum. (M. sanki morga telefon ediyordu. Sesinin tonu çok soğuktu. Bond odadan çıktı, arkasından da kapıyı gayet yavaşça kapattı.)

*

**

Son birkaç gün Genel Merkez'de, Kurmay Başkanı'nın başkanlığında tertiplenen birtakım toplantılarla geçmişti. Verilen kararlar Bond'un Blofeld ile buluşmaya tamamen "temiz" gitmesi içindi. Yanında silah veya gizli teçhizat taşımayacak, hiçbir şekilde Gizli Servis tarafından takip edilmeyecek, gözetlenmeyecekti. Sadece Arma Koleji ile temas edecek ve bütün haberleri oraya gönderecekti. Tabii, bütün bu planlar Bond, Blofeld'in

yanında hiç olmazsa birkaç gün kalabildiği takdirde işe yarayacaktı ve o ihtimal düşünülerek hazırlanmıştı. Güvenlik tedbirleri dolayısıyla Gizli Servis'in İsviçre'deki Z İstasyonu' na, Bond'un orada yapacağı iş hakkında hiç bilgi verilmeyecek, ayrıca "Bedlam" dosyasının kapanmış olduğu da Merkez'de yayınlanan günlük emirler listesinde normal bir haber şeklinde duyurulacaktı. Harekâta yeni bir kod verilecek ve o kodu da teşkilatta sadece en yüksek rütbeli üç, beş kişi bilecekti. Bu kod da "Korona" idi.

*
**

Bond, ertesi gün başında melon şapkası, kolunda şemsiyesi, elinde katlanmış Times Gazetesi ve diğer eşyasıyla Londra Havaalanı' nda beklerken kendini hayli gülünç buluyordu. Kendisi ünvanına layık bir şekilde VIP* Salonu'na alındığında ise, gülünç bir halde olduğuna tamamen inanmıştı. Bilet bürosunda kendisine Sir Hilary diye hitap edildiği zaman, kızın kime hitap etmiş olduğunu anlamak için dönüp arkasına bakmıştı. Artık kendini toparlaması ve tepeden tırnağı kadar Sir Hilary Bray olması gerekiyordu.

Bond bir duble konyak içti ve kendisine bir soylu pozu vererek salondaki diğer bir avuç imtiyazlı yolcudan uzakta, ayakta durdu.

Biraz sonra, Swissair uçağının jet motorları tiz fısıltılarla çalışmaya başladı. Havalandılar. Bond daha şimdiden Zürih'teki hukuk firması tarafından kararlaştırılmış olan havaalanında-

(*) Çok önemli kişiler

ki randevuyla meşguldü. Sir Hilary'yi havaalanında Kont de Bleuville'in sekreterlerinden birinin karşılayacağı bildirilmişti. Bond, kontu o gün veya ertesi gün görecekti. Bir an Bond'un kalbi çarpar gibi oldu. Karşılaştıkları zaman adama nasıl hitap edecekti? Kont diye mi? Hayır, ona hiçbir zaman ünvanla hitap etmeyecekti... Söz arasında, biraz da ona tepeden bakarak ''aziz dostum'' diyecekti. Zürih Havaalanı göründüğünde üç dilde tekrarlanan ''Lütfen Kemerlerinizi Bağlayınız'' dan sonra inişe geçtiler. Hafif bir sarsılış, jetlerin dinen uğultusu, sonra da pistin üzerinden ağır ağır bayraklarla donanmış modern terminal binalarının önüne doğru ilerlediler...

Terminal binası kapısının iç tarafında, Swissair Bürosu'nun önünde bekleyen bir kadın Bond binaya girer girmez ona doğru geldi.

— Sir Hilary Bray mi, efendim? dedi.

— Evet.

— Ben İrma Bunt'um. Kontun özel sekreteri. Hoş geldiniz. Rahat bir yolculuk yaptığınızı umarım.

İrma Bunt, tam bir kadın gardiyana benziyordu. Cildi güneşte çok fazla yanmıştı. Köşeli, zalim bir çehresi, haşin sarı gözleri vardı. Ağzı, tebessüm etti mi, dikdörtgen bir deliği andırıyordu. Ağzının sol köşesinde güneş yanığından ileri gelen bazı su kabarcıklarını zaman zaman dilinin ucuyla yalıyordu. Başındaki sarı vizörlü kayakçı şapkasının arka tarafından kırmızımtırak gri saçlar görülüyordu. Tıknaz vücuduna hiç yakışmamış dar bir kaynak pantolonu giymiş, sırtına da gri bir

anorak geçirmişti. Ceketin sol göğüs kısmına kocaman kırmızı bir G harfi, onun üzerine de minicik bir taç işlemişti. Bond, hiç de tatlı bir kadın değil diye geçirdi içinden. Sonra:

— Evet, dedi, gayet hoş bir yolculuk oldu.

Gümrük çıkış kapısındaki memur, hürmetle Bond'un valizinin üzerine o günün rengi, sarı tebeşirle bir işaret yaptı. Bir hammal valizi aldı, sonra terminale giriş kapısına yürüdüler. Binadan çıkıp da merdivenin üst başında durduklarında, siyah bir Mercedes 300 SE park yerinden çıktı, gelip önlerinde durdu. Bond'un valizi arabanın bagajına konuldu, sonra Zürih'e hareket ettiler. Birkaç yüz metre ilerde şoförün yanında oturan ve dikiz aynasından Bond'u gözetleyen adamın işaretiyle araba, baş tarafında "Özel Arazi. Girmek Yasaktır." yazılı bir levha bulunan bir yan yola saptı. Bond, ustalıkla alınmış bütün bu ufak tefek tedbirleri kafasına yerleştirirken gayet keyifliydi. Kendisinin çok dikkatle göz altında bulundurulduğu ortadaydı.

Otomobil bir düzlüğe geldi, meydandaki ana binanın solunda bulunan hangarların önünden geçerek binayla hangarların arasına girdi, bir helikopterin yanında durdu. Parlak portakal renkli Alouette tipi helikopterin gövdesinde kocaman kırmızı bir G arması vardı. Demek, otomobille değil de bununla gideceklerdi gidecekleri yere.

Koltukları kırmızı deri kaplı, gayet lüks bir helikopterdi. Ön taraf ve başlarının üzeri, kırılmaz pleksiglas kaplıydı. Önlerinde bulunan pilot sağ elinin başparmağını yukarıya doğru kaldırarak bir işaret verdi... Pistteki makinistler tekerleklerin altındaki takozları

çektiler, başlarının üzerindeki koca pervane dönmeye başladı.Pervanenin dönüşü hızlanırken yerdekiler savrulan kar zerrelerinden korunmak için yüzlerini elleriyle gizleyerek uzaklaştılar. Helikopter hafifçe sarsıldı, sonra hızla yükselmeye başladılar. Kontrol kulesinin telsizi de sustu.

Sancak tarafından sivri zirveler iskele tarafından da Piz Languard görülüyordu. İlerde, Bernina Sıradağları İtalya'ya doğru alçalıyordu. Ötelerde beliren ışık ormanı St. Moritz olmalıydı. Peki, şimdi neredeydiler? Bond yine gazetesine gömüldü. İskele tarafına doğru hafifçe dönüş. Yine ışıklar. Helikopterin telsizi bir kere daha parazit yapmaya başlamıştı. Sonra "Kemerlerinizi bağlayın" yazısı yandı. Bond'un artık etrafa belli bir ilgi göstermesinin zamanı gelmişti. Pencereden dışarıya baktı. Aşağıda, zemin hemen hemen karanlıktı, fakat ilerde dev bir çift zirve hâlâ batan güneşin son ışıklarıyla altın gibiydi. Helikopter dümdüz bir rota üzerinden o dağlardan birine, zirveye yakın ufak bir düzlüğe doğru uçuyordu. O düzlük üzerinde bulunan bir grup binadan aşağıya vadinin karanlığına doğru teller uzanıyor ve bir teleferik ağır ağır o düzlükten aşağıya süzülüyordu. Sonra karanlıkta vagon kayboldu. Helikopter hâlâ başlarının üzerinde yükselen o zirveye doğru yol alıyordu. Zirveye yüz metre kadar bir mesafe kalmıştı. Sonra düzlüğe ve binalara doğru inmeye başladılar. Motor hafifçe hızlandı, sonra yavaşladı. Sonunda helikopter bir pistin üzerinde durdu ve iniş takımları karlara gömülürken hafifçe sarsıldılar. Motor son bir defa vınlayarak

hızlandı, sonra durdu. Hedeflerine varmışlardı.

Kapı, menteşelerde tutmuş buzların çıtırtılarla dökülmesiyle açıldı.

*

**

Helikopterin indiği alanla Bond'un havadan gördüğü bir grup binanın arasında elli metre kadar bir mesafe vardı. Bond, bulundukları yerin planını ezberlemek için ağır yürüyordu. İlerde, şimdi bütün ışıkları yanmış uzun, alçak bir bina vardı. Sağ tarafta, bir elli metre daha ilerde, modern bir teleferik istasyonu görünüyordu. Yapının düz damı hemen yer hizasından başlıyordu. Bond teleferik istasyonuna baktığı sırada, yapının ışıkları söndü. Sonuncu vagon vadiye inmiş ve hat o gece için kapanmıştı. Binanın sağında, şato biçiminde büyük bir yapı yükseliyordu. Şatonun loş bir şekilde aydınlatılmış geniş verandası, turistler için ideal bir terastı... O da tipik bir Alp Mimarisi'nin eseriydi. Solda, yamacın alt tarafında, dördüncü bir binadan etrafa ışık saçılıyordu, fakat binanın düz damından başka hiçbir şey görünmüyordu.

Bond ilerledikleri binadan şimdi sadece birkaç metre uzaklıktaydı. Kadın girmesi için ona kapıyı açtı. İçerden vuran ışıkta kapının üzerinde kocaman bir levha görünmüştü. Üzerinde, kırmızı bir G harfi, onun altında da "GLORİA KULÜBÜ: 3605 METRE, ÖZELDİR" yazılıydı. Daha altında da, Bond ufak harflerle şu satırları okudu: "Gloria Zirvesi, dağevi ve lokanta." Yanda bir parmak resmi, teleferik istasyonunun yakınındaki binayı işaret ediyordu.

Böyle demek? Gloria Zirvesi ha? Bond önündeki sarı dikdörtgen ışıktan içeri yürüdü. Kadının bıraktığı kendiliğinden kapandı.

Kadın, Bond'a:

— Beni takip edin, diye emretti ve cevabını beklemeden kalın, kırmızı taban halısının üzerinden yürümeye başladı. Koridorun sol duvarında seyrek pencereler görülüyordu. Onların araları da kayak ve dağ fotoğraflarıyla doluydu. Sağ taraflarında önce bar, restoran, tuvalet, sonra yatak odalarına ait olduğu belli kapılar göründü. Bond'u 2 numaralı odaya soktular. Burası, Amerikan üslubunda, son derece konforlu, perdeleri, döşemelikleri renkli basmadan yapılmış rahat bir odaydı. Banyo yan taraftaydı. Geniş pencerenin perdeleri çekilmişti.

VII. BÖLÜM

OBUR GÜZELLER

Barın duvarları deri kapitone kaplıydı ve içi yeni otomobil gibi kokuyordu. İçinde uğuldayarak kütükler yanan taştan şöminesi tavandan sarkan araba tekerleği biçimindeki avizesiyle birahanelere benzetilmeye çalışılmıştı.

Deri kapitone, iri pirinç kabaralı kapıyı arkasından kapadığı zaman Bond, hayatında rastladığı en güzel kızlardan oluşan bir grup gördü. Sonra İrma Bunt, portakal rengi ve siyahın hakim olduğu el işi eski stil kıyafetle, yalpalayarak geldi, Bond'un elini sıktı.

— Ne güzel, değil mi? Lütfen gelin kızlarımla tanışın...

Salon son derece sıcaktı. Bond masadan masaya götürülerek serin, ılık, gevşek elleri sıkarken alnından ter fışkırdığını hissediyordu. Kulaklarında Ruby, Violet, Pearl, Anne Elizabeth, Berly gibi isimler çınlıyor, fakat etrafındaki güzel, güneşte bronzlaşmış çehrelerle, süveter altına gizlenmiş körpe göğüslerden başka bir şey görmüyordu. Londra'da Tiller veya Bluebell Varyete'deymiş gibiydi. Nihayet kendisi için ayrılmış yere geldi. İrma Bunt ile iri mavi gözlü, çok güzel, dolgun göğüslü bir

sarışının aralarına geçti, şaşkın şaşkın yerine oturdu. Barmen hemen yanında belirdi. Bond kendisini toparladı.

— Viski soda, lütfen, dedi.

Sonra ağır ağır sigarasını yaktı. On kız ve İrma. Hepsi de İngilizdi kızların. Hiçbirinin soyadı yoktu. Barda kendisinden başka erkek de yoktu. Kızların hepsi yirmi, yirmi beş yaşları arasındaydı. İçlerinde bir erkek, yakışıklı ve üstelik de soylu bir erkek bulunması onları heyecanlandırmıştı. Bond kızların kendisi hakkında ne düşündükleri üzerine tahmin yürüterek sarışına döndü:

— Çok affedersiniz, ama isminizi iyi anlayamadım, dedi.

— Ruby. (Ses tonu dostça, fakat ölçülüydü.) Bunca kız arasında tek erkek olmak, herhalde çok zor bir şey olmalı...

— Aslında bu bir sürpriz oldu. Fakat çok hoş bir sürpriz. Hepinizin isimlerini birden öğrenmem hayli güç olacak. (Bond, bir sır verir gibi ses tonunu hafifletti.) Bir iyilikte bulunun da herkesin isimlerini tekrarlayın bari, dedi.

Bond önüne konan içkisinin çok sert olduğunu anlayınca sevindi. Kimseye belli etmeden bir yudum aldı. Kızların çoğu Coca Cola, ya da kadın işi kokteyller içiyordu. Ruby de kokteyl içenlerden biriydi.

Ruby aradaki buzları kırabildiğine memnun görünüyordu.

— Peki, tam sağ tarafınızdaki hanımdan başlayarak sayacağım, dedi. Yanınızdaki Bayan Bunt'tur. Buranın müdiresi gibi bir şey. Kendisiyle daha önce tanıştınız. Onun yanındaki menekşe süveterli, Violet. Öbür masadaki-

lere gelelim. Yeşilli olan Pearl. Buradaki en samimi arkadaşım odur.

Ruby bu şekilde bir kızdan ötekine atlayarak hepsi hakkında Bond'a kısa bir bilgi verdi. Sonra:

— İnci kolyeli olanı da Berly. Şimdi hepimizin isimlerini doğru dürüst öğrenebildiniz mi? diye sordu.

Bond:

— Ne tilkisin sen, diye geçirdi içinden.

Sonra kıvılcımlanmaya başlamış iri mavi gözlerin derinliklerine baktı.

— Samimi söyleyeyim, hayır. Kendimi kızlar okulunda kapalı kalmış komedi filmlerinin yıldızları gibi hissediyorum, vahşi kızlarla dolu bir okulda...

Ruby hafifçe güldü. Kahkahalarla gülmeyecek kadar zarif bir kızdı. Bond, daha sonra onun normal bir şekilde aksırmadığını, aksine ürkek bir edayla tıksırdığını görecek, yemek yerken çok ufak aldığı lokmalarını sadece ön dişleriyle bir, iki defa bastırıp güçlükle yuttuğunu öğrenecekti. Gerçekten çok iyi yetiştirilmiş bir kızdı Ruby.

Bond:

— Birer içki daha alsak ne dersiniz? diye sordu.

— Çok teşekkür ederim.

Bond, Bunt'a döndü.

— Ya siz, Bayan Bunt?

— Teşekkür ederim, Sir Hilary. Mümkünse bir elma suyu içmek isterim.

Masalarındaki dördüncü kız Violet gaz yaptığını söyleyerek başka Coca Cola içmeyeceğini tatlı bir mırıltıyla belirtti.

— Oh, Violet. Ne biçim söz o öyle? dedi

Ruby.

Violet inatla:

— Yalan değil ya, yapıyor işte, dedi. Coca Cola içince hıçkırıyorum da üstelik. Bunu söylemekte ne var?

Bond, "sizi gidi açık sözlü Manchesterliler," diye düşündü. Kalkıp bara gitti. O geceyi ve ondan sonraki geceleri o salonda, o kızlar arasında ve o hava içinde nasıl geçirecekti? İçkileri ısmarladı, sonra birdenbire aklına parlak bir buluş geldi. Bu gruptakilerin arasındaki buzları parçalayacaktı. Grubun canı ve ruhu olacaktı. O kızların kalbine girecekti. Bir sürahi istedi, sonra onun ağız kısmının suya batırılmasını söyledi. Arkasından kâğıt bir kokteyl peçetesi aldı, tekrar masaya döndü. Oturdu. Etraftaki kızlar gözlerini açarak kendisine doğru dönerken:

— Şimdi, dedi, size bir oyun göstereceğim. Erkek arkadaşlarla içmeye gittiğimiz zaman paraları daima içimizden biri verirdi. Kimin vereceğini de şimdi göstereceğim oyunla belirlerdik. Bunu askerliğim sırasında öğrendim.

Sürahiyi masanın tam ortasına yerleştirdi, kâğıt peçeteyi açarak sürahinin ağzına bastırdı. Sürahinin ağzı ıslak olduğu için peçete oraya yapışmıştı. Sonra, cebinden bozuk paralarını çıkardı, içinden bir beş peni seçti ve onu sürahinin ağzına gerilmiş kâğıt peçetenin üzerine bıraktı. Bu numarayı son defa Singapur'un en pis barlarından birinde yapmış olduğunu hatırlayarak:

— Şimdi burada sigara içen başka kim var? diye sesini yükseltti. Sigaralarını yakmış üç kişiye ihtiyacım var.

Masalarında sigara içmekte olan tek kişi Violet idi. İrma ellerini otoriter bir edayla çırptı.

— Elizabeth, Berly, buraya gelin. Sizler de gelin, seyredin kızlar. Sir Hilary güzel bir oyun hazırlıyor.

Kızlar yerlerinden kalkarak Bond'un etrafında kümelendiler. Dikkatlerini dağıtacak bir fırsat çıkmış olmasından memnun, kuşlar gibi cıvıldaşıyorlardı.

— Ne yapıyor?

— Ne olacak şimdi?

— Nasıl oynayacaksınız bu oyunu? diye sorup duruyorlardı.

Bond, kendini turistlerle dolu bir yolcu gemisinin eğlence şefi gibi hissederek:

— Şimdi, dedi, bu içkilerin parasını ödeyecek olan için oynuyoruz. Teker teker sigaralarınızdan birer nefes çekecek, külünü hafifçe silktikten sonra, sürahinin ağzını kapatan şu kâğıdın üzerine sigaranızın yanar ucuyla dokunacaksınız. Ama çok hafifçe. Ancak minicik bir delik açacak kadar. Şöyle. (Kâğıt hafifçe kıvılcımlandı.) Önce Violet, sonra Elizabeth, sonra da Berly. Oyunun esası şu: Kâğıt sigara uçlarıyla yana yana bir örümcek ağı gibi delik deşik olacak. Parayı suyun içine kim düşürürse içki paralarını o ödeyecek. Anlaşıldı mı? Peki, başlayın bakalım... Violet, haydi!

Kızlar arasından heyecanlı çığlıklar yükseldi.

— Ne hoş bir oyun.

— Oh, Berly, dikkat et.

Zarif biçimli başlar Bond'un üzerine doğru eğildi, saçlar yanaklarını okşadı. Üç kız da

kâğıdın üzerinde meydana gelen örümcek ağlarını bozmayacak şekilde sigaralarının uçlarını kâğıda değdirmeyi süratle öğrenmişlerdi. Nihayet kendini o oyunda usta sayan Bond, bir şövalyelik yaparak parayı kasten suya düşürecek bir delik açmaya karar verdi. Paranın sürahinin içine düşmesiyle kızlar arasında kahkahalar ve alkışlar yükseldi.

— Gördünüz ya, kızlar.(İrma Bunt oyunu kendi keşfetmiş gibi bir tavırla konuştu.) İçkilerin parasını Sir Hilary ödeyecek, öyle değil mi? Vakit geçirmek için gerçekten hoş bir oyun. Şimdi de... (Kolundaki erkek saatine baktı.) artık içkilerimizi bitirmenin zamanı geldi. Yemek vaktine beş dakika var.

Etraftan:

— Bir oyun daha oynayalım, Bayan Bunt, diye itiraz sesleri yükseldi.

Bond viski bardağı elinde, kibarca ayağa kalktı.

— Yarın yine oynarız. Dilerim oyun yüzünden hepiniz sigaraya başlamazsınız. Bu oyunu sigara firmalarının icat etmiş olduğuna eminim...

Yeniden kahkahalar yükseldi. Kızlar hayran bakışlarla Bond'un etrafını çevirmişlerdi. Ne zarif bir erkekti. Hepsi de gelecek adamın can sıkıcı, suratına bakılmaz biri olacağını zannetmişlerdi. Bond ise haklı olarak gururlanıyordu. Buzlar çözülmüştü. Bir dakikada kızların hepsini safına çekmişti. Şimdi gayet samimi dosttular. O andan itibaren onlarla, hiçbirini ürkütmeden rahatça konuşabilirdi. Çevirdiği numaradan dolayı halinden memnun bir şekilde, İrma Bunt'un daracık pantolonuna sıkışmış kıçına baka baka, peşinden bitişikteki

yemek salonuna geçti.

*

**

Şef garson menüyü takdim etti. Havyardan İrlanda usulü viskili kahveye kadar her şey vardı listede. Ayrıca bir çok ''Gloria spesiyaliteleri'' de mevcuttu. Gloria usulü piliç, ıstakoz, Gloria, Turnedos Gloria... Bond, özel yemeklere el sürmemeye yeminli olmasına rağmen, yine de piliçten bir parça almaya karar verdi. Düşüncesini de açıkça ifade etti ve Ruby'nin bunun üzerine gösterdiği heyecan kendisini bayağı şaşırttı.

— Oh, ne kadar haklısınız, Sir Hilary. Ben de pilice bayılırım. Piliçten başka bir şey yemem. Ben de piliç alabilir miyim acaba, Bayan Bunt?

Genç kızın sesinde öylesine bir heyecan ve heves vardı ki, Bond bütün dikkatiyle İrma Bunt'un ifadesini incelemeye başladı. Ruby'ye piliç yiyebileceğini bildirdiği sırada kadının gözlerinde parlayan o garip bakışın anlamı neydi? O bakışta, emrindeki hastaların falanca o ya da bu yemeği yemelerine izin veren bir kadının bakışından çok daha fazla bir şeyler vardı. O ifadede bir heyecan, hatta bir zafer parıltısı vardı. Garipti bu! Violet de balık ile birlikte bol miktarda patates istediği zaman aynı ışık yanıp söndü İrma Bunt'un gözlerinde. Violet, gözleri ışıldayarak Bond'a:

— Patatese bayılırım, dedi. Siz sevmez misiniz?

Bond:

— Çok lezzetlidir, diye onayladı. Özellikle insan fazla çalışıyorsa.

Violet:

— Ah, patatesi ne kadar severim bilemezsiniz, dedi. Öyle değil mi, Bayan Bunt?

— Gerçekten çok lezzetlidir, güzelim. Size de çok yarar. Fritz, ben sadece biraz tulum peyniriyle karışık salata istiyorum. Ne yazık ki formuma dikkat etmem gerekiyor. Bu genç kızlar dilediklerini yiyebilirler, çünkü bol bol hareket yaparak yediklerini yakıyorlar. Oysa ben sabahtan akşama kadar büroda oturup evraklarla meşgul olmaktan başka bir iş yapmıyorum. Öyle değil mi?

Bond bitişik masadaki İskoç lehçeli kızın, bifteğinin gayet hafif pişirilmesini istediğini duydu.

— Çok hafif ve kanlı olsun, diyordu kız.

Bu da neydi? İngiltere'nin her tarafından en güzel oburlar mı toplanmıştı buraya? Yoksa kızlar çok uzun sürmüş sıkı bir perhizden mi çıkıyorlardı bugün? Bond tamamen kendi sahası dışına çıkmış, çaresiz bir halde hissetti kendini.

Yiyecekler gelip de yemeğe başladıkları sırada Bond o konuyu durmadan körükledi. Yemekler nefisti. Gloria usulü piliç kızartmanın yanında hardallı kremalı bir salça vardı. Yemekler gelince kızlar susmuş, tabaklarının üzerine nazikâne, fakat müthiş bir iştahla eğilmişlerdi. Diğer masalara da aynı şekilde derin bir sessizlik çökmüştü.

Bond odanın dekoruyla ilgili yeni bir sohbet konusu açmak istedi ve o arada servis yapan garsonlara bakma fırsatını buldu. Görünürde on iki garson vardı. Bond bir bakışta onların hangi milletten olduklarını anlamakta güçlük çekmedi. Üç Korsikalı, üç Alman, Türk, Bulgar veya Yugoslav olmaları

muhtemel üç adam ve Slav oldukları kesin üç kişi daha... Herhalde mutfakta da üç Fransız çalışıyordu. Bu üçerli düzen eski SPECTRE düzeni miydi acaba? Blofeld çetesini üçerli bir sistem üzerine mi kurmuştu? Adamların zorlu tipler oldukları belliydi. Hepsinde de profesyonel katillerın ve gizli servis mensuplarının o sakin görünüşleri vardı. Bond garsonlar arasında resepsiyonda çalışan adamı tanıdı. Kızlar onlara Fritz, Josep, İvan, Ahmet diye sesleniyorlardı. Ayrıca, garsonlardan bazıları gündüzleri kayak kılavuzluğu yapıyordu. Bond tahminlerinde yanılmıyorsa, gayet tertipli kurulmuştu bu teşkilat.

VIII. BÖLÜM

BALIK ZOKAYI YUTACAK MI?

Bond, tiz bir çığlıkla uyandı. Korkunç, tüyler ürpertici bir erkek çığlığıydı bu. Cehennemi bir çığlık. Ses bir an, o sinir bozucu tonuyla devam etti, sonra adam sanki bir yardan aşağı düşermiş gibi ses ağır ağır hafifleyerek kayboldu. Çığlık sağ taraftan teleferik istasyonu yakınlarında bir yerden gelmişti. Bond'un çift kat penceresi sesi boğduğu halde çığlık odayı bütün dehşetiyle doldurmuştu. Dışarda kimbilir ne müthişti bu ses!

Bond yerinden fırladığı gibi perdeleri yana çekti. Dışarı baktığı anda ne biçim bir panik sahnesi göreceğini bilmiyordu. Fakat görünürde sadece bir tek adam vardı. Kayak kılavuzlarından biri. O da teleferik istasyonuyla kulüp arasında karlar içinde açılmış patikadan yukarıya ağır adımlarla yürüyordu. Kulübün duvarından yamacın üst tarafına devam eden ahşap zeminli veranda boştu, ama kahvaltı masaları hazırlanmış ve güneş banyosu yapacaklar için şezlonglar sıra sıra dizilmişti.

Berrak gökyüzünde güneş göz kamaştıracak şekilde ışıl ışıldı. Bond saatine baktı. Sekiz

olmuştu. Blofeld'in tesislerinde iş erken başlıyor ve insanlar erken ölüyordu. Bond duyduğu çığlığın bir ölüm çığlığı olduğundan emindi. Odasına döndü, zile bastı.

Gelen, Bond'un Rus olmalarından şüphe ettiği üç adamdan biriydi. Bond ona karşı ciddi davranarak gayet centilmence:

— İsminiz nedir? diye sordu.

— Peter, efendim.

Bond bir an Piyotr mu yani? Smersh'teki eski dostlarım ne alemdeler? diye soracak gibi olduysa da sormadı.

Merakla·

— Bir çığlık duydum, dedi. Neydi o?

— Anlayamadım.

Bond sorusunu tekrarladı.

— Az önce biri çığlık attı. Teleferik istasyonu tarafından bir yerden. Neydi o çığlık?

— Bir kaza oldu zannederim, efendim. Kahvaltınızı mı istemiştiniz?

Kolunun altından kocaman bir menü çıkardı, onu acemice hareketlerle uzattı.

— Ne biçim bir kaza dediniz?

— Kılavuzlardan biri uçuruma düştü galiba.

Daha çığlığın üzerinden iki, üç dakika geçmişti. Bu adam dışarıda ne olduğunu bu kadar çabuk nasıl bilebilirdi?

— Yarası ağır mı?

— Olabilir, efendim.

Sorguya çekilmeye alışkın olduğu belliydi adamın. Donuk bakışlarla Bond'un gözlerinin içine bakıyordu.

— Kahvaltı mı arzu etmiştiniz?

Menü bir kere daha uzatıldı kendisine.

Bond, normal bir şekilde:

— Dilerim, adamcağıza bir şey olmamıştır, dedi.

Sonra yemek listesini alarak kahvaltıyı ısmarladı.

— Kaza hakkında yeni bir şey öğrenecek olursanız bana bildirin, olmaz mı?

— Ciddi bir olaysa, kuşkusuz bir açıklama yapılacaktır, efendim. Teşekkür ederim, beyefendi.

Adam çekildi.

Bond duş yaparak tıraş oldu. Kahvaltıyı odasına Peter getirdi.

— Zavallı kılavuz hakkında yeni bir haber var mı?

— Bir şey duymadım, efendim. Böyle şeyler kulüp dışında çalışan personeli ilgilendirir. Ben kulüp içinde çalışıyorum.

Bond konunun üzerinde fazla durmamaya karar verdi.

— Herhalde kayıp ayak bileğini falan kırmış olmalı. Teşekkür ederim, Peter.

— Ben de teşekkür ederim, efendim.

Adamın gri gözlerinde bir anlık alaylı bir ışık yanıp sönmüş müydü acaba?

*

**

Saat on bire on kala İrma Bunt Bond'u almaya geldi. Karşılıklı selam ve sohbetten sonra, Bond bir kucak kitap ve evrak alıp bir kez daha kadının yuvarlak kıçını izleyerek yürümeye başladı. Bu defa kulüp binasının arka tarafından dolandılar, daracık bir patikadan yürüdüler. Üzerinde "Özeldir. Girmek Yasaktır" yazılı bir levhanın önünden geçip yollarına devam ettiler.

Bond'un dün gece görmüş olduğu binanın geri kalan kısmı ilerde göründü. Burası pek hoş görünmeyen, ama gayet sağlam inşa edilmiş tek katlı bir binaydı. Civarda çıkan granit bloklarıyla yapılmıştı. Düz beton bir damı vardı. Damın bir kenarından havaya bir telsiz anteni yükseliyordu. Bond o anteni görünce bir gece evvel, Blofeld'in inine yaklaştıkları sırada helikopterin pilotuna gerek rota tanzimi, gerek iniş için gerekli talimatın oradan verilmiş olduğunu tahmin etti.

Binanın kapısı her zamanki o garip sesiyle açıldı. Binanın tam ortasından geçen koridor aşağı yukarı kulüptekinin aynıydı. Koridorun üzerinde iki taraflı birçok kapı vardı. Bina bir mezar sessizliğine gömülüydü ve kapıların ardında neler olup bittiğini belirtecek hiçbir ses yoktu. Bond o konuda aklına gelen ilk suali sordu.

İrma Bunt:

— Kapıların ardı laboratuvar, dedi. Hep laboratuvar. Bir de konferans salonu var. Sonra kontun oturduğu daireler gelir. Kont işyerinin yanıbaşında yaşar, Sir Hilary.

— Çok güzel bir şey.

Koridorun sonunda, İrma Bunt önünde durdukları kapıya vurdu.

— Giriniz!

Bond içeri girip de kapının arkasından kapandığını duyduğunda derin bir heyecan içindeydi. Gerçek Blofeld, daha doğrusu geçen yılki Blofeld'in takriben yüz otuz kiloluk, uzun boylu, soluk benizli, kısa siyah saçlı, donuk ifadeli, Mussolini'ninki gibi akları her taraftan görünen patlak gözlü, çirkin ince ağızlı, ince uzun elli dış görünüşünde ne gibi

değişiklikler yapmış olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Şimdi, ufak özel verandasındaki şezlongundan kalkarak güneşli terastan çalışma odasına giren Kont de Bleuville'in dosyalarda fotoğraflarını görmüş olduğu adamla en uzak bir ilgisi bile yoktu.

Bond'un içi ezilir gibi oldu. Karşısındaki adam da uzun boyluydu, elleri de ince uzundu. Fakat bütün benzerlik bundan ibaretti. Kont'un uzun, gayet bakımlı, beyaz saçları vardı. Başına yapışmış gibi durması gereken kulakları hafifçe yana açıktı ve kocaman olması gereken kulak memelerinden eser yoktu. Yüz kilo gelmesi gereken vücudu yetmiş beş kilodan fazla değildi. Bond'un karşısındaki vücutta orta yaşlılığın getirdiği sarkık, pörsümüş bir gram et dahi yoktu. Dudakları dolgun ve dost ifadeliydi. Fakat bu, oldukça sabit bir tebessümdü. Alnı, çizgilerle kırış kırıştı. Dosyalarda kısa ve yayvan olduğu belirtilen burnu, aksine kalkık bir burundu. Ya gözler? Yakından görebilse, belki o gözlerle Gizli Servis'teki Blofeld'e ait eşkâl fişindeki gözler arasında kıyaslama yapabilirdi, fakat bu gözler insana ürküntü veren, koyu yeşil ufak gölleri andırıyordu. Kont, o yükseklikte gerçekten tehlikeli olan güneşe karşı korunmak için koyu yeşil camlı kontak lensler takmıştı.

Bond getirdiği kitapları boş bir masanın üzerine boşalttı, kontun uzattığı sıcak, kuru eli sıktı.

— Hoş geldiniz, dostum Sir Hilary! Ziyaretiniz benim için cidden bir zevk.

Blofeld'in sesinin ciddi ve normal bir tonda

olduğunu söylemişlerdi. Duyduğu ses ise neşeli ve hayat doluydu.

Bond kendi kendine, ne olursa olsun bu herif yine de Blofeld olmalı, dedi. Sonra ev sahibine:

Ayın yirmibirinci günü gelemediğim için çok üzgünüm, dedi. Kolejimizin işleri başından aşkın durumda.

— Evet. Bayan Bunt da söyledi bunu bana... Eh, şöyle koltuğa oturalım mı?.. (Eliyle masasını gösterdi.) İsterseniz verandaya çıkalım? Görüyorsunuz ya, (çikolata rengi vücudunu işaret etti.) ben güneşe taparım. O kadar ki, gözlerim güneş ışıklarından zarar görmesin diye özel kontak lensler yaptırttım. Öyle olmasa ultraviyole ışınları, bu yükseklikte...

— Bu cins kontak lensleri bugüne kadar hiç görmemiştim. Verandaya çıkalım. Kitapları burada bırakabilirim, ihtiyacımız olursa içeri girip alabilirim. Zaten aşağı yukarı tasarladığım şeylerin ana hatları kafamda tamamen belirli... Ayrıca, (Bond dostça bir edayla gülümsedi.) İngiltere'ye bronzlaşmış dönmek herhalde hoş bir şey olacak...

Bond, Londra'dan hareketinden önce Lillywhites Mağazaları'na gitmiş, oradan kendine ve sıfatına uygun düşeceğine inandığı cinsten giyim eşyaları almıştı. Modern elastiki kayak pantolonları yerine, yumuşak kumaştan yapılmış, eski moda bir kayak pantolonu almıştı. Onun üzerine golf oynarken giydiği yıllanmış, siyah bir rüzgârlık geçirmişti. Ceketin altında da o her zamanki beyaz pamuklu gömleği bulunuyordu. Akıllıca davranarak üzerindekilerini, içine giydiği uzun bir pamuklu külot ve

fanilayla takviye etmişti. Ayaklarında da gıcır gıcır yeni bir kayak ayakkabısı vardı. Süveterini çıkardı, sonra kontun peşinden verandaya yürüdü.

Kont tekrar şezlonguna uzandı. Bond da kendine hafif bir iskemle çekti. Onu güneşli bir yere, kontun yüz ifadesini izleyebilecek şekilde yerleştirdi.

Kont de Bleuville:

— Artık, dedi, şu özel ziyaretin ne maksatla yapılmış olduğunu bana söyler misiniz? (Bond'a tebessüm etti.) Bu sözüm sakın yanlış anlaşılmasın. Ziyaretiniz bizi son derece memnun etti, bunu bilmenizi isterim. Anlatın bakalım, Sir Hilary...

Bond, kendisine sorulmasını beklediği bu soruya gayet ustalıkla iki cevap hazırlamıştı. İlki kontun kulak memelerinin bulunması ihtimaline göre hazırlanmıştı. İkincisi de kulak memelerinin olmayışına göre. Bond ölçülü, ciddi bir ifadeyle ikinci cevabı vermeye başladı.

— Dostum, kont... Kolej çalışmaları sırasında bazen yaptığımız araştırmalar ve kanıtlar yeterli olmaz. Sizle ilgili soruşturma sırasında da güç bir aşamaya geldik. Bleuville soyunun Fransız İhtilali sırasında kaybolmasıyla Blofeld ailesinin veya çeşitli Blofeld ailelerinin meydana çıkışları arasındaki zaman bağının kopuk olması bizi güç durumda bıraktı... Fakat sözü asıl getirmek istediğim konu şu: Şu ana kadar hayli masraf yaptınız, ama bizce bir ümit ışığı mevcuttu. Yalnız kontrol için sizinle bizzat yüz yüze gelmemiz gerekiyordu...

— Öyle mi? Ne maksatla sorabilir miyim?

Bond, Arma Koleji'nde kendisine anlatılan soyla ilgili bazı bedeni özellikleri nakletti. Sonra daha açık bir ifadeyle konuşmak için koltuğunda öne doğru eğildi.

— Bleuville soyunda bir cins fiziki gariplik mevcut. Bunu biliyor muydunuz? dedi.

— Farkında değilim. Neymiş o?

— Size müjdelerim var, kont.

Bond adamı adeta tebrik edercesine gülümsedi.

— Bleuville soyuna mensup kişilere ait bulduğumuz kayıtlarda ve incelediğimiz bütün tablolarda kuşaktan kuşağa geçen bir tek özellik dikkati çekiyor. Bleuville soyuna mensup olanların kulak memeleri yok...

Kontun elleri kulaklarına gitti, onları yokladı. Rol mü yapıyordu acaba?

Ağır ağır:

— Anlıyorum, dedi. (Bir an düşüncelere daldı.) Ve beni de bu maksatla bizzat görmek istediniz, öyle mi? Halbuki bu konuda soracağınız bir soruya vereceğim cevap ya da bir fotoğraf yollamam sizi aydınlatmaya yeterdi sanıyorum...

Bond şaşırmış gibiydi.

— Çok üzgünüm, kont. Ama, Arma Koleji'nin prensibi böyledir. Ben sadece Kolej hesabına serbest araştırmalar yapan ufak çapta bir görevliyim. Bu gibi konularda emirleri çok defa yukarılardan alırız. Sizinki gibigerçekten çok eski bir payenin söz konusu olduğu bir meselede son derece titizlik gösterilmesini herhalde anlayışla karşılayacaksınızdır sanırım...

Koyu renk gözler tıpkı iki namlu gibi Bond'a çevrildi.

— Görmeye geldiğiniz şeyi kendi gözlerinizle gördüğünüze göre, söz konusu paye hakkında hâlâ şüpheleriniz var mı?

En çetin engele gelmişlerdi.

— Gördüklerim araştırmalara devam etmemizi sağlayacak, kont. Sizi gördükten sonra bu meselede başarıya ulaşma şansımızın kat kat artmış olduğunu söylemek isterim. Şecerenizin ilk kabataslak planı için gerekli malzemeyi yanımda getirdim. Onu da, birkaç gün zarfında size takdim edebilirim. Fakat yine de, söylediğim gibi hadiseler zincirinde hâlâ birçok boşluklar mevcut. Ailenizin göçü hakkındaki bilgileri eksiksiz olarak toplayarak Kolej'i tatmin etmem benim için çok önemli. Soyunuzun özellikle erkekler hakkında bana daha etraflı bilgiler verebilirseniz çok yardımı olurdu. Babanız ve dedeniz hakkında vereceğiniz etraflı bilgilerin bile bize büyük yardımları dokunabilir. Sonra, bir gün ayırarak benimle birlikte Augusbourg'a kadar gelebilirseniz işimiz çok daha kolaylaşacaktır. Orada arşivlerdeki çeşitli Blofeld ailelerine ait el yazılarının, rastlayacağımız ad ve ailelere ait diğer ayrıntıların hafızanızda herhangi bir hatıra uyandırıp uyandırmayacağını veya size bir ipucu verip vermeyeceğini anlarız. Gerisini Kolej halleder. Burada bu iş üzerinde bir haftadan fazla çalışamam. Fakat arzu ederseniz bu müddet zarfında emrinize amadeyim.

Kont ayağı kalktı. Bond da onun gibi yaptı. Rasgele verandanın korkuluğuna yürüdü ve oradan manzarayı seyre başladı. Saldığı ufacık yemi balık yutacak mıydı? Bond bunu müthiş bir ümitle bekliyordu. Blofeld'in hareketlerinde olabilecek değişikliği usta bir aktör bile

gizleyemezdi. Yüzü üzerinde yapılan dikkatli ameliyatlarla onu bugünkü haline getirmek bir estetik cerrahı için işten bile değildi. Yalnız insanın bir tarafını, gözlerini değiştirmek mümkün değildi. Ve Blofeld de onları şeytani bir hileyle ustaca örtmüştü.

— Yani sabırla çalışmaya devam ettiğiniz takdirde, çeşitli devreler arasında bazı kopukları olsa bile asalet kaydımı alabileceğime ve o kaydın Paris'teki Adalet Bakanlığı'nca kabul olunacağına emin misiniz?

Bond:

— Elbette, diye bir yalan attı. Üstelik Kolej de bunu bütün şöhreti ve bilgisiyle destekleyecektir...

— Pekâlâ. Bu yolculuk bana sonsuz zevk verecek, Sir Hilary dedi, Blofeld.

Bond nazikçe ve biraz da abartmalı bir bezginlikle:

— Pekâlâ, kont, dedi. Teşekkür ederim. Derhal odama dönerek çalışmalarıma başlayacağım...

IX. BÖLÜM

KALENİN İÇİ

Yüzü, laboratuvarlarda çalışanların kullandıkları cinsten bir bez maskeyle kaplı olan beyaz gömlekli adam, Bond'a çıkış yolunu açıkladı. Bond, kaleye girmişti. Şimdi, yumurtalar arasında dolaşıyormuş gibi hareket etmesi, her adımını sayarak atması gerekiyordu.

Odasına döndü.

Emin olduğu tek şey, eşyalarıyla evraklarının teker teker kontrolden geçirilmiş olduğuydu. Bond, Blofeld ile görüşmeye gitmeden önce banyoya girmiş, tavanda vizöre benzeyen deliğin görüş sahasından mümkün olduğu kadar uzak durarak saçlarından birkaç tel koparmıştı. Blofeld'e götürmesi gereken kitabı alırken saçları, kâğıtlarla eşyaların üzerine serpmiş, geri geldiğinde de hiçbirinin yerinde olmadığını görmüştü. Yani birileri içeriye girip etrafı aramıştı. Bir mendil almak bahanesiyle çekmeceyi çekti. Evet, dikkatle yerleştirmiş olduğu eşyalarının karıştırıldığı ve sonra düzeltildiği belliydi. Hiçbir tepki göstermeden yerine oturdu. Tanrıya dua etmeye başladı. Kar yağıp da pistler açılmasaydı, kayak yapmaya nasıl gidebilirdi? Kayak

pistine mutlaka girmesi gerekiyordu.

Dışarıya çıkacak, gizlice dolaşarak etrafı biraz olsun kontrol etmeye çalışacaktı.

Resepsiyonun önünden geçti. Haki elbiseli adam, sabah gelenlerin isimlerini kalın bir deftere kaydetmekle meşgul olduğundan kendisini görmemişti. Çıkış yerinin sol tarafında kayak koymak için bir hol ve bir de atölye vardı. Atölyeye girdi. Tezgâhın başında, tipinden Balkanlı olduğu belli olan orta yaşlı biri oturuyordu. Elindeki kızağın bağlantı yerine yeni bir delik açmakla meşguldü. İşini bırakmadan başını kaldırdı. Bond, duvar kenarına sıralanmış kayak takımlarına bakıyordu. Kayakların ayağa bağlanma şekillerinde büyük değişiklik yapılmış olduğu anlaşılıyordu. Kayakların hemen hepsi madeni, sopalar ise cam elyafındandı. Bond, bir düşüş halinde bu cam sopanın yaratabileceği tehlikeleri kafasından geçirdi. Tezgâha yaklaştı, adamın yaptığı işle ilgilenir gibi göründü. Aslında, ilgisini çeken başka bir şey farketmişti. Yeni kayak takımlarında, ince ince kesilmiş muhtelif uzunlukta lastik şeritler üstüste konularak ayakkabı ile ayak arasında bir tabaka teşkil ediyordu.

Bond tezgâha yaslandı. Adama, yaptığı işin temizliğinden bahsederek konuşmaya başladı. Adam bir şeyler mırıldanarak işine devam etti. Kendisiyle konuşulmasından hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Bond sol elini sağ kolunun altına doğru kaydırdı, lastik parçalarından birini kaşla göz arasında cebine indirdi. Adamla konuşmayı başaramamıştı. Nihayet kayak evinden dışarı çıktı.

Adam kapının kapandığını duyunca önün-

deki tezgâhta duran lastik demetini aldı. Parçaları birer birer saydı. Bir tanesi eksikti. İkinci sayışında da noksan olduğunu görünce kalktı, çıkış kapısındaki haki elbiseli adamın yanına gitti, ona Almanca bir şeyler söyledi. Kapıcı başını salladı. Ahizeyi yerinden kaldırdı. Numarayı çevirdi. Usta bu sırada atölyedeki yerine dönmüştü.

*
**

Teleferik istasyonuna giden yolda ilerleyen Bond memnun bir ifadeyle gülümsüyordu. Cebindeki lastik parçası sayesinde, özellikle Yale tipi kilitlerin açılmasında, işe yarayacak bir alete kavuşmuştu. Şimdi açamayacağı kapı yoktu. Çünkü tesisteki bütün kapılarda Yale kilitleri vardı.

Kulübe yaklaştığında, oraya doğru ilerleyen bir gruba katıldı. Hepsi son derece kibar insanlara benziyordu.

Halka açık bulundurulan lokanta, o saatte tıklım tıklım doluydu.

— Sir Hilary! Sir Hilary!

Bond, arandığını duyunca heyecanla döndü. İrma Bunt ısrarlı bakışıyla, patikanın ucunda duruyordu.

— Yemek zamanı geldi!

— Geliyorum!

Bond, İrma Bunt'un yanına giderken birkaç yüz metre yürümüş, ama nefes nefese kalmıştı. Her şeyden önce antrenmana başlaması gerekiyordu.

İrma ile beraber geriye döndü. Kadının canı sıkkın bir hali vardı. Bond, saatin farkında olmadığını bildirip özür dilediğinde, İrma Bunt cevap vermedi. Ufak çipil gözleriyle

Bond'u süzüyordu. Ana binaya doğru yöneldiler.

Bond günün olaylarını gözden geçirdi. Acaba neden bu kadın kuşkulanmıştı? Bir hata mı yapmıştı? Mümkündü. En önemlisi, ne hata ettiğini bilmemesiydi.

Giriş kapısını geçerek içeriye girecekleri bir anda Bond:

— Sizinle bir konuyu görüşmek istemiştim, Bayan Bunt, dedi. Bu sabah kayak atölyesine gitmiştim...

İrma Bunt birden durakladı.

— Evet, biliyorum!..

— Orada aradığımı buldum.

Bond cebinden lastik parçasını çıkarttı.

— Buraya gelirken cetvelimi getirmeyi unutmuşum. Tezgâhın üzerinde, işimi görecek cinsten bantlar vardı. Bir tanesini aldım. Umarım, sakıncası yoktur. Tabii, giderken burada bırakacağım. Şu an, şecere ağaçlarını çizmek için milimetrik cetvele ihtiyacım vardı. Kusura bakmazsınız herhalde. Sizi ilk gördüğümde haber vermeyi düşünmüştüm...

İrma Bunt gözlerini yumdu.

— Önemli değil. Ancak, bir dahaki sefere bir şeye ihtiyacınız oldu mu, zili çalınız. Kont, size her türlü kolaylığı göstermemizi bildirdi. Şimdi terasa geçer misiniz? Masanızı gösterecekler. Ben de birkaç saniyeye kadar döneceğim.

Bond, lokantaya girdi. Masalardan birçoğu daha önce gelen kayakçılar tarafından tutulmuştu. Bond salonu geçerek terasın cam kapılarının önüne geldi. Lokantanın şef garsonu olduğunu tahmin ettiği Fritz, masaların arasından koşarak yanına geldi.

Bakışları soğuktu.

— Lütfen, beni takip eder misiniz?

Bond, parmaklıkların yanına kadar onu takip etti. Ruby ile Violet daha önce gelmiş, yerlerini almışlardı. Bond, biraz rahatladı. Ne olursa olsun hiçbir şüphe uyandırmayacaktı artık. Ancak dikkatli olması gerekiyordu. Bu defa tehlikeyi ucuz atlatmış, üstelik lastik bant da onda kalmıştı. Fakat, İrma Bunt'u suçsuz olduğuna inandırabilmiş miydi? Yerine oturarak bir duble votka martini ısmarladı ve içine limon suyuyla buz da koymalarını rica etti. Ayağını masanın altından Ruby'ninkine yaklaştırdı.

Genç kadın ayağını çekmediği gibi üstelik gülümsedi de. Violet de gülüyordu. Üçü birlikte sohbete başladılar. Bond birden kendini çok mutlu hissetti. Biraz sonra İrma Bunt da geldi ve hemen yanlarına oturdu. Yine eskisi gibi çok kibarlaşmıştı. Hain bakışlardan artık eser yoktu gözlerinde. Rahatladı. Yemekten sonra, odasına döndüğünde ilk iş olarak, bir mektup yazacaktı Arma Koleji'ne.

*

**

"Sayın Arma Koleji yetkilisi,

Deniz seviyesinden 3000 metre yükseklikte, Piz Gloria denilen bu nefis yere (helikopterle) ulaştım. Son derece lüks bir yer. Çok iyi yetiştirilmiş erkek personeli var. Bunların başındaki Bayan İrma Bunt, Münih asıllı ve işini seven bir kadın. Bu sabah kontla çok faydalı bir görüşme yaptım. Kendilerinin aile ağacını çıkartmam için bir hafta kadar burada kalmamı rica etti. Kendisi, halk yararına bir

konu üzerinde sıkı bir çalışma yapmasına rağmen, beni her gün kabul etmeyi arzuladı. Elindeki namzetler vasıtasıyla bazı alerji tedavileri konusunu araştırıyor. Burada tecrübe tahtası olarak kullanılan tam 10 İngiliz kızı var. Kontla birlikte, Fransız asıllı Bleuville ailesinin Augusbourg ve sonra isim değişikliğine uğrayarak Blofeld adı ile Gdynia'ya gelişlerini inceleyeceğiz. Konta, Augusbourg'a giderek ufak bir etüt yapmayı teklif ettim, henüz cevap alamadım. Çalışma şartlarım iyi. Burada sakin bir hayat sürüyoruz. Kayak hastası kimse yok. En memnun olduğu taraf genç kızların geceleri ondan sonra odalarından çıkmamaları.

Başkan gerçekten değerli biri. Anlamlı yüzünü çeviren kırlaşmış saçları gümüş kaplamayı andırıyor. Hatlarının inceliği, asil bir soydan olduğunu ortaya koyuyor. Bu yükseklikte güneş yansıması sert olduğundan devamlı yeşil kontak lens takıyor. Burnu biraz acayip, fakat bugün istese estetik ameliyatla düzelttirebilir. Nefis bir aksanla gayet güzel İngilizce konuşuyor. Eminim, iyi anlaşacağız.

Şimdilik işimize dönelim: Gotha Soylular Almanağı'nı basan yayınevi ile temasa geçin. Şecere kitabındaki boşlukları doldurabilirlerse memnun oluruz. Herhalde ellerinde bazı dokümanlar mevcuttur. Bize faydası dokunabilecek her türlü bilgiyi telleyin."

Dostunuz
Hilary Bray

Not: Anneme hiçbir şey söylemeyin. Yoksa oğlu karlar içinde kaldı zanneder, meraklanır. Bu sabah tehlikeli bir kaza gördük. Personel-

den biri, bir Yugoslav, kızakla yuvarlandı ve öldü. Yarın gömüleceğini sanıyorum. Bir çiçek göndermek gerekir miydi?

Bond, mektubu defalarca okudu. "Korona Harekâtı" ile ilgili memurlar bundan anlam çıkarmak için bir hayli terleyeceklerdi.

Bond zili çaldı. Gelen adama mektubu verdi, tekrar çalışmaya başlamadan banyoya geçti. Lastik ve makas cebindeydi. Beşer santim eninde iki şerit kesti. Kullanabilmesi için herhalde bu kadarı yeterliydi. Sonra, şerit üzerinde 40 santimi ölçüp kesti. O işi de tamamladıktan sonra, masasına, Bleuville soyu üzerindeki çalışmalarına döndü.

Saat beş olmuş, ortalık kararmıştı. Bond, oturduğu yerde gerindi. Pencereyi kapatmadan önce, verandaya son bir göz attı. Ortalıkta kimseler olmadığı gibi şezlongların minderleri de içeri alınmıştı.

Bir gece önce teleferik beşte kapanmıştı. Bugün de herhalde son seferini yapmak üzereydi. Çift pencereleri kapatan Bond radyatöre gitti, ısıyı biraz azalttı. Tam elektriği yakacağı sırada kapıya hafif hafif vurulduğunu duydu. Kısık bir sesle cevap verdi.

— Giriniz!

Kapı bir anda açılıp kapandı. Gelen Ruby idi. Parmağını dudaklarına götürerek genç adama susmasını işaret etti, sonra banyoya yürüdü. Bond çok meraklanmıştı. Hemen genç kızın peşinden gidip kapıyı kapattı. Ruby kıpkırmızı olmuştu. Bond bir sigara yaktı, beklemeye başladı. Ruby özür dileyen bir ifadeyle:

— Affınızı dilerim Sir Hilary, fakat sizinle biraz olsun görüşmek istedim, dedi.

— Peki Ruby, fakat neden banyoda?

— Ah, bilmiyor musunuz? Eminim, bilmiyorsunuz. Bu çok gizli bir sırdır, fakat size açıklayabilirim. Kimseye bir şey söylemezsiniz, değil mi? Bütün odalarda mikrofon var. Nerelerde olduklarını ben de bilmiyorum, fakat kızlarla aramızda ne zaman toplanarak konuşsak Bayan Bunt bu konuşmalardan ve toplantılardan hep haberdar oluyor. Hatta burada kameralarla izlendiğimizden de şüpheleniyoruz. Bundan dolayı hep banyoda soyunuyoruz. (Şeytanca gülümsedi.) Doğrusunu isterseniz, Sir Hilary, bu sabah sofrada söyledikleriniz beni çok ilgilendirdi. Bayan Bunt'un bir düşes olma ihtimali var mı? Mümkün mü bu?

— Elbette.

Bond bu cevabı çok sakin bir ifadeyle vermişti.

— Soyadımı size daha önce söylememekle hata ettim. (Gözleri heyecandan iri iri olmuştu.) Soyadım, Windsor.

— Çok güzel bir isim.

— Bunu söyleyeceğinizi biliyordum. Aile içinde Kraliyet ailesi ile uzaktan bir akrabalığımız olduğu söylenirdi hep.

— Bu çok doğal bir şey. Bununla ilgili bir araştırma yapmayı çok arzulardım. Babanızın ve annenizin isimleri nelerdi? Bilmem gereken ilk nokta bu.

— George Albert Windsor ve Mary Potts. Bir şey ifade ediyor mu bu size?

— Tabii, Albert ismi çok önemli. Kraliçe Victoria'nın kocasının adı Albert idi.

— Sahi mi?

— Tabii, bu gibi şeyleri bulmak uzun

çalışmalara bağlı. İngiltere'nin hangi tarafındansınız? Nerede doğmuşsunuz?

— Lancashire'da. Morecombe Körfezi var ya, şu karides yakalanan yer...

— Orada tavuk yetiştiriciliği de yapıyorlar galiba. Ruby tavukları çok seviyorsunuz, öyle değil mi?

— Oh, hayır. (Ruby bir sürprizle karşılaşmış gibiydi.) Esas dert de o ya. Tavuklara karşı alerjim vardı. Onlara tahammül edemiyordum, kokuları beni perişan ediyordu. Tavuk yediğim zaman bütün vücudum kabarıyordu. Ailem bölgenin en büyük tavuk çiftliklerine sahiptir. Ben de onlara, kümeslerin temizlenmesinde yardım etmek mecburiyetindeyim. Şu modern, tavuk yetiştirme ve üretme kümeslerini bilirsiniz. Sonra, bir gün gazetede, bir ilan gördüm. Tavuklara karşı allerjisi olan herkesin tedavi görmek için bir kursa yazılabileceği bildiriliyordu ve RE... RE adı verilen bu kursların İsviçre'de bir enstitüde verildiği belirtiliyordu. Haftada 10 sterlin cep harçlığı verileceği, klinik tedaviler ve enstitü için hiçbir masraf da talep edilmeyeceği açıklanıyordu.

— Anlıyorum.

— Hemen kaydoldum. Londra'dan buraya kadar olan bilet ücretini ödediler. Geldiğimde Bayan Bunt beni imtihandan geçirdi. Onu da nasıl başardığımı Tanrı bilir. Bayan Bunt, tam enstitünün aradığı tipte olduğumu söyledi. İki aydır buradayım. Fena değil. Yalnız son derece sıkı bir disiplin uyguluyorlar. Fakat kont beni tamamen tedavi etti. Artık tavukları çok seviyorum. Onları dünyanın en güzel, en sevimli hayvanları olarak görüyorum.

— Hakkınız var, güzel hayvanlardır.

Neyse, şimdi soyadınıza bakalım. Hiç vakit kaybetmeden çalışmaya başlayacağım. Fakat bu konu üzerinde sık sık konuşmak için ne yapacağız? Hepiniz odalarınıza kapatılmışsınız. Nasıl buluşacağız? Tek yer sizin veya benim yatak odalarımız.

— Yani geceleri mi demek istiyorsunuz?

Ruby, mavi gözlerindeki cinsel arzu belirtilerinin açığa çıkmaması için gözlerini yumdu.

— Evet. Bence tek çare bu.

Bond genç kızı kollarının arasına alarak dudaklarından öptü. Sonra onu acemice kollarının arasında sıktı.

— Sizi son derece çekici bulduğumu biliyor musunuz?

— Aman, Sir Hilary?

Genç kadın bu şekilde konuşmasına rağmen, yerinden hiç kıpırdamıyor, kaçmak için herhangi bir harekette bulunmuyordu.

— Fakat odanızdan nasıl dışarı çıkacaksınız? Bu adamlar çok dikkatli, devamlı koridorlarda devriye geziyorlar. Gerçi yan taraftaki 3 numaradayım... Kapıyı açabilseydik...

Bond cebinden kilitleri açmak için kullanacağı ince lastik parçasını çıkarttı.

— Odamdan uzak olmamanızı diliyordum. Askerde kilit açmak için bazı usuller öğrenmiştim. Bu tip kapıları, yarıktan bir lastik parçası sokup menteşeye yüklenmek suretiyle sessizce açmak mümkündür. Bu, kilidin dilini kurtarıyor. Alın. Bu şeridi saklayın. Bende bir tane daha var. Ama iyi saklayın ve kimseye bir şey söylemeyeceğinize söz verin.

— Söz. Fakat Windsor'lar hakkında bir

ümidiniz var mı?

Genç kadın kollarını Bond'un boynuna doladı. Mavi gözbebeklerinde yalvaran bir ifade dolaşıyordu.

— Buna pek güvenmemelisiniz. Şimdi kitaplarıma bir göz atacağım. Pek fazla vaktim de yok. Zaten tekrar görüşeceğiz...

Bond genç kızı tekrar kendisine doğru çekti. Dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Ruby ihtirasla karşılık verdi. Bond'un sağ eli Ruby'nin sırtından aşağılara kaydı. Kız kollarının arasında titremeye başlamıştı.

— Seni buradan çıkartmalıyım!

Yatak odası karanlıktı. Kapının önünde bir süre dışarısını dinlediler. Binada çıt yoktu. Bond yavaşça kapıyı araladı. Ruby dışarıya süzüldü. Bond hemen kapıyı kapattı.

X. BÖLÜM

BEKLENMEDİK BİRİ

Saat on bir olduğunda, etraf son derece sakindi. Tavandaki zayıf gece lambasının verdiği ışıktan yararlanan Bond, banyoya geçti, sonra lambayı kapatıp yattı. Karanlıkta yatağından çıkarak pantolonuyla gömleğini sırtına geçirmeden önce on dakika bekledi. Sonra kapıya yaklaştı, elindeki lastik parçasını kapı aralığına sokup el yordamıyla kilidin dilini buldu ve kapıyı yavaşça itti. Lastik parçasının keskin kısmıyla kilidin dili geriye kaydı. Bond'un artık kapıyı itmekten başka işi kalmamıştı. Kulakları kirişte, bir an hareketsiz kaldı. Sonra, son derece dikkatle başını aralıktan dışarı çıkardı. Koridor boştu. Bond çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapattı. Üç numaralı odayla arasındaki mesafeyi hızla aştı, dikkatle kapının tokmağını çevirdi, içeriye girdi. Oda karanlıktı; fakat yatak birden gıcırdadı. Kapı kilidinin sesini boğmak için Ruby tedbir alıyordu. Bond bir defa daha lastik parçasını kullanarak kilidin dilini sessizce yerine oturttu.

Aynı anda yatak tarafından bir fısıltı yükseldi.

— Sen misin?

— Evet, sevgilim.

Bond süratle soyunup yatağa, kızın yanına girdi. Bir el kendisine doğru ilerledi, çıplak vücudunun üzerinde dolaşmaya başladı.

— Ama, senin üzerinde hiçbir şey yok!

Bond vücudunda gezinen eli yakaladı, karanlıkta sessizce:

— Senin de yok, diye mırıldandı. Hem, böyle olması da gerekmez mi, zaten?

Başını yastığın üzerine, genç kızınkinin yanına koydu, ona sarıldı. Kızı dudaklarından öptü. Sonra genç kızın çıplak vücudunu okşamaya başladı ve onu daha hırslı bir şekilde öptü. Ruby de ona karşılık veriyordu

— Üşüteceğim, diye mırıldandı.

Bond, kızın ufak yalanına inanmış göründü. Sımsıkı sarılmış vücutlarının üzerine çarşafı çekti.

— Biraz olsun sevmiyor musun beni? diye sordu Ruby.

İşte, tehlikeli soruyla nihayet karşılaşmıştı! Sakin bir tavırla cevap verdi:

— Sen kızların en güzeli ve en tapılacak olanısın. Sana daha önce rastlamış olmayı ne kadar isterdim! diye mırıldandı.

Bir süre sonra, yine sessizce odasına dönmesi gerekiyordu...

*

**

Sabah uyandığında saat dokuza gelmişti. Pencereyi açtığında, berbat bir havayla karşılaştı. Birkaç saate kadar kar yağacaktı. Rüzgâr fırtınaya dönüşüyordu. Teleferiklerden hiç ses gelmiyordu. Böyle fırtınalı bir havada hatların çalışması uygun görülmemiş

olmalıydı.

Bond pencereyi kapattı. Kahvaltıyı getirmeleri için zili çaldı. Biraz sonra kahvaltı geldiğinde tepsinin üstünde Bayan Bunt'tan bir not vardı: "Kont sizinle saat 11'de buluşmaktan memnun olacaktır. I.B."

Bond kahvaltısını yapıp giyindikten sonra Bleuville'ler üzerinde çalışmaya başladı. Bu büyük, fakat basit bir işti. En zor yanı, bir bağ bulmak ve bu bağla Blueville'ler ile Blofeld'ler arasındaki ilişkinin kont tarafından kabul edilmesiydi. Sonuçta bu ihtiyar haydutun ağzından çocukluğuna ve ailesine ait bazı bilgiler almak gerekecekti. İhtiyar haydut!.. Vay canına! İnsanlar arasında fiziksel yapı bakımından büyük değişiklik olduğu halde, iki Ernest Blofeld olabileceğine Bond dünyada inanamıyordu.

Bond kont ile önceden tespit edildiği gibi, onun çalışma odasında buluştu.

— Günaydın, Sir Hilary. İyi uyuyabildiniz mi bari? (Pencereye doğru gitti.) Kar yağacak, çok iyi! Çalışmak için nefis bir gün.

Bond'un yüzünde bir tebessüm belirdi.

— Şu kızları çok güzel bulduğum doğru. Hatta, onlardan güzeli olamaz diyebilirim! Acaba dertleri ne? Hepsi de vücutlarını zor taşıyormuş gibi bir görünüm içinde.

Kont bir an şaşırır gibi oldu, sonra kendini toparladı.

— Kızlar alerjiden rahatsız, Sir Hilary. Tarımla ilgili bölgelerde insanları çalışamaz hale getiren alerjiden. Anlayabiliyor musunuz, bilmiyorum, fakat bu hastalıklardan kurtulamadıkları takdirde büyük zararlara uğrayacak hepsi. Ben bu hastalıklara karşı iyi

netice verdiğine emin olduğum bir tedavi usulü buldum ve...

Telefon çaldı.

— Özür dilerim, diyen kont ahizeyi yerinden kaldırdı ve homurdanarak konuşmaya başladı.

Bond, dinlemiyormuş gibi yaparak elinde getirdiği evrakları karıştırıyordu. Kont ahizeyi yerine bıraktı, Bond'a döndü:

— Affedersiniz, dedi. Adamlarımdan biri laboratuvar için bazı şeyler almaya gitmişti. Hava kötü olduğundan teleferik çalışmıyormuş. Zavallıcık bir hayli sarsılacak. Ben olsam korkarım.

Yüzünün soğukluğu ve tebessümü sözlerinde hiç de samimi olmadığını gösteriyordu. konuşmasına devam etti.

— Bunu bırakalım şimdi, Sir Hilary. Biraz da işimizde ne derece ilerlediğimizi görelim.

Bond beraberinde getirdiği kâğıtları kontun masasının üzerine yaydı, her aşamayı eliyle işaretleyerek açıklamaya başladı.

Sorduğu sorulara bakılırsa, kont heyecanlıydı. Nihayet dosyayı kapatan Bond not defterini çıkarttı.

— Şimdi size iki sorum var, kont. Meseleyi bir de diğer yönünden ele almamız gerekiyor. Yani sizden (Ciddi bir tavır takındı.) 28 Mayıs 1908'de Gdynia'da doğduğunuzu söylüyorsunuz, değil mi?

— Evet.

— Babanızla annenizin isimleri?

— Ernest Stefan Blofeld ve Elizabeth Lubomirskaya.

— Peki. Anladığım kadarıyla, Ernest adı ailede sık rastlanır bir isim, değil mi?

— Herhalde. Dedemin dedesinin ismi de Ernest idi.

— Bu çok önemli, çünkü aziz kont, Blofeld Augusbourg ailesinde ikiden fazla Ernest yok.

Kont o ana kadar ellerini sümenin üzerinde tutarak hiçbir hareket yapmamıştı. Fakat Bond'un son kelimeleri üzerine sinirleri bozuldu, ellerini ovuşturmaya başladı. Bond kendi kendine, "Vay canına, bir pot mu kırdım acaba?" diye mırıldanıyordu.

— Bu o kadar önemli mi?

— Evet! Soy içinde kimi isim defalarca kullanılır. Bu sebeple, bizler onları belirli işaretler olarak kabul ederiz. Fakat daha başka izler de bulabilseydik bana çok faydası olurdu. Kıymetli yardımlarınıza rağmen, şu an ancak 1850 yılına kadar gelebildik. Blofeld Augusbourg'lara erişebilmek için yarım asır daha çıkmamız gerekiyor... Acaba siz...

— Hayır. Size söyleyebilecek başka sözüm yok.

Bu cevap Blofeld'in dudaklarından feryat gibi çıkmıştı.

— Dedelerim ve babaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Kontun elleri gittikçe artan bir sinirle geriliyordu. Bond devam etti.

— Her neyse, ama biraz para harcanırsa bunları bilen insanları bulmak güç olmaz sanırım. Onlar...

— Sevgili dostum, Sir Hilary. Anlayışlı insanlar olduğumuzu ve birbirimizi iyi anladığımızı sanıyorum Demek istediğim, bütün nüfus ve kilise arşivlerinin her parçasının tamamiyle resmi ve doğru olması şart mı yani?

Bond içinden "İhtiyar kurt, ağıma düşüyorsun," diye geçirdi, sonra şaşalamış gibi devam etti.

— Aziz kont, itiraf edeyim ki, ne demek istediğinizi tam anlayamadım...

— Çok fazla çalışıyorsunuz, Sir Hilary. Buna rağmen İskoçya'nın bir köşesinde basit bir hayat sürüyorsunuz. Oysa, hayat sizin için çok daha rahat ve verimli olabilir. Mesela bazı şeylere sahip olmayı istemez miydiniz? Araba, bir yat, ufak bir gelir... Bu tür istekleriniz varsa, onları yerine getirmek benim için bir zevk olacaktır...

Konuşma yavaş yavaş pazar satıcılarının pazarlıklarını andırmaya başlamıştı. Tam bu sırada, koridorlarda bir gürültü oldu. Kont sözünü bitiremedi, yarıda kesti. Kapı hızla açıldı. Hızla itilen bir adam odanın içine doğru bir, iki adım atarak oraya yığıldı. Adamı getiren iki muhafız derhal esas duruşa geçti. Kont istifini bozmadan kuru bir sesle:

— Nedir bu böyle? diye sordu.

Verilecek cevabı gayet iyi bilen Bond, bulunduğu köşeye biraz daha büzüldü. Yerdeki adamın yüzünün kar ve kan içinde olmasına rağmen, 007 karşısındakini tanımıştı. O kumral saçlar... O boksörlerde rastlanan kırık burun... Bu çehre, ondan başka birine ait olamazdı. Yerdeki adam, Zürih Z İstasyonu'na mensup X kod numaralı arkadaşıydı...

XI. BÖLÜM

AKSİLİK

Shaun Campbell... Evet, yerdeki adam ondan başkası değildi. Cesur, becerikli meslektaşı!.. Z İstasyonu, Bond'un son görevinden haberdar edilmemişti. Yine de zavallı Campbell, kendi kafasıyla hareket ederek bir iz bulmuş, malzeme almaya kente gitmiş olan Slavın peşine düşmüştü. Bond, işe girişirken Merkez'in böyle bir tedbir almakla çok iyi etmiş olduğunu bir kez daha anladı.

Muhafızların şefi olduğu anlaşılan iri yapılısı, kötü bir Almancayla hızlı hızlı konuşuyordu.

— Bunu kayak odasında buldular. Yarı yarıya donmuş gibiydi, fakat çok direndi. Biraz okşamamız lazım geldi. Herhalde Yüzbaşı Boris'i takip ediyordu. (Pot kırdığını anlamıştı. Birden toparlandı.) Yani, Bay Graf'ı demek istiyorum. Zürih'ten gelmiş bir İngiliz turisti olduğunu iddia ediyor. Ülkesine geri dönecek kadar parası olmadığı için buraya kadar çıkarak sizden para istemeyi düşünmüş ve o maksatla gelmiş. Üzerinden beş yüz İsviçre Frankı çıktı. Başka hiçbir kâğıt ve hüviyet yok. (Adam omuzlarını silkti.) Ama isminin Campbell olduğunu iddia ediyor...

Yerde halıların üzerinde yığılı kalmış olan adam adını duyunca kıpırdandı, başını hafifçe kaldırıp etrafını süzmeye başladı. Kafasına ve yüzüne tabanca kabzasıyla biraz fazlaca vurulmuştu. Olayların akışını öylesine takip edemez olmalıydı ki, bakışları Bond'un yüzüne takılır takılmaz umutla mırıldandı. Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu:

— Ah, sen misin, James? Ne şans! Benim Campbell olduğumu... Zürih'teki Üniversal Export firmasında çalıştığımı söyle şunlara. Tanrı adına, James!.. İyi bir insan olduğumu söyle şunlara...

Sonra başı tekrar halının üzerine düştü.

Kont ağır ağır Bond'a döndü. Mat yeşil gözleri bir an pencereden giren ışıkla yanıp söndü. Yüzünde beliren korkunç tebessüm görülecek şeydi.

— Sir Hilary, bu adamı tanıyor musunuz?

Bond hayretler içindeymiş gibi bir tavır takınarak başını salladı. Söyleyeceği sözlerle Campbell'in ölümünü mümkün olduğunca geciktirebileceğini biliyordu.

— Onu hiç görmedim, tanımıyorum. Zavallıcık! Şok geçirmiş anlaşılan. Donmuş mu dersiniz? Aşağıya, vadideki bir hastaneye indirmek herhalde iyi olur...

— Peki, Üniversal Export ha? (Sesi biraz yumuşamıştı.) Bu firmanın adını bir kez daha duyduğumu hatırlıyorum!

Bond fırsatı kaçırmadı, gayet sakin bir sesle cevap verdi.

— Herhalde benim ağzımdan duymuş olamazsınız!..

Cebinden sigara tabakasını çıkardı, yine sakin bir tavırla aldığı sigarayı ellerinin

titrememesine gayret ederek yaktı.

Kont muhafızlarına dönerek sert bir emir verdi:

— Götürün onu!

Sonra başıyla çıkmalarını işaret etti. İki muhafız birer robot gibi Campbell'i koltuk altlarından tutup sürükleyerek dışarıya çıkardılar. Zavallı meslektaşının Bond'a bakarken gözlerinde ümitsiz ve şaşkın bir ifade vardı.

Sorgu hücresinde bu hiçbir şey ifade etmeyecekti. Zira modern metotlarla insanlardan istenilen itirafı koparmak hiç güç değildi. Acaba Campbell ne kadar dayanabilecekti? O sustuğu sürece Bond zaman kazanacaktı. Peki, ya sonra?..

— Onlara adamı revire götürmelerini söyledim. Kendisini iyice tedavi edecekler.

Kont, masanın üzerine serilmiş olan Bond'a ait evraklara bakıyordu.

— Özür dilerim, bu saçma hikâye yüzünden konudan ayrıldık. Bağışlayın.

— Rica ederim, efendim. Ayrıca, birlikte çalışmak için bana yapmış olduğunuz teklife gelince sayın kont bunun bana şimdiye kadar yapılan tekliflerin en enteresanı olduğunu söyleyebilirim. (Bond'un gözlerinde alaycı bir ışık yanıp söndü.) Eminim o konuda tam bir anlaşmaya varabileceğiz.

— Ah, evet!

Kont ellerini ensesine kenetleyerek bir an tavana, sonra bir süre Bond'a bakarak düşüncelere daldı, nihayet sakin bir sesle:

— Sir Hilary, dedi. Umarım, İngiliz Gizli Servisi ile bir ilişkiniz yoktur...

Bond bir kahkaha attı.

— Ne diyorsunuz! İngiltere'de böyle bir

servis olduğundan bile haberim yok. Bu servisler harpten sonra ortadan kalkmadı mı? (Bond saf bir edayla güldü.) Sağda solda sakal takarak dolaşmak hiç işime gelmez. O meslek benim harcım değil. Zaten sakal taşımaktan nefret ederim...

Kont sakin sakin gülümsüyor, fakat Bond'un konuşmalarına da pek kulak asmıyordu. Soğuk bir ifadeyle fikrini açıkladı.

— Bu şartlar içinde, size yapmış olduğum teklifi unutmanızı rica edeceğim, Sir Hilary. Bu adamın yakalanması beni son derece şüphelendirdi. Bu tepelerde tamamen kendi halinde, sakin yaşamayı, insanlardan uzak kalmayı arzuluyorum. İnsan ancak sakin yaşayabilirse ilmi araştırmalara girişebilir...

— Sizinle pek hemfikir değilim. (Bond biraz heyecanlanmıştı. Masanın üzerine yayılmış olan evraklarını toparladı.) Ben de kendi araştırmalarımı yürütmeye devam ederim. Şimdilik elimde sadece XIV. yüzyıla ait belgeler var, fakat, yarın size birkaç ilginç ipucu verebileceğimi ümit ediyorum...

Kont da kalkmış, Bond'a açıkça çekilebileceğini ifade ediyordu. Bond, koridora çıkınca etrafa kulak kabarttı. En ufak bir ses bile yoktu. Koridorun yarısına geldiğinde kapılardan birinin aralık olduğunu farketti. Kırmızı bir ışık dışarı sızıyor, koridoru hafifçe aydınlatıyordu. Bond, hafifçe kapıyi itti, başını aralıktan uzattı. Burası, kepenkleri kapalı, tavanı alçak, plastik maddeyle kaplı tezgâhı olan bir laboratuvardı. Neonlardan etrafa koyu kırmızı bir ışık yayılıyordu. Tezgâhın üzerinde küvetler, tüpler ve deney balonları vardı. Duvarlardaki raflarda içleri

bulanık mayilerle dolu, şişeler, balonlar ve deney tüpleri görülüyordu. Yüzlerinde bez maskeler olan, elleri lastik eldivenli, sırtlarına beyaz önlükler giymiş üç adam salonun ortasında yaptıkları işe tamamen kendilerini vermiş, çalışıyorlardı. Bond, bir an, dehşet filmlerindeki korkunç sahnelere benzeyen o manzarayı hafızasına işledi. Başını aralıktan çekti, koridoru geçerek dışarı çıktı. Dışarda hakiki bir kar fırtınası hüküm sürüyordu. Bond, ceketinin yakalarını kaldırdı, kendini sıcak odasına götürecek patikadan koşmaya başladı. Kardan kurtulup kulüp binasına girdikten sonra hemen odasına çıktı. Kapıyı iyice kapattı, banyoya geçti. Şimdi ne yapabilirdi?

Campbell'i kurtarmaya çalışmalı mıydı? Buna kalkışması herhalde ümitsiz bir şey olacaktı.

— Evet. Bu adamı tanıyorum. Tam manası ile güvenilir bir insandır. İkimiz de milletlerarası ithalat-ihracat işleri yapan bir firmada çalışıyorduk. Dostum, acınacak bir haldesiniz. Başınıza neler geldi böyle? diyebilirdi.

Bereket versinki, böyle bir teşebbüste bulunmamıştı. Üniversal artık gizliliği kalmamış bir firma olmuştu. O isim uzun zaman işlerine yaramıştı. Şimdi dünya, Üniversal adının ardında nelerin gizli olduğunu öğrenmişti. Blofeld de, o işi biliyordu. Düşündüğü gibi harekete geçip Campbell'i kurtarmaya kalksaydı, o da onun durumuna düşecekti. Bu yüzden zavallı arkadaşını kurdun ağzında bırakmaktan başka çare bulamamıştı. Campbell kendini toparlayıp da düşünür, durumu değerlendirirse, Bond'un burada görevli olduğunu ve hareketinin Servis

için çok mühim neticeler doğurabileceğini anlayacaktı... Acaba Campbell ne kadar dayanabilecek ve Bond'u ele vermeyecekti? Zaten kendisini tanımakla büyük bir hata yapmıştı. Bu Bond için son derece önemli bir meseleydi. Şu kar daha ne kadar devam edecekti? Bu hava şartları içinde Bond'un oradan kaçmasına imkân yoktu. Fırtına biraz hafiflerse... Ayrıca, bir başka ihtimal daha vardı: Campbell'in itirafta bulunmadan ölmesi...

Bond, bir an elindeki tüm silahlarının bir değerlendirmesini yaptı. Üzerinde silah olarak bir tek jilet bıçağı takımı ve ağır madeni bilezikli kol saati vardı. İyi kullanıldıkları takdirde bu aletler de işe yarayabilirdi. Bond yerinden kalktı, makinesinden jileti çıkardı, pantolonunun sol cebine attı.

Saat on ikiyi bir hayli geçmiş, yarıma gelmişti. Birden kapı tokmağının biri tarafından dikkatle çevrildiğini duydu... Ruby sessizce odaya girdi, parmağını susması için dudaklarına götürerek doğruca banyoya geçti. Bond derhal elindeki dolmakalemini masanın üzerine bıraktı, gerindi, sonra kapıyı kapatmadan önce birkaç adım atarak uyuşukluğunu gidermeye çalıştı.

Ruby'nin mavi gözleri meraktan daha da koyulaşmış, iri iri olmuştu.

— Ne yaptınız, söyler misiniz? diye sordu.

Bond bir şey anlayamamıştı.

— Hiçbir şey. Ne oluyor?

— İrma yanımızda yokken sizinle hiçbir şekilde konuşmamamız emredildi.

Merakla elini ağzına götürdü.

— Acaba aramızdaki ilişkiden haberleri var mı?

— İmkânsız!.. Şimdi meseleyi anlıyorum. Kont bu sabah bana tedavilerinizi sekteye uğrattığımı, kendi işlerimle, sizlerden biraz daha fazla meşgul olmam gerektiğini söyledi. Size özel bir sempatim var, fakat hepiniz sempatik kızlarsınız. Sizlere yardımcı olmak bana zevk veriyordu.

— Bize yardım etmek derken ne demek istiyorsunuz?

— Şu isim meselesi. Dün akşam Violet'e söz etmiştim. Biraz ilgilendi. Eminim, diğerleri de kendi soy ağaçlarının çizilmesini isterler. Herkes ailesinin kökünü, soyunun nerelere kadar gittiğini bilmek ister. Bir bakıma, el falı gibi bir şeydir bu. Her neyse, hepsiyle ilgilenmeye karar verdim. Devamlı olarak emir almaya ve bir yerde kapalı kalmaya zaten tahammül edemem. Beni ne zannediyorlar? Bak, ne yapacağımı sana söyleyeyim. Eğer bana bildiğin kadarıyla kızların isimlerini verebilirsen, herbiriniz için birer rapor hazırlarım. İngiltere'ye dönüşte alırsınız. Sahi, burada daha ne kadar kalacaksınız?

— Hiçbirimiz bilmiyoruz. Fakat, sanırım bir hafta. Bir hafta sonra buraya başka bir kız grubunun geleceğinden haberim var. İşlerimizde veya programda biraz geç kalsak, Bayan Bunt hemen gelecek grubun bizler kadar aptal olmamasını temenni ettiğini söylüyor. Şans işte! Fakat, siz Sir Hilary... Biliyorsunuz, hepimiz burada hapis hayatı yaşıyoruz... Buradan nasıl gideceksiniz siz?..

— Oh! O işi pek umursamıyorum. Beni zorla burada tutmaya çalışmazlar umarım.

Yapmayı düşündüğüm şey, kızların hoşuna gider mi diyorsun?

— Evet, sevineceklerine eminim. Aslında hepsini pek iyi tanımıyorum. Ama sırlarımızı aramızda konuşmak için hayli zamanımız oldu. Fakat bunları aklınızda tutabileceğinizi sanmıyorum, yazacak bir şeyiniz var mı?

Bond, tuvalet kâğıdından uzunca bir parça kesti, sonra kalemini eline aldı.

— Hazırım.

Bond, on kızın isimlerini kaydetti.

Genç kız kollarını Bond'un boynuna doladı.

— Sizi tekrar görebileceğim, değil mi?

Bond genç kıza sarıldı.

— Tabii, Ruby. Beni ne zaman istersen Kraliçe Victoria Caddesi'nde Arma Koleji' nde bulabilirsin. İngiltereye dönüşünde bana bir kart yollaman kâfi. Fakat, şu Sir lakabını unut lütfen. Sen benim sevgilim değil misin? Kabul mü?

— Peki, kabul, söz veriyorum, Hilary. Giderken dikkatli olacaksın, değil mi? Yani her şeyin yolunda olduğundan emin misin?.. Sana yardım için bir şeyler yapabilir miyim?

— Hayır, sevgilim. Yeter, artık bu meseleden bir tek kelime dahi bahsetme. Bu, aramızda kalan bir sır olacak. Söz mü?

— Tabii, sevgilim. (Ruby'nin gözü birden saatine takıldı.) Aman Tanrım! Hemen kaçmam lazım!.. On dakikaya kadar yemek yenecek. Kapıyı açıp bir bakabilir misin? Etrafta kimseler olmasın. Zaten tam yemek zamanı.

*
**

Bond kapıyı kızın arkasından kapattıktan sonra banyoya gitti, ellerini sabunladıktan sonra köpüğünü gözlerine sürdü. Canı bayağı yanmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Durumunu son bir defa kontrol ettikten sonra memnun bir ifadeyle kapıyı açtı ve çıkıp lokantaya yürüdü.

Çift kanatlı kapıların ardında, lokantada derin bir sessizlikle karşılaştı. Salonu bir baştan ötekine geçerken herkes gözleriyle kendisini takip etmiş, verdiği selamlara ancak kaçamak tebessümlerle cevap alabilmişti. Hiç aldırış etmeden Ruby ile İrma Bunt'un arasındaki her zamanki yerine oturdu. Gayet soğuk karşılanmasına aldırmaksızın, garsondan her zamanki gibi sek martiniyle karışık duble votka istedi, sonra İrma Bunt'a dönerek:

— Bir ricada bulunabilir miyim? dedi.

— Tabii, Sir Hilary. Nedir?

Bond, hâlâ kan çanağı gibi olan gözlerini göstererek:

— Kont ile derdim aynı, dedi. Bu yükseklikte müthiş bir ışık yansıması var. Bir de yazı işleri eklenince... Acaba bana bir kar gözlüğü bulabilir misiniz? Bir, iki gün takarsam, gözlerim ışığa alışacaktır herhalde...

— Peki, gözlüğü odanıza bırakmaları için talimat vereceğim.

İrma Bunt hemen şef garsonu çağırdı, ona Almanca birtakım emirler verdi. Adam Bond'a yiyecekmiş gibi ters ters baktı, sonra:

— Emredersiniz, diyerek uzaklaştı.

Bond bütün kibarlığıyla:

— Bir şey daha rica edeceğim, dedi. Ufak bir şişe Schnaps. Bu yüksek hava bana

dokunuyor. Çok zor uyuyorum. Schnaps herhalde iyi gelir. Evimde hep bir bardak alırım. Eskiden viski içerdim, şimdi Schnaps'ı tercih ediyorum! Gloria'da Glorialılar gibi yapmalı. Ha... ha!..

İrma Bunt, mermer bir heykel gibi soğuk soğuk ona baktı. Kuru bir sesle garsona emir verdi. Adam hemen Bond'un siparişlerini aldı.

XII. BÖLÜM

FİRAR

Artık iş, bir sabır ve saat meselesine kalmıştı. Campbell ile işleri acaba ne zaman bitecekti? Genellikle, profesyonellere yapılan sert işkence, adam kendisini kaybetmediği takdirde bir hayli uzun sürer ve olumlu sonuç da vermezdi. Profesyonel bir ajan eğer dayanıklıysa, sorgulamayı uydurma itiraflar, saçma konuşmalar ve hayal ürünü hatıralarla bir hayli uzatabilirdi. Bu gibi itiraflarda mutlaka doğrulanması gereken ipuçları olurdu. Blofeld'in Zürih'te öğrenmek istediği şeyleri soracağı ve devamlı telsizle görüşebileceği bir adam olduğu muhakkaktı. Ama bu da zaman isteyen bir şeydi. Campbell'in yalan söylediği anlaşılırsa, işkenceye tekrar başlayacakları kesindi. Bond'un şahsı ve kimliği hakkında bir soruyla da karşılaşabilirdi. Campbell'in Bond'un burada son derece gizli ve mühim bir vazifeyle bulunduğunu anlaması gerekirdi. Acaba Campbell kendisini Bond'un varlığını gizleyebilecek kadar toparlayabilmiş miydi? Adamların kullanacakları metotlar karşısında ne kadar dayanabilecekti?

*
**

Akşam yemeği de öğle yemeği gibi sıkıcı oldu. Bond, mümkün olduğu kadar fazla viski ve yiyecek tıkınmaya bakıyordu. Etrafındakilerin soğuk hallerini anlamazlıktan gelerek kibarca bir tavır takındı. Birkaç kelime konuştu. Sonra masanın altından Ruby'nin dizini sıkarak ona işi olduğunu söyleyip yerinden kalktı, hızla salonu terketti.

Yemeğe inmek için üzerindeki elbiseyi değiştirmişti. Odasında hazırlamış olduğu kayak kıyafetini bıraktığı yerde görünce ferahladı.

Saat ona yaklaştıkça, Bond yavaş yavaş heyecanlanmaya başladığını hissediyordu. Elleri terlemişti. Avuçlarını pantolonuna silerek kuruladı, yerinden kalktı. Ayaklarını oynattı, sonra banyoya geçti, muslukları açtı, normal su gürültüsü yarattı. Elindeki eldivenleri banyo kapısının arkasına, yere bırakıp dışarıya çıktı.

Yatak odasına girdiğinde tamamen soyunmuştu. Yatağa girdi, lambayı söndürdü. Muntazam nefes alıyordu. On dakika sonra ise horlamaya başlamıştı. On dakika kadar da o şekilde kaldı, sonra sessizce doğruldu. Büyük bir itinayla hiç ses yapmadan kayak elbiselerini giydi. Artık, banyoya geçme zamanı gelmişti. Eldivenleri eline geçirip, gözlükleri alnına yerleştirdi. Mendilini burnunun üzerinden bağladı, ceplerindeki pasaportu ile içki şişesini kontrol etti. Jilet makinesi sol elinin, madeni saat bileziği ise sağ elinin parmaklarına dolanmış vaziyetteydi. Böylece, silahları da hazırdı.

O işleri de bitirdikten sonra, James Bond bir an hareketsiz kalarak kıyafetini kontrol

etti. Kayak eldivenlerini süveterinin altına gizlemişti. Dışarıya çıkana kadar da orada saklayabileceğini ümit ediyordu. Artık hazır sayılırdı. Kapıya yaslandı, kilidin dilini lastik parçasıyla geri itti. Devriyelerin koridordan uzaklaştıklarını umarak bir saniye kadar etrafı dinledi, sonra bir gölge gibi dışarıya süzüldü.

Her zamanki gibi soldaki salonda yine ışık vardı. Bond, sessizce ilerledi, dikkatle öbür koridora baktı. Evet, öbür muhafız her zamanki yerindeydi. Elindeki gazeteyi okuyormuş gibiydi. Başı öne düşmüş, ensesi meydandaydı. Bond elindeki tıraş makinesini cebine bıraktı, adalelerini gerdi. Komando hamlesi yapacaktı. Adamla arasındaki mesafeyi iki adımda aştığı gibi yumruğunu herifin ensesine indirdi. Adamın suratı hızla masaya çarptı, sonra yerinden doğrulmaya çalışırken tok bir sesle Bond'un kollarına yığıldı, kaldı. Bond'un sağ yumruğu bir kere daha herifin suratına indi. Şimdi adamın vücudu hareketsiz, Bond'un ayakları dibinde yatıyordu. Bakışları tavana dikilmişti. Hemen masanın etrafını dolanan Bond kurbanının üzerine eğildi. Adamın artık kalbi çarpmıyordu.

Bu adam ilk gün, ''kaza''nın olduğu kızak yerinden gelen adamdı. Adalet bir kere daha yerini bulmuştu.

Tam o sırada, masanın üzerindeki telefonun zili çalmaya başladı. Bond, hemen ahizeyi kaldırdı, mendilini ağzına bastırarak konuştu:

— Evet?

— Her şey yolunda mı?

— Evet.

— On dakikaya kadar İngilizle ilgilenmeye geliyoruz.

— Tamam.

Öbür uçtan telefon kapandı. Bond'un alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Bereket versinki, cevap verebildi. On dakikaya kadar kendisiyle meşgul olmaya geleceklerini öğrenmişti. Masanın üzerinde bir deste anahtar duruyordu. Bond onları kaptığı gibi çıkış kapısına yürüdü. Üç denemeden sonra kapının anahtarını bularak açmaya muvaffak oldu. Kayak evinin kapısı ise ardına kadar açıktı. Salondan gelen ışıktan istifade ederek sabah gözüne kestirdiği kayakları buldu. Hepsini yerlerinden çıkardı, büyük bir dikkatle dış kapıdan çıktı. Kayaklarla batonları karların üzerine bıraktıktan sonra kapıyı dışardan kilitledi, sonra anahtarı çıkartarak gücünün yettiği kadar uzağa fırlattı.

Dörtte üçü bulutlarla kaplı ayın donuk ışıkları karların üzerinde parıldıyor, buz kristallerini elmas tozları haline getiriyordu. Birkaç dakika uğraşıp kayakları ayaklarına sıkıca bağlaması gerekiyordu. Bond diz çöktü. Çelik bağı topuğunun arkasından geçirerek bağlaması lazımdı. Ancak kısa geliyordu. Soğukkanlılıkla, hiç acele etmeden vidaları gevşetti, bir defa daha denedi. Bu sefer pabuçları yerine oturtmuştu. Emniyet düğmesinin üzerine bastı, yerine otururken çıkarttığı sesi duydu. Parmakları soğuktan donmaya başlamıştı. Kayaklardan birini bağlamak için bir dakika kaybetmişti. Sıra ikinci kayağı bağlamaya gelmişti. Nihayet, derin bir nefes aldı. Eldivenleri ellerine geçirmiş, o sayede biraz olsun ısınmıştı. Hemen batonları kavrayarak yamaçlara doğru kaymaya başladı. Şimdilik her şey yolunda gibiydi. Gözlüğünü gözlerinin

üzerine indirdi. Her taraf deniz altındaymış gibi masmaviydi. Toz gibi karın üzerinde yıldırım hızıyla kayıyordu. Bond hızını biraz daha artırmak istedi, fakat olmadı. Ayakkabıları kayaktaki ayak yerine iyice oturmadığından sağa sola yalpa yapıyor, arkasında da derin bir iz bırakıyordu. Hemen peşine düşecek olurlarsa, onu muhakkak yakalarlardı. Bu andan itibaren her saniyenin, her dakikanın Bond için büyük önemi vardı.

İlk yamacı indikten sonra soğuğu tüm şiddetiyle hissetmeye başladı. Elleri önde, vücudu öne eğilmiş, kendini bırakmış halde kayıyordu. Ayakları birbirinden 15 santim aralıktı ve bu da iyi değildi. Fakat kayak gösterisi yapacak zamanı yoktu. Her şeyden önce gücünü koruması gerekiyordu.

Hemen hemen istediği hıza erişmiş, kendine güveni gelmişti. Sağa doğru dönmeyi denedi. Ağırlığını sol ayağına verdi. Kayaklarının kenarları sağ tarafta, karda derin izler bırakarak geniş bir kavis çizdi. Başarısı, peşindeki tehlikeyi ona bir an için unutturmuştu. Arkasında, dağın yamaçlarında geniş bir S görülüyordu. O tehlikeli ve güç virajı aldıktan sonra, geri kalan mesafeyi rahatça inebileceğine aklı kesmişti.

Tam gözlüklerini takıp batonlarını tekrar eline aldığında iki şey birden oldu. Önce tam yukarısında, dağın tepesinde bir yerde müthiş bir infilak oldu. Eğik hat çizen bir alev sütunu göğe doğru uzandı. İkincisi o infilaktan sonra atılan magnezyumlu aydınlatma bombalarıydı. Paraşütlü bombalar ağır ağır üzerine doğru iniyor, etrafı gündüz gibi aydınlatıyordu. İlkini diğerleri izledi. Şimdi etrafta en ufak bir

gölge bile kalmamış, her taraf ışıl ışıl aydınlanmıştı. Aynı anda teleferiğin kabloları da sallanmaya başladı. Herifler vagonla aşağı iniyorlardı.

Bond ipek mendilinin altından tükürerek bir küfür savurdu. Her an silahlı biri meydana çıkabilirdi. Önündeki virajları birbiri ardına almaya başladı. Tepesinde durmadan paraşütler açılıyor, magnezyum bombaları sayesinde etraf gündüz gibi aydınlanıyordu.

Şimdi önünde sadece iki viraj kalmıştı. Ondan sonra düz bir hat üzerinde rüzgâr gibi yol alabilirdi.

Tam bu esnada, sol tarafında yere bir şey düştü.Sonra, müthiş bir infilak oldu. Onu, sağ tarafında bir diğeri takip etti! Yukarda, teleferik vagonunda el bombaları atacak bir silah olmalıydı. Acaba bir dahaki sefere tam isabet ettirecekler miydi? Tam o anda tepesinde müthiş bir infilak oldu. Etrafı güneş kadar parlak bir ışık kapladı. Yere yuvarlandı Kayakları, kolları bir tarafa, kendi başka bir tarafa gitmiş gibiydi. Sonra düştüğü yerden büyük bir dikkatle ayağa kalktı. Kardan boğulacak gibiydi. Ayak bağlarından bir tanesi sökülmüştü. Hemen eğilip onu bağlamaya başladı. Daha doğrulmadan bir infilakla daha karşılaştı. Onlardan korunabilmek için teleferik hattından uzaklaşması gerekiyordu. Kurtulmak için başka hiçbir çaresi yoktu.

Müthiş bir öfke içinde, kafası makine gibi işliyordu. Soldaki geçitten geçmeliydi. Gideceği yönü kararlaştırdı, sonra rüzgâr gibi o tarafa doğru kaymaya başladı.

*
**

Sert ve son derece engebeli bir yere gelmişti. Magnezyum bombaları etrafı aydınlatıyor, fakat çukur içleri yine de gölgede kalıyordu. Bond çukurlardan korunmaya bakıyordu. Her dönüşte, ayak bileklerinin ağrılarını biraz daha fazla hisseder olmuştu. Buna rağmen, yamacı hiç düşmeden inmeyi başardı. Yukarda, teleferik vagonu durmuş gibiydi. Sonra, Bond'un düşüncelerine cevap vermek istercesine, vagondan mavi alevler yükseldi. Bond, artık kurşunların sesini bile duymuyordu. Vagon, kablonun altında sallanıyordu. Birden Bond'un başının üzerinde yeni bir infilak oldu, karlar etrafa saçıldı. Yerini yeniden bulmuşlardı. Bond'un oraya kadar ulaşması herhalde birkaç dakika sürmüştü. Acaba arayı ne kadar açabilmişti? En aşağı on dakika ilerde olmalıydı. Şimdi kurşunlar yağmur gibi yağmaya başlamıştı. Bond, derin bir nefes alarak, teleferik hattından mümkün olduğu kadar uzaklaşmaya çalışıyor, bütün gücüyle kaçıyordu.

Büyük bir hızla ilerleyen Bond, karların bittiği noktaya gittikçe yaklaşıyordu. Kayakçılara bırakılmış pist dışındaki yerler hep topraktı. Teleferik istasyonu önünde geniş bir park vardı. İlerde, rayların öbür tarafında tren istasyonu ve uzayıp giden demiryolu görünüyordu.

Bir mermi daha Bond'un önündeki karları savurdu. Bu altıncı kurşundu. Şansı biraz daha yardım ederse peşindeki adamın tabancasında mermi kalmayacaktı. Fakat bu, silahsız olan Bond için büyük bir şans da sayılmazdı.

Tam o anda, tren yolu birden aydınlandı. Teleferik istasyonunun arkasına yaklaşırken Bond,gelenin bir ekspres olduğunu farketmişti. Dizel lokomotifin gürültüsü ortalığı kaplamıştı. Ekspres, Bond tam raylara ulaştığında oradan geçecekti. Acaba ekspresten önce rayları aşabilecek miydi? Acaba aşacak kuvveti bulabilecek miydi? Ancak bu, Bond' un kurtulması için son şans gibi görünüyordu.

Hızını artırmak için biraz daha zorlandı. Vay canına! Tam geçeceği yerde, bir adam silahını omuzlamaya çalışıyordu. Adamın elindeki silah ateşe başladığında, Bond sık sık kavis çizerek kurşunlardan kurtulmaya çalıştı. Adamın hizasına gelince de elindeki kayak sopasını mızrak gibi herife savurdu. Sopanın adamın vücuduna girerken çıkardığı sesi duyar gibi oldu. Adam korkunç bir çığlıkla yıkıldı. Arkasından gelen başka bir adam daha vardı. Trenin farları gittikçe büyüyor, her an biraz daha yaklaşıyordu. Bond, lokomotifin önündeki dev kar küreyicisini farketti. Artık kaybedecek zamanı yoktu. Yıldırım gibi park yerine geçti, tren yoluna çıkan seti aştı ve kendini rayların ötesine fırlattı. Çelik rayları aştığı anda, dev bir kütlenin düdük çalarak geçtiğini farketti. Sonra öbür taraftaki buzlu yolun üzerine düştü. Durmak istedi, duramadı. Yuvarlanarak yolun kenarındaki kar yığınına gömüldü.

Aynı anda arkasında, kırılan tahta seslerini ve fren gıcırtılarını duydu.

Lokomotifin önündeki kar küreyici kıpkırmızı olmuştu. Bond'un kalbi sıkıştı... Arkasın-

dan gelen adam kendisini takip etmek istemiş, fakat geç kalmış, rayların üzerinden atlamayı başaramamıştı. Lokomotif onu havada yakalamış, sonra bir et külçesi halinde yolun kenarına fırlatmıştı...

Bond yerden bir avuç kar alıp yüzünü temizledi, saçlarını düzeltti. Müthiş bir tehlike atlatmıştı. Duran trenin yolcuları pencereleri açmış korku ve merakla kendisini ve yerdeki cesedi seyrediyorlardı. Bond yerinden doğruldu, yoluna koyuldu. Tren yolcuları arkasından bağırıp duruyorlardı.

Bond rüyada gibiydi. Kayıyor, fakat nerede olduğunu, ne yöne gittiğini bilmiyordu. Yüzü dehşet içinde, robot gibi hareket eden Bond, istasyonla aradaki üç kilometrelik mesafeyi nasıl geçtiğini hatırlayamıyordu.

*

**

Bond bir sete çarptı, biraz sendeledi. Küfürler savurarak kendini güçlükle toparladı. "Kendine gel oğlum, toparlan biraz. Hah! Şöyle."

Nihayet, ilk evlere geldiğinde bir akordeon sesi duydu. En uçtaki ev ile arasında birkaç metrelik hafif bir meyil kalmış, St. Moritz yoluna çıkmıştı. Bond eliyle saçlarını düzeltti. Yüzündeki mendili boynundan içeri soktu. Ter içinde kalmıştı. Doğruldu. Paten pistinin önündeki meydanda yüzlerce otomobil park etmiş, kayaklar kar yığınlarına dikine saplanmıştı. Her taraf kâğıttan süslerle donatılmıştı. Pistin giriş yerinde üç dilde kocaman bir yazı okunuyordu: "Büyük Noel eğlencesi. Maskeli Balo. Giriş: İki frank. Arkadaş getirebilirsiniz."

Bond kayaklarını bir yığına batırdı. Ayakta bile duracak hali kalmamıştı. Ah şu karların üzerine yatıp biraz dinlenebilseydi! Gazinoya yürüdü. Bir masaya oturduğunda, garson başına dikildi. Halinden müşteriler kadar sarhoş olduğu belliydi. Kaymış gözlerle Bond'u süzdü, sonra üç dilde:

— İki frank ! dedi.

Bond cebinden para çıkarıp biletini aldı. Adam hâlâ başından ayrılmıyordu. Bu kez:

— Kıyafet değiştirmek mecburidir, diye tutturdu.

Sonra elini önlüğünün cebine sokup siyahlı beyazlı bir maske çıkardı, Bond'a uzatarak:

— Bir frank! dedi.

Sırıtmaya başlamıştı.

— Şimdi bir şeye benzediniz işte! Az önce bir casusa benziyordunuz. Hoşunuza gitti mi?

— Evet!

Bond güçlükle ayağa kalktı, yalpalayarak piste doğru bir, iki adım attı, hareketsiz durdu. Başı, yaralı bir boğa gibi, ikide bir göğsüne düşüyordu. Etrafa bakındı. İnsan duvarı arasında gördüğü ilk açıklığa ilerledi. Ayakları birbirine dolaşıyordu. Tam düşeceği sırada bir el uzandı, onu tuttu. Aynı anda, sarışın mavi gözlü bir kız Bond'a doğru geldi, tam karşısında durdu. Başında siyahlı kırmızılı kadifeden bir bere vardı. Bond başını kaldırdığı anda tanıdık bir çehreyle karşılaştı. Bu mavi parlak gözler, bu sıcak tebessüm... Bir küfür daha savurdu.

XIII. BÖLÜM

ÇABUK OL SEVGİLİM

Kız yaklaştı, Bond'un elini avuçlarının içine aldı.

— James... (Fısıltı halinde konuşuyordu.) Oh, James!.. Benim... Ben, Tracy! Ne oluyor sana böyle? Nereden geliyorsun?

Genç kızın omuzlarına asılan Bond bitkin bir halde mırıldandı:

— Tracy... beni bırakma... Çok kötü durumdayım... Sonra hepsini anlatırım.

Bond, pistte dans eden çiftlere nasıl ayak uydurabildiğini hiç hatırlayamıyordu. Nihayet dans bitti, çiftler dağıldı.

Kafasını biraz toplamış olan Bond,kendisini koltuk altından tutan Tracy'ye söyleniyordu.

— Kalabalığa karış, Tracy. Buradan çıkmam gerek. Peşimde olanlar var. (Birden gözleri ümitle parladı.) Araban var mı?

— Evet, sevgilim. Merak etme, her şey düzelecek. Sen sadece bana yaslan. Dışarda seni bekleyenler olabilir mi?

— Evet. Etrafa iyi bak. Siyah büyük bir Mercedes olabilir. Ateş de edebilirler. En iyisi, benden ayrıl. Araban ne tarafta?

— Aşağıda, yol üzerinde. Ama, sakın aptallık etme. Bir fikrim var. Al, benim

parkamı giy. (Parkayı sırtından çıkardı.) Sana biraz dar gelecek ama, önemi yok...

— Peki, sen üşümez misin?

— Sen dediğimi yap. Üzerimde kazak var. Öteki kolunu da geçir. (Fermuarı çekti.) James, sevgilim. Bu halinle ne hoş oldun, bilemezsin.

Birbirlerine sarılarak yolun alt tarafına doğru yürümeye başladılar. Ufak, beyaz araba biraz ilerde duruyordu. Aynı anda Mercedes' in klaksonu çalmaya başladı. Ya Bond'un yürüyüşü, ya da eski kayak pantolonu onu ele vermişti. Bond hemen arabaya girdi.

— Çabuk ol, sevgilim!

Genç kız direksiyona geçer geçmez kontağı çevirip gaza bastı. Araba büyük bir gürültü ve hızla fırladı. 007 geriye döndü. İki haydut yolun tam ortasında durmuştu. Ateş etmekte tereddüt ediyorlardı. Sonra birden Mercedes'e doğru koşmaya başladılar. Tracy, St. Moritz yönünde yol alıyordu. Arabayı deli gibi kullanıyor, yol kenarındaki uçurumu kıl payıyla dönüyordu. Zincirsiz oldukları için buzlu yerlerde büyük zorlukla karşılaşıyorlardı. Mercedes dönüp peşlerine düşünceye kadar beş dakikalık bir zaman kazanmışlardı. Şimdi, yarım saat önce Bond'un indiği yerlerden gidiyorlardı. Yolda yoğun bir trafik vardı. Noel balosunun sarhoşları, kızaklı arabalarla yolları doldurmuş, evlerine dönüyorlardı. Her an bir tehlikeyle karşılaşabilirlerdi.

Bond:

— Sen bir meleksin Tracy, dedi. Çok güzel araba kullanıyorsun, fakat yine de bu kadar hızlı gitme. Bir uçuruma yuvarlanmak hiç hoş olmaz.

Gözlerini bir an yoldan ayıran genç kız güldü.

— Artık kendine geldin galiba? Ama seni göremiyorum. Şu parkayla başındaki maskeyi çıkartsan iyi edersin. Yoksa, sıcaktan patlayacaksın. Sahi, beni gördüğüne memnun musun?

Bond dünyaya yeniden geldiğini hissediyordu. Bu arabanın içinde o kadar mutluydu ki! Hele yanındaki şu kızla... Geçirmiş olduğu macera sinirlerini yıpratmıştı, ama yavaş yavaş aklı başına geliyordu.

— Memnun olup olmadığımı sana Zürih'te söyleyeceğim. Acaba oraya varabilecek misin? Ne yazık ki benim yüzümden Noel'ini de çok kötü bir şekilde geçiriyorsun.

Üzerindekileri çıkarmıştı. Parkayı Tracy' nin omuzlarına koydu. Bir işaret tabelasının yanından geçerken Tracy'ye:

— Sola sapalım, dedi.

Tracy virajı çok tehlikeli bir dönüşle aldı. Araba savruldu. Bond, genç kadının direksiyonu toparlayamayacağını sandı, fakat Tracy bunu da atlattı.

— Vay canına! Bravo, Tracy! Bu işi nasıl becerdin? Zincirlerin bile yok!

Genç adamın şaşkınlığı Tracy'nin hoşuna gitmişti.

— Kar tipi çivili lastik kullanıyorum. Otomobil yarışçılarının kullandıkları cinsten... Hiç merak etme...

— Kuzum, sen nereden çıktın böyle? Oraya gelmekle hayatımı kurtardın...

— Önce, olup biteni sen anlatmalısın. Hayatımda çok bitkin adam gördüm, ama senin gibi yürüyen bir ölüye rastlamamıştım. Gözlerime inanamadım. Hâlâ durumun iyi

değil ya... Şu kaloriferi açayım da biraz ısın, kendine gel. Güzel. Şimdi sana hikâyemi anlatayım. Babam Marsilya'dan telefon etti, sıhhatimi ve seni görüp görmediğimi sordu. Hayır deyince de üzüldü. Sonra, senin peşine düşmemi emretti. (Bond'a baktı.) Sana hayran, biliyor musun? Neyse o mühim değil. Aramakta olduğun bir adamın adresini bulduğunu söyledi. Senin de bunu bulmuş olacağını tahmin ediyormuş. Bana, senin o adresin civarında bir yerlerde olabileceğini hatırlattı. Verdiği adres Piz Gloria Kulüp'tü. Seni bulunca çok dikkatli davranmanı söyleyecektim... (Gülümsedi.) Ne kadar da haklıymış!...

Virajlı yol vadiye doğru uzanıyordu. Bond arkaya döndü. Aynı anda bir küfür savurdu. Bir kilometre kadar arkalarında bir çift far onları takip ediyordu. Tracy:

— Biliyorum. Onları dikiz aynasında gördüm. Arabalarında zincir var herhalde. Şoför de yolu biliyor olmalı, dedi.

İlerdeki köprüden sonra çok sert bir viraj ve hemen onun ötesinden de derin bir uçurum vardı. Gerideki arabanın farları üzerlerinden ayrılmıyordu. Şu anda aralarındaki mesafe yedi yüz metre kadardı. Ama düz yolda ara hemen kapanıyordu. Virajın ikinci yarısına girdiklerinde Bond ile Tracy'nin arabası bir an takip edenlerin gözlerinden kayboldu. Diğer tarafta yol tamiratı vardı. İri tabelalarda: "Achtung! Baustelle! Vorsishtig Fahen" yazısı okunuyordu. Yolun sağ tarafında dağ, sol tarafında da basit bir parmaklık, sonra da dibinde dere akan oldukça derin bir uçurum görülüyordu. Bond, birden:

— Dur! diye bağırdı.

Tracy durdu, Bond hemen dışarı çıktı.

— Sen yoluna devam et ve beni öbür dönemeçte bekle. Tek şansımız bu!

Tracy tek kelime etmeden gaza basıp uzaklaştı. Bond koşarak yolu gösteren kırmızı boyalı tahta oka geldi. Hemen onu yerinden söktü, yönünü uçuruma doğru çevirip tekrar yerine oturttu. Sonra koşarak kenardaki dikkat tabelasını ve yolu kesen barikatları yere yatırdı. Şimdi yol ters istikamete, uçuruma doğru açılmıştı. Aynı anda viraj, Mercedes'in farlarıyla aydınlandı. Bond hemen yolun öbür tarafına, çalıların dibine sindi, nefesini tutarak beklemeye başladı.

*

**

Mercedes zincirlerle delik deşik olmuş yolda büyük bir hızla geliyordu. Tekerleklerinden zincir şıngırtıları duyuluyordu. Rüzgâr gibi okun gösterdiği yöne girdi. Bir, iki saniye geçti, sonra Bond arabanın fren sesini duydu. Şoför ancak uçurumu gördükten sonra fren yapabilmişti. Araba bir an duralar gibi oldu. Fakat ön tekerlekler çoktan uçurumun kenarını aşmıştı. Dev Mercedes bir an boşlukta sallandı, sonra uçarak aşağıdaki kayalara çarptı. Sonra taklalar atarak yuvarlanmaya başladı. Her darbede, kayalardan kıvılcımlar çıkıyordu. Nihayet, vadinin dibindeki dere kenarında külçe halinde kaldı. Farları sönmüş, karanlıklara gömülmüştü...

Bond heyecandan sıktığı çenesini gevşetti, rahat bir nefes aldı. Tabelaları eski yerlerine getirdi, okun yönünü düzeltti. Pantolonunu silkeledi, ellerini koltuk altlarına silerek

kuruladı, sonra Tracy'ye yetişmek için yola koyuldu.

*
**

Ufak beyaz araba virajın öbür tarafındaydı. Yolun kenarına park etmiş, bütün ışıklarını söndürmüştü. Bond arabaya binip koltuğa yığıldı. Tracy konuşmadan hareket etti. Biraz sonra Filisür Kasabası'nın ışıkları göründü. Genç kadın bir elini direksiyondan çekip Bond'un eli üzerine koydu.

— Bugün hayli iş gördün. Artık, istersen uyuyabilirsin. Doğru Zürih'e gidiyorum. Haydi, lütfen dediğimi yap.

*
**

Zürih Havaalanı'nın görünümü şafakta hayli iç sıkıcıydı. Etraf, hemen hemen boştu. Şans bu ya, Swissair uçağı Londra'da kesif sis olduğundan hareket edememiş, sisin dağılmasını bekliyordu. Bond, Tracy'yi lokantada bırakarak bilet ve pasaport kontrolü işlerini halletmek için ayrıldı. Pasaportunu uyuklayan bir memura kontrol ettirdikten sonra, biraz önce lokantada ısmarladığı sahanda yumurta ile kahvenin soğumasına aldırış etmeden bir telefon kulübesine girdi. Telefon rehberinde "Üniversal Export" firmasını aradı ve numarayı bulmakta gecikmedi. Kulübenin dış tarafındaki saate bir göz attı. Tam altıydı. Güzel! Muir'in vereceği haberi dinleyecek zamanı olacaktı.

Numaraları çevirip bekledi. Birkaç saniye sonra bir ses cevap verdi:

— Evet, Muir konuşuyor!

— 410! Ben 007. Havaalanından konuşu-

yorum. Son derece önemli. Kâğıt, kaleminiz var mı?

Ahizenin öbür ucundaki ses birden canlandı:

— Tamam, 007. Her şey elimin altında. Sizi dinliyorum.

— Önce kötü bir haber. Sizin iki numara kendisini ele verdi. Hayatından umudu kesin. Şimdi telefonla fazla bilgi veremem. Bir saate kadar Londra'ya Swissair'in 110 uçuş sayılı uçağı ile hareket ediyorum. Dönüşümde gerekli açıklamayı yaparım. Bunları teleksle geçebilir misiniz? Güzel. Şimdi beni iyi dinleyin. Yarından itibaren on gün içinde on İngiliz kızından oluşan bir grup helikopterlerle Engadine Havaalanı'ndan Zürih'e gelecekler. Sud-Aviation Şirketi'nin helikopteriyle. Kızların isimlerini Londra'dan teleksle bildireceğim. Tahminimce, kızların hepsi İngiltere'ye uçacaklar ve ayrı ayrı gruplar halinde hareket ederek Prestwick veya Londra havaalanlarına inecekler. Yani birbirlerinden ayrılacaklar. Kızların hangi uçakla Zürih'e geldiklerini ve buradan hareketlerini Londra'ya bildirmeniz, uçuş numaralarını geçmeniz şart. Oldukça büyük iş, fakat birkaç saate kadar size Bern ve Cenevre'deki adamlarımızı da emrinize alma yetkisini verdirteceğim. Onlar da yardımcı olurlarsa, mesele kalmaz. Tamam mı?.. Çok güzel! Şu an bir muhasara altında olduğunuzu tahmin ediyorum. Şu eski Bedlam Harekâtı'nı hatırlıyor musunuz? Hani son saniyede vazgeçilmişti?.. Evet, işte o şahsın elinin altında bir telsiz var. Bu sabah sizinle temasa geçeceğimi mutlaka düşünmüştür. Pencereden bir göz atın da bakın bakalım, evi gözetleyen

var mı? Mutlaka birkaç adamını Zürih'e yollamıştır.

— Vay canına! Bir saniye ayrılmayın.

Muir'in sesi ahizenin öbür ucundan bozuk ve sinirli geliyordu. Kısa bir sessizlik oldu. Bond, sesinden başka bir şey tanımadığı Muir'in hareketlerini hayalinden takip ediyordu. Pencereye gidecek, sessizce perdeyi aralayarak dışarı bakacaktı. Nihayet ses yeniden duyuldu.

— Evet haklısınız. Göz hapsine almışlar bile! Kaldırımın tam karşı tarafında, yolun kenarında siyah bir Mercedes duruyor. İçinde iki kişi var. Onları buradan uzaklaştırmak için polis teşkilatındaki dostlarımdan yardım istemem gerekecek...

Bond:

— Dikkatli olunuz, dedi. Dostumuzun polisle arası gayet iyi. Çok yakın dostluklar kurmuş. Ne olursa olsun, meseleyi hemen teleksle Londra'ya, M.ye bildirmelisiniz. Geri dönebildiğim takdirde, yarın kendisini ziyarete geleceğimi söyleyin. Mümkünse yanında Tarım ve Balıkçılık bakanlıklarından birer uzman bulunsun. Biraz saçma, ama başka çare yok. Belki Noel'in hemen ardından biraz rahatları kaçacak, fakat elimden gelen başka bir şey yok. Sizden istediklerimi yapabilirsiniz, değil mi? Teşekkürler. Hiç soru sormayacak mısınız?

— İki numara için daha fazla bilgi almak üzere havaalanına kadar gelmemi ister miydiniz?.. Doğu'dan birinin peşindeydi. Bu adam Badische Firması'nın bir temsilcisinden demode olmuş birçok malzeme almıştı. İki numara bunu çok garip bulmuş, ancak bu malzemenin

ne oldukları hakkında bir açıklamada bulunmamıştı. Ben de malzemenin nereye teslim edildiğini öğrenmesini istemiştim...

— Hayır, buraya gelmeyin. Belki izimi bulmuşlardır. Hele bugün uçurumun dibinde Mercedes'lerini bulunca iyice çileden çıkacaklardır. Şimdi telefonu kapatıyorum. Noel'inizi zehir ettiğim için özür dilerim. Hoşça kalın!

Bond ahizeyi yerine astı, lokantaya döndü.

*

**

Tracy, oturduğu yerde gözlerini kapıya dikmiş, kendisini bekliyordu. Onu görür görmez, yüzüne sakin bir ifade yayıldı. Yanına oturarak genç kızın ellerini avuçları içine aldı. Havaalanında vedalaşan bir çiftin klasik rolünü oynamaya başladılar.

— Tracy, her şey yolunda! İşlerimi ayarladım. Şimdi, sınırı geçerek peşinden atlı kovalıyormuş gibi buralardan uzaklaşman gerek. Buraya en yakın sınır karakolu nerede?

— Sanırım, Schaffuause veya Constance' da. Fakat James, senden bu şekilde ayrılmam doğru mu? Seni o kadar uzun zamandır bekliyordum ki!.. Sonra, çok uslandığımı da itiraf etmelisin, değil mi? Beni niye cezalandırmak istiyorsun?

Bond düşündü. Gerçekten de, Tracy gibi kız bulması çok zordu. Bir kadında bulunmasını arzuladığı her şey bu kızda mevcuttu. Yatakta da, yatak dışında da harikulade bir kızdı. Cazip ve cesurdu. Sonra dilediği gibi yaşamasına da karışmıyordu. Ona ihtiyacı vardı. Artık sonu olmayan maceralara atılmasına da engel olurdu. Hatta çoluk çocuk sahibi bile olabilirdi. Gerçekten , uygun bir çift oluşturur-

lardı. Bunda düşünecek ne vardı? Birdenbire Bond bu düşündüklerinin fısıltılar halinde dudaklarından döküldüğünü farketti. Oysa, şimdiye kadar kimseyle böyle konuşmamıştı.

— Tracy, seni seviyorum. Benimle evlenir misin?

Genç kız aniden Bond'a döndü. Dudakları heyecandan titriyordu. Bir şeyler sormak istediği bakışlarından anlaşılıyordu. Bond devam etti.

— Söylediğimi duydun, değil mi?

— Evet, duydum. Hem de bütün kalbimle.

Ellerini erkeğin avuçlarından kurtararak yüzüne kapadı. Bir saniye sonra tekrar açtığında gözlerinin içi gülüyordu.

— Affet, James! Bu anı o kadar çok hayal ettim ki!.. Yine de bana bir şok oldu. Sana hemen "Evet" diyeceğim. Evet, seninle evlenmeyi kabul ediyorum. Bana sadece bir defa daha sarıl. Lütfen!

Genç kız büyük bir arzuyla James'in yüzüne bakıyor, yüzünün bütün hatlarını ezberlemeye çalışıyordu. Birden erkeğine doğru eğildi. Dudakları birleşti. Sonra genç kız hemen yerinden fırladı.

— Bana verdiğin emirleri anında yerine getirmeye alışmalıyım. Derhal hareket edip Münih'e gideceğim. Orada Jahreszeiten'e ineceğim. Dünyada en sevdiğim oteldir. Orada beni herkes tanır. Seni orada bekleyeceğim. Beni bagajsız olarak ancak o otel kabul eder. Bir diş fırçası aldırırsam, işim görülmüş olur. İki gün otelden çıkmam. Bu da herhalde dinlenmeme ve izimi kaybettirmeme yeter. Ne zaman evlenebiliriz? Bunu babama anlatmam gerek. Çok heyecanlanacak.

— Münih'te, konsoloslukta evleniriz. Benim bazı formalitelerden diplomatik muafiyetim var. Belgeleri hemen hazırlatabilirim. Sonra da bir İngiliz, daha doğrusu İskoç kilisesinde nikâh yaparız. Benim İskoçya'da doğduğumu biliyor muydun? Seni bu gece veya yarın arayacağım. Önce şu işi bitirmem gerek.

— Kendine dikkat edeceğine söz veriyorsun, değil mi?

— Evet, evet... Elbette. İlk tabanca sesinde, kendimi korumaya çalışacağıma emin olabilirsin...

XIV. BÖLÜM

İPUCU

Saat on buçuğa doğru bürosuna gelen Bond, kendinde bir zindelik hissediyordu. Masanın üzerinde, köşesinde "Çok Gizli" anlamına gelen kırmızı yıldız bulunan bir dosya duruyordu. Dosya içinde pasaportu ve 21. sayfasından alınan birkaç fotokopi bulunuyordu. Genç kızların isim ve adreslerini bildiren liste tam olmasa da, okunuyordu. Tam o sırada Mary içeri girdi. Steno bloknotunu hazırlayarak oturdu.

— Mary, önce bir karalama yapacağız. Süratle not almanız ve hatalar üzerinde durmamanız gerek. Sonra tekrar gözden geçiririz. M. zamanımızın az olduğunu biliyor. Kabul edecektir. Bir buçuk saatimiz var. Yemek saatinde Windsor'da olmam gerekiyor. Yetişebilecek miyim dersin? Haydi, başlayalım...

*
**

M. Plymouth ve Bristol gibi deniz kenarında bir yerde oturmak isterdi hep. Fakat Londra'dan uzak olmaması gerektiğinden Windsor Ormanları kenarındaki Regence Çiftliği'ne yerleşmişti. M. Bond'u candan ve

ender görülen tebessümlerinden biriyle karşıladı.

— Gel, bakalım. Şu başına gelenleri anlat. Yüzünde hiç uyumamış bir ifade var. Anlatılanlara göre, kış sporlarının yapıldığı o köşe çok eğlenceli ve neşeliymiş, ha?..

Bond, yanındaki kâğıtları çıkardı, masanın üzerine koydu.

— Eğlence bakımından diyecek yok... Çok hareketli. Önce raporuma bir göz atmak istemez misiniz? Özür dilerim, fakat bu raporu bir karalama kabul edin. Hiç vaktim yoktu.

M. kâğıtları aldı, raporu okumaya başladı.

Aradan uzun bir süre geçti. Her satırı dikkatle okuyor, arada bir tebessüm ediyordu. Nihayet kâğıtları masanın üzerine attığında piposu da sönmüştü.

Telaşsız hareketlerle piposunu yaktı, kibriti şömineye attı. Ellerini masanın üzerine koyarak alışılmamış bir ifadeyle gülümsedi.

— James, bu işin içinden çıkmak için bir hayli terlemişsin.

— Sadece kayakların üzerinde durmaya çalıştım, efendim. Bir daha da böyle tehlikeli tecrübelere girmeye niyetli değilim.

— Raporunda, Blofeld'in ne gibi haltlar karıştırdığına dair hiçbir ipucu elde edemediğinden söz ediyorsun. Emin misin?

— Evet, efendim. En ufak bir ipucu bile bulamadım. Belki, konuyla ilgili uzmanlar bir şeyler söyleyebilirler.

*
**

Kahvelerini M.nin odasında içtiler. Verdiği purolar çok nefisti. Ancak sert tütün, buna alışkın olmayan Bond'un dilini yaktı. Bond

yüzlerce defa dinlediği hikâyeleri, M.den bir defa daha dinliyordu. Bunlar eski savaşlara, esrarlı hadiselere ve Amiral Somerville'in hayatına ait anılardı.

Saat tam üçte, dışardaki çakıllar üzerinde bir otomobil sesi duyuldu. Hava biraz kararmış, odanın içini bir loşluk kaplamıştı. M. kalktı, elektrikleri yaktı. Bond, masanın önüne iki koltuk daha yerleştirdi. M:

— Gelen 501, dedi. Bilimsel Araştırma Dairesi başkanıdır. Beraberindeki şahıs da Tarım Bakanlığı'ndan Franklin diye bir genç. 501'in söylediğine göre Franklin, kümes hayvanları vebası üzerinde büyük otoriteymiş. Tarım Bakanlığı ile Balıkçılık Bakanlığı'nın neden onu seçtiğini bir türlü anlayamadım. Fakat bakanlıkta bana bazı olaylardan bahsettiler. Galiba raporun bazı esrarlı olaylara ışık tutmuş. O raporu bir kere daha incelemek istediler. Sana soracakları birtakım şeyler varmış. Bence, en doğrusu da bu, öyle değil mi?

— Evet, efendim.

O sırada kapı açıldı. İki adam içeriye girdi. Bond, 501 diye anılan kişinin, önceden tanıştıkları Leathers olduğunu gördü. Leathers iriyarı, yapılı biriydi. Gözlerinde, bilimadamlarının kullandıkları cinsten siyah çerçeveli gözlükler vardı. M.ye karşı büyük bir saygı duyduğu her halinden belliydi. Yanında da cin gibi bir adam vardı. Ufak gözleriyle etrafı tarayan, her şeyi görmeye çalışan bir adam... Tarım Bakanı'ndan özel emir almış olduğundan bütün dikkatini işine vermişti. Sırtında çizgili bir gömlek, boynunda da lacivert bir kravat vardı. Elindeki evrak çantasıyla ayakka-

bıları pırıl pırıldı. Tepeden bakarcasına onları süzdü. Nerede olduğunu, buraya ne maksatla gelmiş olduğunu pek iyi bilmiyormuş gibi bir hali vardı. Buraya görev gereği gelmişti. Ancak hareketlerinden son derece dikkatli olmaya çalışacağı da anlaşılıyordu. Bir hata yapmaktan çekiniyor gibiydi.

Noel tebriklerinden sonra yerlerine oturdular. M. hemen konuşmaya başladı.

— Bay Franklin, size önce şunu hatırlatmak istiyorum. Bu odada duyduklarınız ve gördükleriniz tamamen Gizli Servis'e aittir. Herhalde sizin de birçok sırlarınız olmalı. Ancak, burada konuşulacak hususlardan hiç kimseye bahsetmemelisiniz. Sizden Milli Savunma sırlarına sadık kalmanızı rica edeceğim. Öğreneceğiniz şeyleri sadece Tarım Bakanı'na anlatabilirsiniz.

Franklin tebessüm etti. İstenileni kabul ettiğini göstermek istiyordu.

— Bakan, bu konuda bana gerekli talimatı verdiler. Zaten görevimle ilgili sırları kendime saklamak benim için bir alışkanlık olmuştur. Bana söyleceklerinizde hiçbir tereddüte düşmeyin. Şimdi düşüncelerinizi söyleyebilirsiniz. Neler dönüyor böyle, Tanrı aşkına? Tek bildiğim bir dağ tepesinde karargâh kurmuş bir adamın hayvan cinslerimizi ıslaha çalışmakta olduğundan ibaret. Bu da iftiharla kaydedilecek bir hareket. Neden kendisine atom sırlarımızı çalmaya kalkmış biri gibi davranıyoruz?

M. kuru bir sesle:

— Bir defasında atom sırlarımızı da çaldı, diye söze başladı. Bana kalırsa, sizin ve Bay Leathers'ın yapacağı en iyi hareket burada

bulunan ajanımın hazırlamış olduğu raporu okumaktır. İçinde zaman zaman bazı kod numaraları göreceksiniz, onların sizinle bir ilgisi yok. (Raporu 501'e uzattı.) Burada okuyacaklarınızın çoğu sizin için de yeni şeyler olacak. Belki sayfa sayfa okumanız ve okudukça sayfaları Bay Franklin'e geçirmeniz daha iyi olacak...

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Bond yağmurun camlarda çıkardığı sesle şöminedeki ateşin tatlı yanışını dinliyordu. M. ise koltuğunda omuzlarını çıkarmış, başı önünde kestiriyordu. Kâğıt sayfaları masanın üzerinden hışırtılarla gidip geliyordu. Bond, bir sigara yaktı. Ronson çakmağının çıtırtısı üzerine M. gözlerini tembel tembel araladı, sonra tekrar yumdu. 501, son sayfayı da Franklin'e geçirdikten sonra arkasına yaslandı. Franklin de biraz sonra okumayı bitirdi, sayfaları bir araya topladı, masanın üzerine vurarak düzeltti, gayet muntazam bir deste halinde tam önüne koydu. Bond'a bakıp gülümsedi.

— Burada olmanız büyük şans eseri doğrusu.

Bond gülümsedi, fakat hiçbir şey demedi.

M. 501'e döndü.

— Ne dersiniz?

501 kalın çerçeveli gözlüklerini çıkardı. Onları pek de temiz olmayan bir mendille sildi.

— Bu çalışmaların hedefini kavrayamadım, efendim, dedi. Dışarıdan bakınca gerçekten gayet ciddi bilimsel bir çalışmayı andırıyor. Hani, Blofeld'in neler karıştırmakta olduğunu bilmesek bu çalışmalara hayran kalmamız gerekir. Teknik olarak, Blofeld'in yapmakta

olduğu şey şu: on, daha önce taburcu edilen kızı da sayarsak, on bir kız bulmuş. Hepsi de taşralı saf kızlar. Hepsinin de çeşitli beylik alerjileri bulundukları muhakkak. Bu kızların alerjilerinin sebeplerini bilmiyoruz ve bunun bizim için fazla da önemi yok. Ruhsal sebeplerden ileri geliyor olabilir. Mesela, kuşlara karşı duyulan da öyle. Buna karşılık çeşitli ürün ve bitkilere karşı alerjik hallere daha az rastlanır. Blofeld'in bu alerjileri hipnotizmayla tedavi eder gibi bir hali var. Hem sadece tedavi etmekle de kalmıyor. Hastada alerjik unsura karşı tiksintinin yerine belirli bir sempati bile uyandırıyor. Ruby'yi ele alalım. Rapordaki ifadeye göre, genç kıza tavukları sevmesi filan öğretiliyor. Tedavide kullanılan yöntem ise gayet basit. Uyku ile uyanıklık arasında, tam uykunun eşiğinde, hastanın keskin bir zil sesiyle uykudan uyandırılması, sonra nabız temposuyla ayarlı bir şekilde metronom vuruşları, uzaklardan geliyormuş gibi duyulan vızıltılar, hep beylik hipnoz vasıtalarıdır. Bu kızlara ne gibi konferanslar verildiğini de bilmiyoruz. Benim bu konuda söyleyebileceğim şey şu: Blofeld'in uyguladığı metodlar yeni değildir ve bu metodlarla da tamamen olumlu sonuç alınabilir.

501, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

— Belki söyleyeceklerim size saçma gibi gelecek, fakat raporu okurken şu hatırıma geldi: Blofeld dağ tepesinde kurduğu o tesisler için milyonlar harcamış olmalı. Pahalı bir tesis bu. Peki, gayesini gerçekleştirmek için gerekli parayı nereden buluyor? Bu özel araştırmalara

nasıl başladı? Kimler tarafından destekleniyor?

Bond'a döndü:

— Şu sizin Piz Gloria'da bir Slava rastladınız mı? Mesela, civarda bir Rus gördünüz mü?

— Yüzbaşı Boris isminde biri vardı. Kendisini görmedim, ama Rus olduğu muhakkak. Bundan başka, Blofeld'in Rus Gizli Servisleri'nde çalışmış üç adamı daha vardı ve sadece kendilerine verilen emirleri yapan birer maşa gibiydiler...

501, M.ye döndü:

— Size söyleyecek başka şeyim kalmadı. Fakat zorlarsanız, o Boris denen adamın teşkilata para sağladığını iddia edeceğim. Blofeld o tesiste başına buyruk çalışan bir teknisyen olabilir. Zaten bu onun karakterine de uyuyor. Bir gangster, isteyen herkes hesabına para mukabili çalışabilir.

M:

— Eh, bazı aydınlatıcı noktalar bulduk sayılırız, dedi. Ancak, bunlar yeterli değil. Harekâtın gayesi henüz meçhul. (Franklin'e bakan M. devam etti:) Siz ne düşünüyorsunuz?

Franklin piposunu yaktı. Eğildi, çantasından çıkardığı bir haritayı masanın üzerine yaydı. İngiltere ve İrlanda'yı içine alan haritada bazı işaretler göze çarpıyordu.

— Bu harita İngiltere'nin tarımsal gelir kaynaklarını gösteriyor. Yalnız, mera ve orman işletmeleri buna dahil değil. Raporunuza, ilk okuyuşta bir anlam veremedim. Ama, artık bazı iddialarda bulunabileceğim.

Bond'un masaya bıraktığı kızların isim ve

adresleriyle ilgili listeyi alan Franklin ona birkaç saniye baktı, sonra:

— Zannedersem aradığımızı buldum? diye başını kaldırdı.

Franklin haritaya eğildi. Bir yandan listeyi tetkik ediyor, bir yandan da bazı noktalara kalemle yuvarlak daireler çiziyordu. İşini tamamladıktan sonra anlatmaya başladı:

— Devon... Kırmızı tavuklar; Lancashire... kümes hayvanları; Kant... meyveler; Shannon... patates. (Sonra kalemini East Anglia üzerine bastırdı.) Burada da hindiler...

Odayı derin bir sessizlik kaplamıştı. M. sordu:

— Peki, nedir aklınıza gelen şu şeytanca fikir?

Franklin tekrar çantasına eğildi, içinden bir şey çıkartıp gösterdi. Bu bir gazete kupürüydü.

— Baylar, gazetelerdeki ilanları okuduğunuzu pek sanmam. Bilhassa tarımla ilgili olanlarını... Bu yazıyı Daily Telegraph gazetesinde gördüm. Thomas imzalı biri tarafından tarımla ilgili meseleler üzerine kaleme alınmış. Başlığı şöyle. "Hindi yetiştiricileri arasında endişe. Salgın tehlikesi var." Yazıda, Noel satışlarına hazırlanan hindi yetiştiricilerinin durumları açık açık anlatılıyor. Noel'de ne kadar hindi yenildiğini bilirsiniz. Rakamlar geçen yıl ancak 218.000 hindinin kesildiğini gösteriyor. Oysa, İngiltere'de her yıl bugünlerde dört milyondan fazla hindi ve tavuk yenilirdi. Bakanlık olarak araştırmalarımızı derinleştirdik ve son dört hafta zarfında dört milyon hindinin hastalıktan telef olduğunu öğrendik. Bu rakam sadece bir başlangıçtır. Kümes hayvanları arasında salgın hastalıklar,

East Anglia bölgesinde korkunç düzeyde. Sufflok ve Hampshire bölgesinde de bazı başlangıçlar görüldü. Bugün öğle yemeğinde yediğimiz hindi mutlaka ithal malıydı. Zira ihtiyacı karşılamak için Amerika'dan iki milyon hindi ithal edildi.

Sözünü kesen M. alaycı bir ifadeyle sordu:

— Bakıyorum, bu hindi meselesi sizin için hayli önemli. Ben de neredeyse hindi yemeye tövbe edeceğim. Peki ama, bu anlattıklarınızın konuyla ilgisi ne?

Franklin heyecanla devam etti:

— Bir ipucu elde ettik. Londra'da Olympia sergi salonunda bir "Kümes Hayvanları Sergisi" düzenlenmişti. Sergi münasebetiyle bütün tedbirler alınmış ve her taraf dezenfekte edilmişti. Fakat sergiden hemen sonra, bir tavuk vebası ortalığı kasıp kavurdu. Beyler, aranızda "Mikrop Harbi" denen şeyi bilmeyen var mı?

Leathers söze karıştı:

— İkinci Dünya Savaşı sıralarında bu konuyla ilgilenmiştik. Fakat her iki taraf da, mikrop harbine girişmekten çekindi. 1944'de Amerikalılar havadan mikroplama sistemiyle Japon pirinç tarlalarını tamamen imhayı düşünmüşlerdi. Sonra Başkan Roosevelt o projeyi durdurmuştu...

Franklin:

— Evet, diye cevap verdi. Fakat bu mesele şimdi tekrar söz konusudur.

M. düşüncelere dalmıştı.

— Böyle bir şey hiç aklıma gelmemişti, diye mırıldandı.

M.'nin bayağı canı sıkılmıştı. Bond, Franklin'e:

— Sizi dinliyoruz, Bay Franklin, dedi.

Franklin East Anglia üzerine çizmiş olduğu kırmızı çarpı işaretini gösterdi.

— İlk ipucunu burada yakaladım. Piz Gloria denilen yeri bir ay önce terkeden Polly Tasker adındaki kız buralarda bir yerden. Bu bölge sayısız hindi çiftlikleriyle doludur. Polly Tasker'da hindilere karşı bir alerji vardı. Geri döndüğünde alerjisi geçmişti. Onun dönüşünün üzerinden bir hafta geçmeden, İngiltere tarihinin en korkunç hindi vebası baş gösterdi...

Leathers birden eliyle kalçasına vurdu.

— Vay canına! Sen bu meselenin çözüm noktasını buldun galiba, Franklin.

M. öfkeden deli gibi olmuştu. Bir türlü karar veremediği belliydi. Bond'a döndü.

— Siz ne düşünüyorsunuz, dedi.

— Korkarım ki, bu açıklama doğru, efendim. Başından sonuna kadar gerçeklere uyuyor. Blofeld'i tanıyoruz. İş, onun karakterine uyuyor. Tam onun tertipleyeceği cinsten bir iş. Bunun için kimden para aldığı hiç önemli değil. Bu işten milyon kazanabilir. Elindeki tesisler karşılığında dilediği yerden kredi alabilir. Bay Franklin haklıysa, ekonomimiz kısa zamanda hapı yutacak demektir... Paramız hapı yuttu mu, arkasından ülke de batacaktır.

M. ayağa kalktı.

— Peki, baylar! Bay Franklin, burada konuşulanları lütfen bakanımıza anlatır mısınız? Bu işi Başbakana ve kabineye açmak artık onun bileceği bir iş. Bana gelince, ben de alınması gereken emniyet tedbirlerini alacağım...

XV. BÖLÜM

SAVAŞ HAZIRLIĞI

James Bond, güderi kılıfında duran Walther PPK tabancasını, cebindeki pasaportunu yokladı ve pencereden uçağının altından kayan Manş Denizi'ne baktı. Sir Hilary Bray rolüne girmeden önceki James Bond gibi hissediyordu kendini.

Gece yarısı, merkezi Münih'te olan Appareils Electriques Draco Firması'nın Marsilya' daki numarasına telefon etmiş ve karşısına Marc-Ange çıkmıştı. Bond "nişanlılık" konusunda söylemeye hazırlandıklarını bir kenara bırakmış, doğrudan doğruya konuya girerek:

— Şimdi beni dinle, Marc-Ange, demişti. Senden bir düğün hediyesi istiyorum.

— Ne istiyorsan söyle, dostum James. Neyim varsa senindir. (Gülmüştü.) Benim olanların dışında başkasına ait bazı şeyler de isteyebilirsiniz. Ne biçim bir şey arzu ederdin?

— Ne istediğimi sana yarın akşam söyleyeceğim. Bugün öğleden sonra Air France uçağıyla Marsilya'ya gidiyorum. Havaalanına beni karşılayacak birini gönderiver. Evet, ne yazık ki bu iş için ufak bir konferans yapmamız gerekecek. Firmanın diğer şeflerini

de o konferansta hazır bulundurur musun? İsviçre'deki satış teşkilatı hakkında hepimizin düşüncesine ve bilgisine ihtiyaç olacak. Derhal bazı tedbirler almamız gerekiyor!

— Ah! (Marc-Ange'ın sesi Bond'un istediklerini anladığını gösteren bir ifadeyle doluydu.) Evet, o konu satış haritamızın üzerinde gerçekten belalı bir nokta olarak duruyor. Ortaklarım toplantıda hazır bulunacaklar, şüphen olmasın. Ve gerekenin yapılacağı hususunda da seni temin ederim, James. Havaalanında seni karşılayacak biri olacak. Ben belki gelemem, bu kış geceleri dışarıda hava biraz fazlaca soğuk. Fakat itinayla karşılanman için gerekli hususları sağlayacağım. Hoşça kal, dostum. Güle güle!

Birden hat susmuştu. İhtiyar tilki! Bond'un bir tedbirsizlik yapmasından mı çekinmişti, yoksa telefonda dinlenilmekte olduğunu belirten bir "Cihazı" mı vardı?

*

**

Bond'u, havaalanında tipik bir Marsilyalı taksi şoförü karşıladı. Havaalanında herkesçe tanındığı ve sevildiği muhakkaktı. Bond, alandan çıkış için gerekli bütün formalitelerden, kılavuzu olan şoförle memurlar arasındaki karşılıklı espriler arasında hızla geçirildi.

Şimdi yoğun trafiğin içinde yılan gibi kıvrılarak, usta dalışlar yaparak yol alıyorlardı. Marius bütün gücünü diğer şoförlere küfretmekle tüketiyordu. Bond'un genzine deniz kokusu doldu. Yol kenarındaki kahvelerden akordeon müziği duyuluyordu. Fransız şehirlerinin bu en zaliminde, geçirdiği eski günleri hatırladı. Bu defa şeytanın safındaydı,

bunu hatırlayınca keyiflendi.

Yolun Roma Sokağı'yla kesiştiği yere geldiklerinde, Marius önce sağa, sonra sola saptı. Bu sokak Belçika Rıhtımı ile Eski Liman'dan iki adım mesafedeydi. Limanın girişindeki ışıklar bir an onlara göz kırptı, sonra taksi gayet biçimsiz, ama yeni bir apartmanın önünde durdu. Kapıcı, odasından çıktı, tek kelime söylemeden Bond'un valizini şoförden teslim aldı. Marius, Bond'a döndü, göz kırparak gülümsedi, elini sıktıktan sonra kabaca: "Görüşürüz" dedi. Sonra telaşla binadan çıkıp gitti. Kapıcı asansörün yanında bekliyordu. Bond, sağ koltuğunun altındaki şişkinliği farketmişti. Asansöre girerken dirseğiyle hafifçe adamın o tarafına süründü. Evet, adamın koltuk altındaki tabanca iri çaplı, fil vuracak cinsten bir şeydi. Adam, Bond'a, "Bana da mı numara?" der gibi baktı, sonra asansörün en üst düğmesine bastı. Kapıcının ikiz kardeşi veya ona ikiz kardeşi kadar benzeyen bir diğer adam da üst katta bekliyordu. Bond'un valizini ikinci adam aldı, öne düşerek bir koridordan yürüdü. Koridor halı kaplıydı. Adam bir kapıyı açtı. Girdikleri oda son derece konforlu ve banyolu bir yerdi. Perdeleri kapalı geniş pencere limana bakıyordu. Adam Bond'un valizini yere bıraktı ve:

— Mösyö Draco sizi bekliyor, dedi.

Bond'un artık kim olduğunu göstermesinin zamanı gelmişti. Sert bir sesle:

— Lütfen, biraz bekleyin, dedi.

Banyoya girdi, yüzünü gözünü yıkadı. Banyoda İngiltere'nin ünlü sabunu Pearl Transparent'ı görünce keyiflenmişti. Marc-Ange misafirinin rahatı için gerçekten her şeyi

düşünmüştü.

Bond hiç acele etmeden dışarı çıkarak adamı takip etti. Adam koridorun sonundaki kapıyı vurmadan açtı, sonra Bond'un arkasından kapadı. Marc-Ange masasından kalktı, kollarını Bond'un boynuna dolayarak onu yanağından öptü. Bond, geri çekilmek için bir an duyduğu hissi yendi, sonra Marc - Ange'ın sırtını dostça sıvazladı. Marc-Ange biraz geri çekildi, sonra bir kahkaha attı.

— Peki, peki. Yemin ederim, bir daha yapmam! İlk ve son bu öpüş. Evet. Fakat ne olursa olsun, elimizde değil... Latin alışkanlığı. Ergeç bir yerden kendini belli ediyor, değil mi? Affettin mi beni? Güzel. Öyleyse gel bir kadeh bir şey iç, hem de sana nasıl bir yardımım olabilir, anlat bana. İşine dair konuşmanı bitirene kadar Teresa'dan bahsetmeyeceğime söz veriyorum. Yalnız söyle bana... Aranız iyi mi? Fikrini değiştirmedin ya?

Bond gülümsedi.

— Değiştirmedim, Marc-Ange. Her şey hazır. Bir haftaya kalmaz evleniyoruz. Münih'teki konsoloslukta nikahımız kıyılacak. İki haftalık izin aldım. Balayını Kitzbuhal'da geçirebiliriz herhalde. Çok severim o yeri. Tracy de çok seviyor. Düğüne geleceksiniz, değil mi?..

— Düğüne gelecek miyim? (Marc-Ange birdenbire patladı.) Bu ne biçim soru! Bakalım Kitzbuhal'da benden kurtulabilecek misiniz? Peki, ben kendimi toparlayana kadar sen içkini doldur. Bu mutluluktan şaşkın halime bir son verip aklımı başıma toplamalıyım. En iyi iki adamım, dışarda bekliyor. Bir an için

seninle yalnız kalmak istedim.

Bond kendine bir bardak burbon doldurdu. Üzerine su koyarak masaya yürüdü ve Capo'nun masasının tam karşısına sıralanmış üç koltuktan sağ baştakine oturdu.

Sonra ona bütün hikâyeyi başından başlayarak anlattı. Hatta, Ruby ile arasında geçenleri bile gizlemedi. Karşısındaki adama derin bir sevgiyle bağlanmıştı. Sebebini pek bilemiyordu, ama Marc-Ange'ın kendisine itimat ederek en gizli sırlarını açmasından olabilirdi.

Bond'un hikâyesi boyunca Marc-Ange'ın yüzünde tek hareket olmadı. Vahşi bakışlı gözleri durmadan Bond'un yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyordu. Bond hikâyesini bitirdiğinde, Marc-Ange koltuğuna yaslandı. Cebinden bir sigara çıkardı, ağzının kenarına kıstırdı, sonra dudaklarının arasından kaçan mavi dumanlar içinde konuşmaya başladı:

— Evet, gerçekten çok pis bir iş bu. Bu işi halletmek, dağ başındaki bu kaleyi yok etmek lazım. Hem de o herifle birlikte, James... (Sesi ciddileşti.) Ben bir caniyim, James, hem de büyük bir cani. Genelevler işletirim, binlerce fahişe çalıştırır, kaçakçılık yaparım. Mümkün olan her yerden haraç alır, zenginleri çarparım. Her gün birçok kanunları çiğnerim. Bu arada çoğu zaman ellerimi kana bulamaya mecbur kalırım. Belki bir gün, belki çok yakında istifa edeceğim. Fakat Korsika Birliği'nin başı olan kimsenin çapulculuktan istifa edip elini çekmesi o kadar kolay iş değildir. Adamlarım beni korumasalar hayatımın beş paralık değeri olmaz. Yine de, bir şeyler yapmaya çalışacağım. Fakat bu sözünü

ettiğin Blofeld, gerçekten çok kötü, iğrenç bir herif. Sen bize gelip ona harp ilan etmemizi, onu ortadan kaldırmamızı istedin. Bu, resmi kanallardan halledilemeyecek bir iş. Şefin haklı. İsviçrelilerle resmi kanallardan sonuca varamazsınız. Bu işi benim ve adamlarımın yapmasını arzu ediyorsunuz. (Gülümsedi.) Bahsettiğin düğün hediyesi de bu, zannederim. Öyle değil mi?

— Evet, Marc-Ange. Fakat ben de bu işte payıma düşeni yapacağım. Ben de sizinle geleceğim. O herifi kendi ellerimle yakalamak istiyorum.

Marc-Ange telefonu aldı, bazı emirler verdi. Bir dakika sonra kapı açıldı, içeri iki adam girdi, Bond'a bakmaya bile lüzum görmeden masanın önündeki diğer iki koltuğa oturdular.

Marc-Ange bir baş işaretiyle Bond'un solunda oturanı gösterdi. Bu, boksör veya pankreas güreşçisi gibi, kulakları ezik, burnu yassı, iri yapılı bir adamdı.

— Bu Che-Che... Daha doğrusu, Zorba Che-Che... (Marc-Ange gülümsedi.) Che-Che zorbadır. Zorbalıkta üstüne yoktur.

Adam Bond'a kaçamak bir tavırla baktı, sonra Capo'ya, "Memnun oldum" derken, Bond onun sert, ela gözlerini bir an görür gibi oldu.

— Bu da Toussaint. Arkadaşlar ona "Puf" derler. Plastik bomba uzmanımızdır. Bu işi başarmak için de bir hayli plastik bombaya ihtiyacımız olacak.

Bond:

— Hakikaten olacak, dedi. Hem de çok kısa zamanda infilak edecek saat ayarlı

fünyelere.

Toussaint kendini göstermek için hafifçe öne doğru eğildi. Zayıf ve ciddi bir adamdı. Yüzü çiçek bozuğuydu. Bond, eroinman olduğunu bir bakışta anlamıştı. Fakat eroin müptelasında pek ileri gitmiş değildi. Bond'a kısa, fakat sinsice bir tebessümle karşılık verdi.

— Memnun oldum.

Sonra tekrar geriye yaslandı.

— Bu bey de... (Marc-Ange, Bond'a doğru bir işaret yaptı.)... benim dostumdur. Ama katıksız, su sızmaz dostum. Ona sadece "Komutan" diyeceksiniz. Şimdi işimize gelelim.

O ana kadar Fransızca konuşan Marc-Ange şimdi Korsika diliyle konuşmaya başladı. İçinde geçen Fransızca ve İtalyanca üç, beş kelime dışında Bond o dili anlamıyordu.

Marc-Ange sözünün bir yerinde masanın çekmecesinden büyük bir İsviçre haritası çıkardı, masanın üzerine yaydı. Haritanın üzerinde bir yeri aradıktan sonra parmağını bir yere bastı. İki adam işaret ettiği yere baktılar, haritayı tetkik ettiler, sonra tekrar geriye yaslandılar. Che-Che, içinde Strasbourg kelimesinin de geçtiği bir şeyler söyledi, Marc-Ange heyecanla onun sözlerini onayladı. Sonra Bond'a döndü, bir kâğıt ile kurşunkakalem verdi.

— Lütfen, bize Piz Gloira tesislerinin bir krokisini, binaların yaklaşık ölçülerini ve birbirlerine olan mesafelerini çizip bildirir misin? Sonra, tesisin bir maketini yapacağız. Bir hata yapmamak için o maket üzerinde çalışmamız gerek. Görev bölümü yapılacak ve

herkes kendi işini bilecek. (Gülümsedi.) Tıpkı savaştaki komandolar gibi. Tamam mı?

Nihayet, toplantı bitti. Marc-Ange, Bond'nu kâğıda çizdiği planı inceleyip onu Toussaint'ne geçirdi. Adam kabataslak plana bir göz attı ve sanki kıymetli bir diplomaymış gibi itinayla katladı. Sonra iki adam Bond'a selam vererek odayı terkettiler.

XVI. BÖLÜM

HAREKÂT

Bond'a "Kırmızı Ev Oteli"nde çok güzel bir oda ayrılmıştı. Bond, mutlu bir şekilde yatağa girdi. Düşünceleri dönüp dolaşıyor, hep Tracy'de son buluyordu.

Ertesi sabah odasından dışarı çıkmadı. Beraberinde getirdiği ve tabanca kullanmasına engel olmayacak şekilde ince yünden yapılmış eldiveni kontrol etti. Tabancanın şarjörünü çıkardıktan sonra, ayna karşısına geçti. Sonuçtan emin olana kadar denemeler yaptı. Tabancasının şarjörünü sürüp beline, kemerinin altına yerleştirdi. Hesabı ödedi, valizlerin Jahreszeiten adresinde Bayan Tracy'ye gönderilmesini bildirdi. Sonra eline bir gazete alıp pencere kenarına oturdu. Kendisine bakan olsa, gazete okuduğunu zannederdi. Halbuki o caddenin kalabalığına dalmıştı.

Saat tam 12'de telefon çalınca aşağı indi, Peugeot 403 modeli arabaya bindi. Direksiyonda Che-Che oturuyordu. Bond'un selamına kuru bir cevap verdi. Hareket ettiler. Bir saat hiç konuşmadan ıssız bir yolda gittiler. Sonra ana yoldan ayrılıp sola saptılar, sık bir ormanı geçtiler. Yol büyük bir duvar önünde son buluyordu. Duvarın geniş bir araziyi

çevirdiği belliydi. Devrilmiş büyük bir demir kapının yanından geçerek geniş bir bahçeye girdiler. Yol üzerinde yeni lastik izleri vardı. Geride, ağaçların arasında şatonun heybetli cephesi görülüyordu. Binanın hemen yanında büyük bir garaj vardı. Garajın önünde durdular. Che-Che iki defa korna çaldı. Garajın dev kapısında yer alan ikinci bir ufak kapı aralandı. Marc-Ange göründü. Bond'u hararetle karşıladı, içeriye soktu.

Manzara, bir film stüdyosunu andırıyordu. Garajın ortasındaki helikopter büyük projektörlerle aydınlatılmıştı. Uzaktan bir jeneratörün hafif mırıltısı geliyordu. Oldukça kalabalık vardı. Bond garajdakilerden bazılarını tanıyordu. Union Corse'a mensup kimselerdi. Diğerleri de pilotla makinistler olmalıydı. Merdiven üzerine çıkmış iki kişi, helikopterin gövdesine bir Kızılhaç işareti boyuyorlardı. Yeni olduğu boyanın daha kurumamış olmasından belliydi. Ayrıca, pırıl pırıl parlayan El-BSG harfleri de muhakkak sahte sivil havacılık işaretleriydi.

Pilotu Bond'a takdim ettiler. Mavi gözlü, Georges isminde bir geçti. Marc-Ange:

— James, sen onun yanında oturacaksın. İyi bir pilot, fakat araziyi bilmiyor. Piz Gloria'yı hiç duymamış. Harita üzerinde kendisine yol gösterirsen iyi olur. İsviçre Hava Savunma Teşkilatı ile zevkli bir telsiz konuşması yapacağız. Değil mi, Georges? dedi.

Georges:

— Umarım, üstesinden geleceğiz, dedi ve işine döndü.

Marc- Ange herkesle teker teker meşgul olarak bütün silahları kontrolden geçirdi.

Adamların hepsinde gri kayak kıyafetleri vardı. Marc-Ange hepsine siyah birer kolluk dağıtıyordu. Kollukların üzerinde "Federal Polis" yazısı vardı. Bond'unkini verirken:

— Alpler'de Federal Polis Teşkilatı diye bir şey yok. Fakat, dostumuz Blofeld'in adamları herhalde bunun farkında değildir. Bu bakımdan kolluklar ilk ağızda onları şaşırtabilir, dedi.

Marc-Ange saatine baktı, arkasına döndü. Sonra Fransızca olarak:

— Saat tam 4.45 Haydi, hareket ediyoruz, dedi.

Helikoptere bağlanmış olan traktör harekete geçti. Yerinden kıpırdayan büyük kuş biraz sonra, parlak kış güneşiyle aydınlanmış bahçeye çıktı. Alüminyum merdiveni tırmanan adamlar derhal yerlerini aldılar.

Yerde yalnız makinistler kalmıştı. Onların işaretleri üzerine pilot marşa bastı. Kocaman pervane dönmeye başladı. Helikopter şiddetle sarsıldı, sonra birden yerden kesilerek yükselmeye başladı.

Ren Nehri geçilmiş, uzakta sisler içinde Bâle görünmüştü.

Bond saatine baktı. On dakika kadar sonra hedefe varmış olacaklardı. Arkasına dönüp Marc-Ange ile adamlarına baktı. Hepsinin de gerilmiş yüzleri, batan güneşin altında parlıyordu. Bond cesaret verici bir ifadeyle başparmağını yukarı doğru kaldırdı. Yün eldivenlerini ellerine geçirdi.

Marc- Ange başıyla onun işaretine cevap verdi. Bond'un nefret ettiği, bir an önce varmak için can attığı tepe ufukta belirdiğinde sinirlerinin hayli gergin olduğunu hissetti.

*
**

Evet, işte o uğursuz yere nihayet yine gelmişti. Şimdi yalnızca Piz Gloria tepesi parlamaya devam ediyordu. Binalar koyu bir gölgenin altına gizlenmiş gibiydi. Birazdan ayın ışıklarıyla aydınlanmaya başlayacaklardı.

Bond eliyle gidecekleri yönü gösterdi. Helikopter inişe geçmeye hazırlanıyordu. Birden telsiz hışırdadı. Sert bir ses önce Almanca, sonra Fransızca olarak seslendi:

— İniş yasaktır. Özel arazi... Tekrar ediyorum. İniş yasaktır. Özel arazi...

Pilot ineceği yeri kestirmişti bile. Telsizi kapatarak inişe geçti. Helikopterin iniş takımları yere konduğunda bir sıra silahlı adam karşılarına sıralanmıştı bile. Tam sekiz kişi. Bond pilot mahallinde oturduğu yerden bazılarını tanıdı. Hepsinin de elleri gocuklarının altında duruyordu. Pervane durur durmaz arkadaki kapı açıldı, adamlar merdivenlerden aşağıya indiler. Bir dakika sonra iki grup karşı karşıya sıralanmıştı. Sonra Marc-Ange'ın otoriter sesi duyuldu:

— Alpler Federal Polis Teşkilatı hazır kuvvet ekibi. Noel arifesinde burada bazı olaylar olmuş. Soruşturma için geldik!

Öfkeli bir ses cevap verdi.

— Mahalli polis geldi, raporunu hazırladı. Her şey yolunda. Şimdi, lütfen burayı terkediniz. Hem sonra, bu Alpler Federal Polisi de ne oluyor? Şimdiye kadar böyle bir şey duymadım.

Pilot, Bond'a eliyle laboratuvarların olduğu binayı gösterdi. Kızak yapanlar gibi giyinmiş bir adam teleferik istasyonuna giden

yolda koşarak uzaklaşıyordu. Bond bir küfür savurarak bulunduğu yerden fırladı. Kapıdan başını uzatıp bağırdı.

— Büyük patron kaçıyor!

Bond aşağıya atladığı anda, Blofeld'in adamlarından biri onu tanımıştı. "İngiliz casus!" diye bağırdı. Aynı anda otomatik tabancalar karşılıklı konuşmaya başladı. Bond sağ tarafa doğru seğirtirken mermiler başının üzerinden geçti. Yamacı aştığı anda, tehlike sahasının dışına çıktı. Şimdi tek başına kalmıştı.

Kulübü koşarak geçti. Şimdi Blofeld ile aralarında yüz metre kalmıştı. O anda Blofeld kızak garajına varmıştı. Kapıyı bir çekişte açtı. Garaj teleferik istasyonunun altına inşa edilmişti. Blofeld tek kişilik bir kızakla dışarıya fırladı. Elinde otomatik bir tabanca vardı. Dönüp Bond'a ateş etti. Bond hemen diz çöktü, Walther'ını çekip üç el ateş etti, fakat isabet ettiremedi. Adam, kızak pistine yaklaşmış, aralarında beş, on metre kalmıştı. Bond ay ışığında kovaladığı adamın profilini bir defa daha görür gibi oldu. Evet, Blofeld'den başkası değildi! Garaja koşma sırası şimdi ona gelmişti. İçerde yalnız altı ve iki kişilik kızaklar kalmıştı. Hayır! Dipte, tahtaların altında tek kişilik başka bir kızak daha vardı. Bond hemen onu çekti. Kızağın patenlerinin sağlam olup olmadığını kontrol için vakti yoktu. Kızağı sürükleyerek adamın arkasından piste doğru koşmaya başladı.

İhtiyar tilki helikopterin sesini duyar duymaz tehlikeyi sezmiş, kaçmaya hazırlanmıştı. Bond şimdi kızağın üzerine boylu boyunca yatmış, korkunç bir süratle pistten

aşağı kayıyordu. Bir aksilik olmazsa öndeki adamı yakalamamasına imkân yoktu. Birden, karşısına çift virajlı bir dönemeç çıktı. Yapacak bir şey yoktu. Bond bütün vücuduyla önce sağa, sonra sola yattı. Dirseklerinin buzlara sürtünmesiyle kumaşla birlikte derisi de soyuldu. Aynı anda bir tümsek ile karşılaşarak pistten çıktı. Fakat şans yardım ediyordu. Bir müddet sonra tekrar piste girdiğini gördü. Dondurucu soğuk dirseklerinden vücuduna işlemeye başlamıştı. Biraz ilerde, ay ışığında Blofeld'in gölgesini gördü. Her şeyi göze alması lazımdı. Yattığı yerde Walther'ı çıkardı. Cehennemi bir hızla iniyordu. Nefesini tutarak iki el ateş etti. Bir an hasmını sinek gibi avladığını zannetti. Fakat Blofeld yoluna devam ediyor, Bond da durmadan arayı kapatıyordu. Dudakları büzülmüş, yüzü soğuktan ve kinden gerilmişti. Sefil moruk! Pis herif! Artık ne geri dönebilir, ne durabilirsin. Bana ateş de edemezsiniz. Şimşek gibi tepene geliyorum. Birazdan işin tamamdır...

Şimdi düz bir yerde gidiyordu. O da ne? İlerde pistin üzerinde gördüğü o siyah şey neydi? İri bir limon büyüklüğündeki siyah şey pist üzerinde top gibi zıplayıp duruyordu. Blofeld otuz metre kadar ilerdeydi. Bond birden dehşete düştü. Önündekinin ne olduğunu anlamıştı. Botlarını buzlara sürterek durmaya çalıştı, olmadı! Blofeld'in yol üzerine bıraktığı o küçük topa muhakkak çarpacaktı. Ve o nesne de el bombasından başka bir şey değildi.

Bond, altındaki pistin sarsılıp yükseldiğini hissetti. Kızağıyla birlikte havaya uçtu. Sonra

kaba, yumuşak karların üstüne düştü. Kızak yüzlerce metre aşağıya kayarak karlara saplanmıştı. Bond, bırkaç dakika karların üstünde baygın yattı. Yukarda, dağın tepesinde meydana gelen müthiş bir patlamayla ayıldı. Biraz daha baygın kalmış olsa, bir çığ altında kalması işten bile değildi. Binalardan alevler, laboratuvarlardan göğe dumanlar yükseliyordu. Birden, ikinci bir infilak ortalığı inletti. Blofeld'in bütün binaları bir anda sarsıldı, sonra yerle bir oldu. Yanan tahta parçaları havada uçuşuyor, karların üzerine düşüp dönerek bir top halini alıyor, sonra büyük bir süratle ağaçların olduğu bölgeye doğru iniyordu.

Teleferik telleri sallanmaya başlamıştı. Vagon hemen başının üzerinden geçti gitti, fakat içindekiler kendisini görmemişlerdi.

Bond vücudunda kırık olup olmadığına baktı. Ciddi bir şeyi yoktu. Alnı yarılmış, dirsekleri kan içinde kalmıştı. Tabancasını bulamıyordu. Aşağıya, istasyona doğru yürümeye başladı. Orada neyle karşılaşacaktı? Ya Blofeld orada ise? O zaman hapı yuttuğu gündü. Aşağıda hiç ışık görünmüyordu. Marc-Ange, arkadaşları ve helikopter ne olmuştu?

Sanki düşüncelerine cevapmış gibi, havada bir uğultu duyuldu. Helikopterin ağır koyu silueti ayın önünden geçti, vadiye doğru kaybolup gitti. Bond gülmekten kendini alamadı. Şimdi yine İsviçre hava kontrolü ile uğraşmağa başlayacaklardı. Fakat, hayır. Marc-Ange ona da çare bulmuştu. Almanya'ya doğru uçuyordu. Öyleyse, NATO mensuplarıyla uğraşacaklardı. Marc-Ange gibi bir

adam bu işin altından kalkamazsa kimse kalkamazdı. Bu bakımdan endişeye gerek yoktu.

Yarım saat sonra olay yerine gelen itfaiyecilere Bond ikinci infilaktan sonra yaralandığını anlattı. Kendisini tedavi edenler, o yaralı haliyle yangına çok yaklaşmasını hiç doğru bulmuyorlardı. Bir Kızılhaç görevlisi helikopter isteyeceğini söylediğinde, Bond hafifçe gülümsedi. İstasyona kadar gidebilmesi için helikopter çok faydalı olacaktı. Sevinerek kabul etti.

*

**

Posta treninden sonra Zürih ekspresine binen Bond, Bahnhofstrasse'daki Z Merkezi'ne taksiyle geldi. Saat gecenin ikisiydi. Bütün vücudu dayak yemiş gibiydi. Büyük bir gayretle üzerinde ''Muir'' yazan zile bastı. Kapı açılıncaya kadar birkaç defa tekrarladı. Nihayet saçları birbirine karışmış, pijamalı bir adam kapıyı araladı.

— Gecenin bu saatinde de ne oluyor?

Konuşmasında İngilizlere has bir vurgu vardı.

Bond, cevap verdi.

— Özür dilerim. Fakat yine ben geldim... 007...

— Aman Tanrım! Hemen girin. (Kapıyı açan Muir, Bond'u içeri aldı, sonra sokağı kolaçan etti.) Sizi kimse takip etmedi ya?

— Sanmam.

Antre ve hol normal bir sıcaklıktaydı. Bond rahat bir nefes aldı.

Muir kapıyı kapatıp sürgüledikten sonra Bond'a döndü.

— Dostum, ne oldu size böyle? Silindir altında kalmış gibi bir haliniz var. Oturun, bir içki alın.

Muir kendisine de bir parmak viski koyduktan sonra Bond'un yanına çöktü.

— Neler oldu, anlatın?dedi.

Bond:

— Maalesef size fazla bir şey söyleyemeyeceğim, dedi... Geçen günkü iş devam ediyor... Buraya sadece M. ye mesaj yollamak için gelmiş olmak istemezdim. Tamamen özel, 3 X işaretli bir mesaj olacak. Bunu ancak M. deşifre edebilir. Teleksle geçmeniz mümkün mü?

— Tabii! (Muir saatine baktı.) Gecenin iki buçuğu. İhtiyarı yatağından kaldırmak için çok ilginç bir zaman seçtiniz. Fakat o sizin bileceğiniz iş tabii!..

Muir duvardaki kütüphaneye yürüdü. Oradan bir kitap çıkardı ve arkasında kalan boşluğa elini soktu. Bir çıtırtı oldu ve kütüphanenin ortasında büyükçe bir kapı açıldı. Onun ardında tam teşkilatlı bir teleks vardı.Muir teleksin başına geçti, sonra:

— Hazırım! dedi.

Bond dikte ettirmeye başladı.

"HEDEF İMHA EDİLDİ STOP AÇIKLAMA YOLDA STOP MAL SAHİBİ KAÇTI STOP ÜZGÜNÜM STOP SANIRIM İTALYA'YA GİTTİ STOP İZNİM İÇİN TEKRAR TEŞEKKÜRLER STOP 007"

XVII. BÖLÜM

EVET, KABUL EDİYORUM

Tracy, Bond'u Münih Havaalanı'nın pasaport kontrol masasında karşıladığında gözleri faltaşı gibi açıldı. Lancia'ya bindikleri zaman da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Göz yaşları arasında:

— Sana yine ne yaptılar? diyordu. Sana ne yaptılar bu sefer de?

Bond onu kollarının arasına aldı:

— Meraklanma, bir şeyim yok, Tracy, dedi. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Gördüklerin sadece üç,beş yara bere. Diyelim ki, kayak yaparken biçimsiz bir şekilde düştüm. Herkesin başına gelebilecek bir şey bu.

Elleriyle onun saçlarını düzeltti, sonra mendilini çıkarıp Tracy'nin gözlerini kuruladı.

Küçük araba trafiğin arasında ustalıkla sıyrılarak yol alıyordu. Bond:

— Beni affet, Tracy, dedi. O iş yapılması gerekli bir şeydi. Anlıyorsun değil mi? Geri dönemezdim. O işten kaçsaydım, şimdi burada böyle mutlu olamazdım. Beni anlıyorsun, değil mi?

Saat üçe doğru otele vardılar. Resepsiyonda Tracy'ye bir mesaj vardı. Marc Ange, kızının

otele döner dönmez kendisini Strasbourg'da otelden aramasını istiyordu. Tracy'nin odasına çıktılar, içeri girdiler. Marc-Ange'a telefon ettiler. Tracy:

— James'i getirdim, baba, dedi. Üstelik, pek fazla da hırpalanmamış sayılır...

Ahizeyi Bond'a verdi.

Marc-Ange:

— Blofeld'i enseledin mi? dedi.

— Hayır, Marc-Ange. Kaçtı namussuz! Şimdi İtalya'da. Daha doğrusu öyle zannediyorum. O tarafa doğru kaçtı. Siz neler yaptınız? Yukarda hayli şenlik oluyordu...

— Sonuçtan memnunum. Ne istiyorsak hepsini yaptık.

— Piz Gloria'yı haritadan sildiniz mi?

— Elbette. Zürih'ten gelip orada yakalanan arkadaşından en ufak bir iz bulamadık. Ben iki adamımı kaybettim. Dostumuz bize dosya dolabının içinde bir sürpriz hazırlamış. Dolap açılırken Che-Che'yi kaybettik. Bir diğeri de bir saniyelik gaflet yüzünden gitti. Hepsi bu kadar. Dönüş yolculuğu eğlenceli oldu. Yarın sana hepsini anlatırım. Bu gece özel yataklı vagonumla hareket ediyorum.

— Peki, Blofeld'in arkadaşı İrma ne oldu?

— Onu bulamadık. Her tarafı aradık, fakat izine rastlayamadık. Bulamadığımız da iyi oldu. Çünkü onu temizlemek biraz güç olacaktı bizim için...

— Neyse, eline sağlık Marc-Ange! Teşekkür ederim. İngiltere'den gelen haberler de çok iyi. Yarın görüşürüz.

*
**

Bond odasına girdi.

Valizi açılmamıştı. Karyolasının başucundaki vazoda çiğdemler vardı. Bond gülümseyerek vazoyu aldı, pencerenin çıkıntısında bir yere yerleştirdi. Sonra sargılarını ıslatmamaya çalışarak güçlükle bir duş yaptı. Ter kokan kayak elbiselerinin yerine koyu mavi bir takım giydi ve masanın başına geçerek teleksle şefi M. ye geçeceği haberlerin başlıklarını kaleme aldı. Sonra, koyu mavi yağmurluğunu alarak otelden çıktı ve Odeon Meydanı'nı aramaya başladı.

Zihni meşgul olmasa, caddenin karşı tarafındaki kadını muhakkak görürdü. Tıknaz yapılı, güdük vücutlu, yeşil mantolu bir kadındı bu. Kadın onu trafiğin arasında caddeyi geçerken görünce şaşırarak irkildi, sonra Bond'u takibe başladı. Takip işinde ustaydı. Bond Odeon Meydanı'nda yeni bir apartmana girdiği zaman kadın evin numarasını öğrenmek için hiç acele etmedi. Bond evden dışarıya çıkana kadar meydanın karşı tarafında bekledi. Sonra yine onu takibe başlayarak Jahreszeiten'e döndü. Oradan bir taksiye atlayarak kendi dairesine gitti, Como Gölü sahillerindeki Metropole Oteli'ne telefon etti.

Bond doğruca odasına çıktı. Yazı masasının üzerinde çeşitli sargılar, ilaçlar sıralanmıştı. Bond, hemen Tracy'nin odasına telefon etti:

— Bunlar da ne oluyor? diye sordu. Odama girmek için maymuncuğun mu var?

Tracy güldü:

— Bu katın oda hizmetçisiyle dost oldum. Aşık çiftlerin hallerinden anlıyor. Hem de senden çok daha fazla anlıyor. Söylesene

bakayım, benim çiçeklerimin yerini neden değiştirdin?

— Bence pencerenin önünde çok daha güzel duruyorlar. Hem sonra, orada güneş de alıyorlar. Şimdi seninle pazarlığa hazırım. Hemen buraya gelir de sargılarımı değiştirirsen, ben de seni bir yere götürerek içki ısmarlarım. Ama sadece bir kadeh. Ben de üç tane içeceğim. Kadınlarla erkekler arasında içki düzeni budur. Kabul mü?

— Kabul.

Tracy hemen telefonu kapattı.

Sargılar çözülürken Bond çok acı çekti, gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. Tracy'nin gördüğü yaralar karşısında rengi sapsarı olmuştu.

— Bir doktora görünsen daha iyi olmaz mı? diye sordu.

— Benim doktorum var ya. Çok güzel temizledin yaralarımı. Beni üzen tek şey şu: bu durumda nasıl sevişeceğiz? Normal sevişmede dirsekler erkekler için çok önemlidir.

— Öyleyse anormal bir şekilde sevişiriz. Ama bu gece değil. Ancak evlendiğimiz zaman.

Bond, sert bir sesle:

— Haydi gidip içelim, dedi. Aşktan söz etmek için ilerde çok vaktimiz olacak.

Tracy suratını buruşturdu.

— Sen domuzun birisin, dedi. Birbirimizle konuşacak o kadar şeyimiz varken içkiden başka düşündüğün yok.

Bond güldü. Bir kolunu dikkatle genç kızın boynuna doladı, uzun uzun öptü onu.Sonra:

— İşte, bu benim sohbetimin sadece başlangıcı. Sohbetin daha tatsız yanlarına bir

barda devam ederiz. Ondan sonra nefis bir akşam yemeği yer, parmaklarımıza takacağımız yüzüklerden, evlilikle ilgili diğer konulardan bahsederiz...

Ertesi gün, "özel yataklı vagon" adını verdiği TIR'ıyla gelip gece otelin parkına yerleşmiş olan Marc-Ange ile birlikte neşeli yemeklerle ve nişan yüzükleri için antikacı dükkânlarını dolaşmakla geçti. Alyans bulmak kolaydı, fakat Tracy nişan yüzüğü hakkında bir türlü karar verememişti. Sonunda, gelinlik provasıyla meşgul olurken, Bond'u da yüzüğü seçmeye gönderdi.

Bond bir taksi kiraladı, sonra harp yıllarında Alman Hava Kuvvetleri'nde pilotluk etmiş olan taksi şoförüyle birlikte şehrin içinde dört döndüler. Bond aradığı yüzüğü, Nymphenburg Sarayı yakınlarında bir antikacıda buldu. Bu, beyaz altından ve üzerinde birbiriyle kenetlenmiş iki elmas el bulunan barok stili bir yüzüktü. Zarif ve sadeydi. Taksi şoförü de onu beğendi. Nihayet yüzüğü aldılar ve bunu kutlamak için Franziskoner Keller'e gidip kocaman dörder duble bira içtiler. Bond,bu bekâr partisinden memnun ve çakırkeyif bir durumda oteline döndü, doğruca Tracy'nin odasına çıkıp yüzüğü onun parmağına geçirdi.

Tracy yüzüğü çok beğendi. Fikrini kekeleyerek söylerken sevincinden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bond onu kollarının arasına alınca gözyaşları dindi, gülmeye başladı.

—Oh, James, çok kötüsün. Domuzlar gibi bira ve sosis kokuyorsun. Nerelerde dolaştın böyle?

Bond olanları anlattığında, genç kız onun

bu son bekâr gününü hayalinde canlandırarak kahkahayla güldü.

*

**

— Kabul ediyorum.

James Bond bu sözleri yeni yılın o ilk günü sabahın tam on buçuğunda bütün samimiyetiyle söyledi. Münih'teki İngiliz Konsolosluğu' ndaydılar.

Başkonsolos, bütün İngiliz konsolosları gibi işinin ehli ve altın kalpli biri olduğunu ispat etmişti. O gün onun tatil günüydü. Kendi de itiraf ettiği gibi akşamdan kalmaydı ve hâlâ kendine gelememişti.

Bond ile Tracy kendisini ilk defa ziyarete gittiklerinde:

— İkiniz de son derece sıhhatli görünüyorsunuz, demişti. Fakat başınızdaki yara çok derin olabilir, Binbaşı Bond. Kontesin rengi de biraz soluk. Nikâhınızı bir an önce kıymak için Dışişleri Bakanlığı'ndan özel izin istedim. Ve itiraf edeyim, isteğime derhal olumlu cevap vererek beni hayli şaşırttılar. Onun için nikâhınızı yılbaşı günü kıyalım. Nikâhtan sonra da evime buyurun. Eşim zaman zaman kıydığım nikâhlarla çok romantikleşir. Sizlerle tanışmaktan büyük mutluluk duyacağına eminim.

Nikâh defteri imzalandıktan sonra, Bond' un şahidi olan M. İstasyonu'nun şefi cebinden bir avuç konfeti çıkardı ve çoğunu Marc-Ange'ın üzerine fırlattı. Marc-Ange frak giyerek hepsini şaşırtmıştı. Frağın göğsü iki sıra madalyayla doluydu. En tuhafı da, madalyaların sonuncusunun İngiltere Kralı tarafından yabancı ülkeler mukavemet teşkilatı savaşçıla-

rına verilen bir Kral Madalyası olmasıydı.

Başkonsolosa ve orada bulunan diğerlerine veda ettiler.

Başkonsolos Bond'un elini sıkarken:

— Bu işi, sanırım, istediğiniz kadar gizli tutamadık, dedi. Bu sabah Münchener İllustrierte'den bir kadın muhabir geldi. Kim olduğunu söylemedi. Bir dedikodu yazarı herhalde. Ona her şeyi olduğu gibi açıklamak zorunda kaldım. Nikâha bir fotoğrafçı göndermek için nikâh saatini öğrenmek istiyordu. Nikâh saatini vermedim. Hiç olmazsa bir de fotoğrafçı derdi çıkmadı başınıza. Neyse, güle güle! Şansınız açık olsun!

XVIII. BÖLÜM

KARIM BİRAZ DİNLENİYOR

Kendilerini Salzburg'a götürecek otoyolu bulduklarında, Bond:

— Haydi, söz dinle de arabayı yol kenarına çek, durdur Tracy, dedi. Yapmam gereken iki iş var.

Tracy arabayı yol kenarına, çimenlere yanaştırdı. Bond uzandı, Tracy'yi kollarının arasına aldı, onu öptü.

— Yapmam gereken ilk iş buydu. Bundan sonra senden ben sorumluyum, Tracy. Bundan gücenir misin?

Tracy bir an onu süzdü, sonra gülümsedi. Gözlerinde soran bakışlar vardı.

— Bayan Bond olmanın anlamı da bu, değil mi? Fakat senin de sorumluluğunu biri üstlenmeli. İkimiz de birbirimizden sorumlu oluruz...

— Tamam Tracy. Anlaştık sayılır. Şimdi inip şu arabanın önündeki kurdeleleri sökeyim. Öyle taç giyme törenine gider gibi donanmış yol almaktan hoşlanmam. Bir itirazın yok ya?

Tracy güldü:

— Hiçbir zaman üzerine dikkat çekmek istemiyorsun. Oysa ben, bizi görenler uğurla-

sın, yeni evliyiz diye şamata yapsın istiyorum. İlk fırsatta bu arabayı griye veya siyaha boyatacağından şüphem yok. Buna bir şey demem. Fakat şu andan itibaren, seni yanımda bir bayrak gibi taşımama beni kimse engelleyemez. Sen de beni yanında bayrak gibi taşımaktan zevk alacak mısın?

— Tatil günlerinde ve bayramlarda, evet.

Bond arabadan inip kurdeleleri söktü. Sonra başını kaldırıp bulutsuz göğe baktı. Güneş bir anda yüzünü ısıtmıştı.

— Arabanın üstünü açsak üşür müyüz acaba? diye sordu Bond.

— Hayır açalım. Üstü kapalıyken dünyanın sadece yarısını görebiliyoruz. Üşürsek dilediğimiz anda tekrar kapatabiliriz...

Bond kilit kelebeklerini açtı ve tenteyi katlayarak arka kanepenin üstündeki yuvasına soktu. Sonra otoyola ve etrafa bir göz attı. Yol üzerinde bir hayli trafik vardı. Az önce önünden geçtikleri büyük Shell istasyonunda, üstü açık kırmızı bir Masserati dikkatini çekmişti. Benzin alan arabanın ön tarafında sportmen tipli bir erkekle, bir kadın vardı. Beyaz anorak giymişler, başlarına geçirdikleri başlıkların bağlarını da sıkıca düğümlemişlerdi. Takmış oldukları koyu yeşil geniş yarışçı gözlükleri yüzlerinin yarısını tamamen gizlemişti. Tam bir Alman yarışçı kıyafeti. Kadınla erkeğin o arabaya yakışacak kadar yakışıklı olup olmadıklarını farkedememişti. Uzaktan geçmişlerdi, fakat kadının vücut hatları pek iyi değildi. Bond, Tracy'nin yanına bindi, sonra manzarası son derece güzel yolda hızla gitmeye başladılar.

Yol üzerindeki trafik seyrekleşmişti. Kimi

zaman kilometrelerce hiç araba görmüyorlardı. Yolun iki yanı beyaz karla kaplı çayırlar, ufak koruluklarla çevrilmişti. İlerde, yüzyıllar boyu orduların uğrunda savaştıkları büyük sıradağlar pırıl pırıldı. Bond arkalarına bir göz attı. Kilometrelerce geride yolun üzerinde minicik kırmızı bir nokta görür gibi oldu. Benzincinin önünde gördüğü Masserati miydi acaba? Yüz otuzla giden Lancia'yı yakalayamazlarsa, bu adamlarda zerre kadar hırs yok demekti. Dikiz aynasında bütün arabaların geride kaldıklarını görmedikten sonra yarış arabasına sahip olmanın ne zevki vardı? Belki de haksızlık ediyordu. Belki onlar da kendileri gibi güzel bir günde, etrafı zevkle seyretmek istiyorlardı.

Biraz sonra Tracy:

— Arkamızda kırmızı bir araba var, dedi. Hızla yaklaşıyor. Onları ekeyim mi?

Bond:

— Hayır, dedi. Bırak geçsinler. Acelemiz yok artık.

Şimdi Bond yaklaşan arabanın sekiz silindirli motorunun hırıltılı soluyuşunu duyuyordu. Sola eğilerek başparmağını havaya kaldırdı ve Masserati'ye geçmesi için işaret verdi.

Birden, motorun iniltisi ani bir patlamayla yok oldu. Arabanın ön camı dev yumruğu yemiş gibi bir anda dağıldı. Bond Masserati' nin direksiyonunda gerilmiş, sırtlan gibi sırıtan bir ağız ve geri çekilen otomatik bir tabancanın susturucusunu görür gibi oldu. Sonra kırmızı araba rüzgâr gibi geçip gitti. Lancia zikzaklar yaparak yoldan çıkıp bir tarlayı örten karların üzerinden geçmiş, fundalıklar arasında ilerli-

yordu. Bond başını birdenbire ön camın çerçevesine çarptı ve kendinden geçti.

*

**

Kendine geldiğindeüniformalı bir karayolu devriyesi omzundan tutmuş onu sarsıyordu. Gözlerinin içine bakan genç devriye polisinin yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. "Ne oldu? Ne oldu?" deyip duruyordu.

Bond, Tracy'ye döndü. Öne doğru yatmış, parçalanmış yüzü direksiyona gömülmüştü. Pembe eşarbı boynundan düşmüş, altın sarısı saçları yüzünü gizlemişti. Bond kolunu onun omuzlarına doladı. Tracy'nin omuz başlarında iri kan lekeleri, aniden açan çiçekleri hatırlatıyordu.

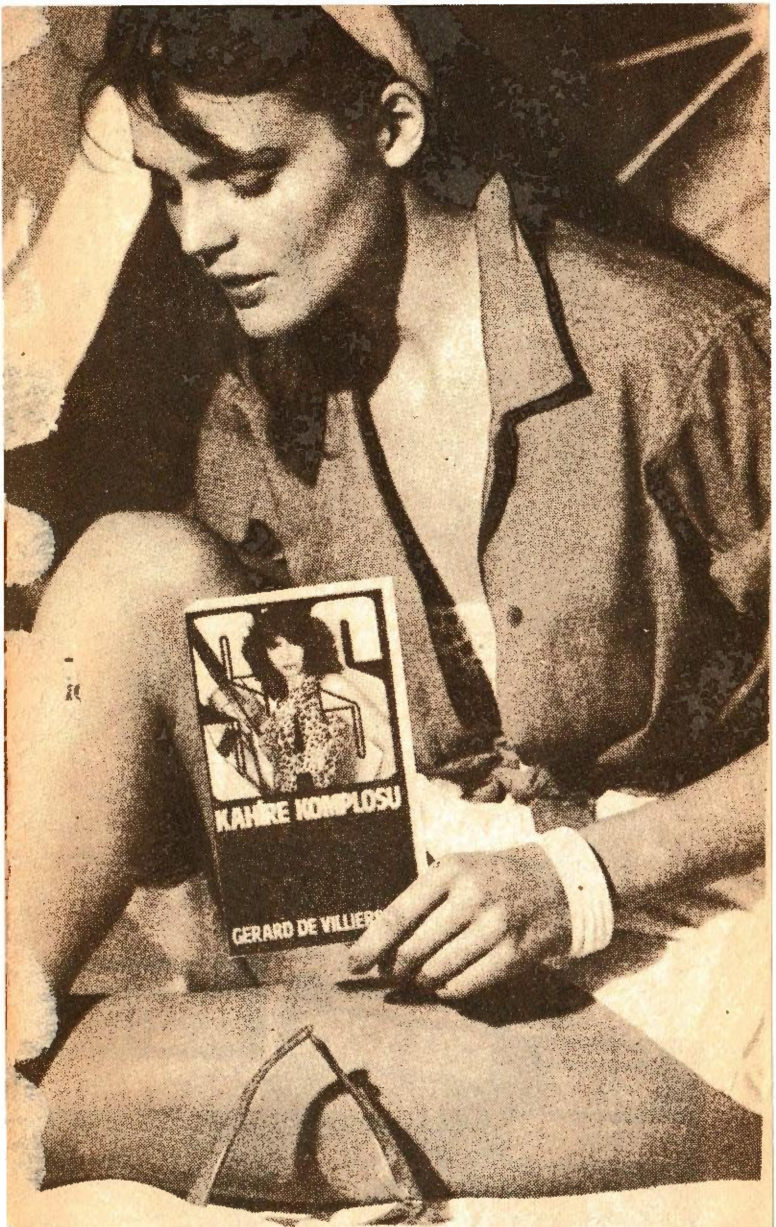
Genç kızı kendisine çekti, vücudunu vücuduna bastırdı. Sonra başını kaldırıp genç trafik polisine baktı, onu inandırmak istercesine gülümsedi, basit bir şey açıklarmış gib berrak bir sesle:

— Bir şey yok, dedi. Hiçbir şeyimiz yok. Karım biraz dinleniyor. Birazdan yola çıkıp gideceğiz. Acelemiz yok artık. Anlıyorsunuz ya?

Sonra Tracy'nin başına doğru eğildi, dudaklarını saçlarına dayayarak kulağına fısıldadı:

— Artık sonsuza dek zaman bizim.Acelemiz yok artık...

Genç polis parçalanmış arabada hareketsiz oturan çifte korkuyla baktı, sonra yol kenarındaki motosikletine dönüp telsizi aldı ve heyecanla karayolları ilkyardım merkezinden ambülans istemeye başladı...

KAHİRE KOMPLOSU
GERARD DE VILLIER

Mayk Hammer
BELANI BULACAKSIN

Mayk Hammer
CANİLERİ YAŞATMAM

Mayk Hammer
CEZANI ÇEKECEKSİN

Mayk Hammer
SIRA SENDE YOSMA

Mayk Hammer
TABUTUNU ISMARLADIM

James BOND

Ian Fleming

Kraliçenin Hizmetinde

İsviçre Alpleri'nde korkunç bir plan hazırlanmaktadır. Avrupa'nın en acımasız katili saygıdeğer beyefendi rolünü başarıyla oynamakta, yoluna çıkanlara şans tanımamaktadır. Sonunda, sahneye 007 çıkar. Çevresindeki melek yüzlü şeytanlarla Bond, her an göçecek ince bir buz tabakası üzerindedir yine...

"Bond'u bu macerada, her erkeğin olmak istediği bir kişilikle görüyoruz... Güçlü, zeki... ve yakışıklı..."

SUNDAY TIMES

250 LİRA

